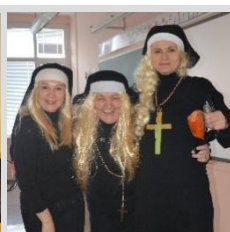


BLAZNO RAZNO



1

OŠ LENART
2019 / 2020

Kazalo

POGLEDI.....	3
ZMRŽJENE ROŽE	4
SPREMENIL BI SE V	4
ČE BI SREČALI ZLATO RIBICO, BI SI ZA BABICO IN DEDKA ZAŽELELI ...	5
V HIŠICI	8
O LUNI IN MURIJU	9
GREMO NA MORJE	10
SREČA.....	11
SLAP MESEČINE	13
MOJ HIŠNI LJUBLJENČEK SKY	15
ŠOLA V NARAVI	16
LEV, KRALJ ŽIVALI.....	17
POČITNICE NA SMUČANJU	18
RAZMIŠLJAMO O POKLICIH.....	19
KAJ JE RIMA	21
VESELIM SE POČITNIC.....	22
ŠOLA NEKOČ IN DANES.....	23
KAKO ZMANJŠATI ONESNAŽEVANJE ZEMLJE?.....	25
KER NA MARSU ŽIVETI NE ZNAMO, NAŠE ZEMLJE NE DAMO	27
POGOVOR MED PRIJATELJI.....	29
NAKUPOVALCI UNIČUJEMO SVET.....	30
DRAGI MARS	31
PISMO OKIJU.....	32
NA MARSU ŽIVETI NE ZNAMO, ZATO ZEMLJE NE DAMO	33
ZGANIMO SE, DA NE BO PREPOZNO	40
EVROPSKI DAN JEZIKOV (ЕВРОПСКИ ДАН ЈЕЗИКОВ, 26. СЕПТЕМБЕР).....	42
TEDEN OTROKA IN PROJEKTNI TEDEN.....	44
ČEBELAR NA OBISKU	46
RAZSTAVA OB 260-LETNICI ŠOLSTVA	50
JESEN IN ZIMA V PODALJŠANEM BIVANJU	50
ŠOLA V NARAVI – 8. RAZRED	52
ŠOLA V NARAVI – 6. RAZRED	54
DEJAVNOSTI SKUPNOSTI UČENCEV ŠOLE	56
DECEMBRSKO SREČANJE S STARŠI.....	58
SREČANJE Z BABICAMI IN DEDKI	59
SKRBIMO ZA ZDRAVJE DIHAL - ODNOS DO KAJENJA NA OŠ LENART	60
NAŠI PRVOŠOLCI	62

POGLEDI

Svetloba v očeh ... Verjetno zaradi pogleda skozi okno, pogleda proti luči, morda pa tudi zaradi pogleda v svoje srce. Vidimo tisto, kar v resnici obstaja, ali vidimo tisto, kar bi želeli videti - želje, srečno prihodnost, morda celo paradiž. Gledamo dan za dnem, pa se nam nemalokrat zgodi, da ne vidimo kljub svetlobi v očeh. Takrat je na mestu, da si postavimo vprašanje, ali se morda premalo veselimo tistega dne, ki je pred nami, ki nam bo verjetno postregel s pogledom na obraze srečnih ljudi, ki upajo, verjamejo in ljubijo. Za vse nas, posebej pa še to velja za vas učenci, da če gledamo s srcem, takrat vidimo, da delo, odnos do ljudi, odgovornost, spoštovanje in resnica vodijo človeka na pot veselja in radosti. Šolsko leto se je prevesilo v drugo polovico. Pogledi proti koncu šolskega leta naj bodo s svetlobo v očeh. Jasno nam mora biti, kaj moramo, kaj zmoremo, kaj smemo in koliko smo pripravljeni vložiti. Odgovornost je naša, moja, tvoja in tudi zaradi takega odnosa bomo bliže spoštovanju in osebni sreči. S svetlobo v očeh nam želim, da čas, ki nam je na voljo, preživimo z mislijo neznane avtorice: » Toliko radosti sem našla v stvareh, ki napolnjuje moje mirne dni – v lepoti zaves, ki jo zaziblje sapica, rastlini, ki raste na okenski polici, sveže odrezanem cvetu v vazi, pospravljeni mizi, svetilki ob naslonjaču in knjigah, ki so mi že dolgo ljube.«

Pogumno naprej!

Marjan Zadavec, ravnatelj



Foto: Maksimiljan Krautič

ZMRŽJENE ROŽE

(Feri Lainšček: Ledene rože, narečna različka)

Ferdinando zanimle,
kdo že v jutro
zmržjene rože
na oknih zalivle.

Je to sosed Matej,
ki je noučni čuvaj
in v jutro prije?

Je to soseda Meta,
ki dela v tovarni
in prej vstaja?

Reko jim bom
in tudi vam, če vas
fejst zanimle,
naredi jih stric Mraz
zalivle jih teta Zima.

Larisa Hedl, 4. b



Ivana Šavli, 7. c

SPREMENIL BI SE V ...

Morskega prašička, ker rad jem korenček, solato in sadje. (Nejc L.)

Geparda, ker bi bil rad hiter kot on. (Nejc Š.)

Leva, ker rad jem. (Jasha)

Kravo, ker rad glasno govorim. (Matija)

Nosoroga, ker slabo vidijo in imajo velik nos. (Filip)

Geparda, ker je hiter in dober športnik. (David)

Tigra, ker imam zelo rad meso. (Ledion)

Slona, ker rad pijem vodo in se »špricam« z njo. (Teo)

Muco, ker sem rada prijazna. (Katjuša)

Kužka, ker rada hitro tekam in se igram. (Kalina)

Miš, ker mi je všeč roza barva in rada jem sir. (Lia M.)

Muco, ker imam rada vse muce in sem nežna. (Neža)

Kužka, ker rad jem meso in hitro tekajo kot jaz. (Lenart Maj)

Geparda, ker je hiter kot jaz. (Tim M.)

Geparda, ker je hiter in visoko skoči kot jaz. (Matic)

Kužka, ker rada pijem vodo in rada ubogam. (Nisa)

Kužka, ker se rada igram in spim. (Elin Tiara)

Muco, ker rada teka in se »carta« kot jaz. (Eva)



Učenci 1. b z razredničarko Darinko Kolarič

Postal bi pingvin, zato da ne bi rabil drsalk. (Veno Zemljič)

Bil bi gepard, ker mi je všeč njegova hitrost. (Jakob Murko)

Postala bi zajček, saj so mi všeč, ker so mehki in puhasti. (Julija Geisler)

Postala bi muca, zato ker so mi všeč in jih imam pri babici. (Toja Škof)

Rad bi postal medved, zato da bi se me vsi bali. (Simon Gomboc)

Postala bi zajček, ker mi je všeč, kako skače. (Leila Caf Zajec)

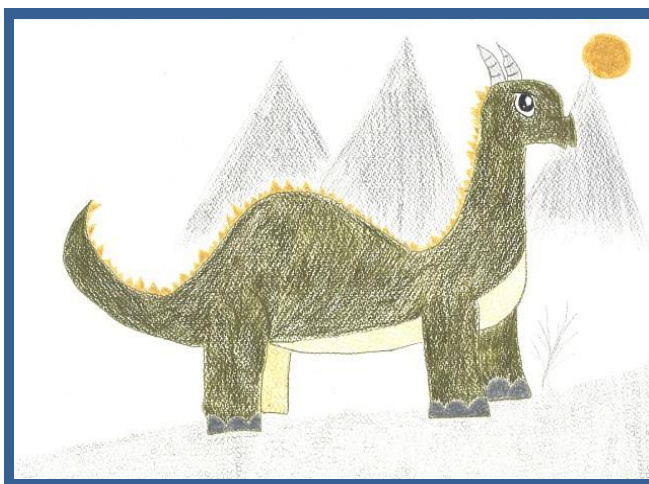
Postala bi konjiček, saj mi je všeč, ker ga lahko jahaš. (Nina Hecl)

Postal bi tiger, zato ker bi lahko jedel ptice. (Maj Babič)



Postal bi maček, ker so mi všeč in ker nimam več nobene muce. (Nik Tarkuš)
 Rada bi bila žirafa, zato ker bi na sebi imela lise. (Tjaša Fekonja)
 Rada bi postala zmaj, ker jih imam rada in bruhajo ogenj. (Mia Sever)
 Postala bi zajček, zato ker ga imam doma in je luštkan. (Jeanine Jurgelj)
 Postala bi muca, zato ker je muca moja najljubša žival in ker so lepe in male. (Kaja Vučetič)
 Postala bi zajček, ker so mi lepi in ker jih rada hranim. (Eva Senekovič)
 Rad bi postal muca, zato ker mi je všeč, saj je hitra in mehka. (Aljoša Lassbacher)
 Želel bi postati gepard, ker hočem hitro tekati. (Štefan Rus)
 Rad bi bil ptica, zato da bi lahko letel. (Marsel Gungl)
 Rad bi postal leopard, ker bi tako bil hitrejši. (Aljoša Fekonja)
 Rad bi postal mačka, zato ker so ljubke in se z njimi cartaš. (Luka Lorenčič)
 Postal bi koala, zato ker bi lahko plezal po drevesih. (Nec Železnik)
 Rada bi postala zajček, ker so mi lepi in bi me drugi cartali. (Ariana Jelen)
 Postal bi tarantela, zato ker bi lahko pletel mrežo in plezal po drevesu. (Nik Djura)

Učenci 1. c z razredničarko Maja Tuš



Alja Družovec, 9. a



Tjaša Kokol, 9. a

ČE BI SREČALI ZLATO RIBICO, BI SI ZA BABICO IN DEDKA ZAŽELELI ...

Da bi prišla na obisk k nam, da bi živela v Sloveniji. (Ledion)
 Da bi dedi vsak dan dobil pivo, ker ga rad pije. Za babico pa vodo. (Elin Tiara)
 Da bi bila srečna. (Kalina in Katjuša)
 Da dedek ne bi bil več bolan, da bi babica lažje kuhala. (Nec Š.)
 Da bi se imeli vedno radi, večkrat šli na sprehod in se igrali na Poleni. (Neža)
 Da bi dobila zlatega srčka. (Tim D. P.)
 Da bi mi dovolila več stvari, da bi večkrat prišla k meni. (Nisa)
 Da bi bila zdrava, da bi lahko hodila in da bi moja druga babica lahko prišla k meni z avtom. (Filip)
 Da bi še dolgo živela in ne bi umrla. (Lia M.)
 Da bi dobila dragulj. (Matija)
 Rožice, čokolado. (Matic)
 Da bi popravljala ure. (Teo)
 Da bi imela več denarja. (David)
 Da bi bila zdrava. (Nec L.)
 Da bi čim prej ozdravela. (Lenart Maj)
 Da bi bila zdrava. (Tim M.)
 Zlato. (Jasha)

Učenci 1. b

ŽELIM SI ...

Želim si, da bi ati z mano ribaril. Želim si, da bi mami z mano tekala okoli vrta. (Maj)

Ati, želim si, da se igraš z mano. Rad bi, da mami manj dela. (Anže)

Ati, želim si, da bi se z mano več igral. Želim si, da bi me mamica še vozila na nogomet in me tam gledala. (Filip)

Želim si, da bi ati vedno tako lepo ustvarjal z mano. Želim si, da bi mami bila vedno z mano pri domači nalogi. (Tjaša)

Želim si, da bi z mamico večkrat šla na sprehod. Želim si, da bi z atijem šla večkrat kolesarit. (Adam)

Želim si, da bi mama bila manj časa na telefonu, ati pa manj časa v službi, da bi lahko tudi kdaj šla ribarit in kolesarit. Želim si tudi, da bi se z mano igral nogomet in da bi me naučil streljati s pištolo. (Jakob)

Želim si, da bi mamica z menoj več ustvarjala in da ati ne bi bil na terenu. Želim, da bi si mamica vzela čas zame, da bi se igrala z mano. (Lucija P.)

Želim si, da bi mama še naprej tako dobro kuhala. Želim si, da bi ata popravil motor. (Martin)

Želim si, da bi z mamico pekel kekse in da bi z atijem umivala avto. Želim si, da bi bila mamica in ati spet skupaj. (Dominik)

Želim si, da bi mi mami prišla v posteljo vedno prebrat pravljico in da bi še dalje tako dobro kuhala.

Želim si, da bi ati še naprej tako dobro pekel. (Maša)

Želim si, da bi ati delal z mano domače naloge in da bi mamica vedno tako dobro kuhala. (Jana)

Želim si, da bi mamica zame pekla dobre torte in peciva ter da bi se ati igral z nami. (Lucija B.)

Želim si, da bi mamica hodila z mano v park in da bi bil ati večkrat doma. (Florijan)

Ne želim si nič drugega, saj imam od mamice in atija že vse. (Alex)

Želim si, da bi se mamica več ukvarjala z mano in da ati ne bi vedno sedel pred televizijo ter bi se z mano igral. (Zala Ana)

Želim si, da bi me mami zjutraj peljala v šolo, ne da bi se ji mudilo. Ati pa naj bo več z menoj, da ne bi več hodil domov pozno, ko že spim. (Aida Eva)

Želim si, da bi si ati vzel več časa zame, mamici pa želim vedno pomagati kuhati. (Hana)

Želim si, da bi ati še naprej tako lepo risal in da mami ne bi bila toliko v službi, da bi se lahko več igrali. (Kim)

Želim si, da bi ati prihajal hitreje domov in da bi me mami vedno vozila v šolo. (Nik)

Želim si, da bi mami manj delala in da bi mi krasila sobo za rojstni dan in da bi ati z mano sestavljal puzzle. (Nika)

Učenci 2. c z razredničarko Ksenijo Šteflič



KDAJ SEM KOT KISLA KUMARA

Ko izgubim pri monopoliju, ko si moram oprati glavo, ko me kdo osramoti, najbolj pa, ko moram iti spat. (Eva)

Ko mi ne kupijo igrač, ko se mi smeji, ker imam debelo mačko, meni pa se zdi lepa, najbolj pa, ko v glasbeni šoli pišem preverjanje ena. (Lan)

Ko se mi ne da stuširati, ko mi kdo reče nesramne besede, najbolj pa, ko izgubim pri računalniški igrici. (Zoja R.)

Ko izgubim pri igri Free fire ali ko v šoli dobim podpis v beležko, ker kaj narobe naredim. (Tin)

Ko z očetom umivava sode in je zelo mrzla umazana voda, pa moram iti z roko noter, ko ne smem iti s prijateljem ven, najbolj pa ko moram pospravljati. (Vid L.)

Ko hočem igrati tablico, mama pa mi reče, naj se grem ven kotalkat, ko me bratec izziva, pa ko me v šoli jezi sošolka. (Tinkara)

Ko mi mamica naroči, da moram posesati sobo, ko mi sestra nagaja, najbolj pa, ko se s sestro skregava in naju mami nažene vsako v svojo sobo. (Zarja)

Ko me brat jezi in ne neha, ko moram vaditi črke in račune, najbolj pa, ko mi bratec ne pusti vzeti najljubše hrane. (Zoja L.)

Ko moram sam narediti domačo nalogo, ko ni vse tako, kot mislim jaz, najbolj pa, ko moj bratranec ne pospravi sobe in jo moram sam. (Jan)

Ko je dedi v bolnici, kadar me sestra jezi, ko me jezi tudi soseda, najbolj pa, ko mi mami ne pusti v trgovino Marko po priboljške. (Ajda Č. V.)

Ko mi mama naroči, da moram vse pospraviti, ko mi babi reče, da moram odložiti tablico, jaz pa igram igrico Tom Hirrow. (Mila)

Ko mi ati reče, da moram postlati posteljo, meni pa se ne da, ko me mama pošlje pokositi travo ali pa pripraviti mizo za kosilo. (Anže)

Ko moram pomagati očetu menjati olje in naliti bencin, ko mi brat vzame pilota od televizije in mi vse prekine. (Val)

Ko me brat jezi, ko si moram umiti zobe, si umiti vse, hoditi na sprehode, najbolj pa, ko moram pospravljati sobo. (Nejc)

Ko me brat vrže iz »plejstejšna«, ko mi jemlje igrače, ko mi ata ne pusti igrati igrice. (Nik)

Ko moram pospravljati za bratom, on pa mi še nagaja, ko mi v šoli jemljejo copate. (Pia)

Ko mi ata reče, da moram iti malo ven, da se prezračim, jaz pa bi raje igral igrice. (Vid M.)

Ko me ata jezi tako, da mi kaže grde face in, ko je imela mama pljučnico in sem se bal, da ne bo prišla iz bolnice. (Jure)

Ko me Matija jezi in tepe, ko me ata krega, ker ne neham noreti, in ko mi mama vzame xbox. (Bine)

Ko moram pojesti kislo limono in me kar stisne na obrazu, včasih pa že ko vstanem, sem kot kisl kumarica. (Tinej)

Ajda H. je ta dan manjkala, a bi zagotovo z veseljem tudi ona dodala svojo misel.

Učenci 2. a

ŽIVALSKI VRT

Nekoč je v živalskem vrtu bil fantek z imenom Tadej. Šel si je ogledovat živali z mamico. Ogledala sta si slona in male opice. Šla sta še naprej po poti. Videla sta tudi zajčke. Ko sta odhajala domov, sta opazila tudi želve in tigra in veliko drugih živali. Ko sta prišla domov, je Tadej na list narisal živali za atijev rojstni dan.

Lia Verbošt, 2. b

MUCE

Muce črne, bele skačejo naokrog.
Rade se igrajo, zvečer se izgubijo,
iščejo pot domov.
Postalo je pozno.
Naenkrat so se prižgale luči,
saj so vsi iskali muce tri.

Patrik Korošec Krevs, 2. b

V HIŠICI

V hišici stara coprnica živi,
ki prešteje lonce tri
in na pragu že stoji.
Tam zagleda fantiča
in spremeni ga v sloniča.

Mihael Kos, 2. b

DVE IZGUBLJENI MUCI

Dve muci sta se izgubili. Iskali sta pot nazaj domov, a nista našli poti. Potem ju je našla prijazna gospa. Nekaj dni sta ostali pri njej. Njen dom je bil super.

Lija Puntnar, 2. b

ŽALOSTEN KUŽA

Nekega dne je živel kuža, ki mu je bilo ime Piki. Piki ni imel prijateljev, zato je bil žalosten. Vsem je govoril dober dan, njemu nihče nič. Kmalu vidi kužka in ga vpraša, če bi bil njegov prijatelj. Ja, z veseljem. Potem pa pojdiva. Kam pa? V park in lahko srečava ostale kužke. Potem pa greva. Se veseliš? Ja, hej, ti, bi bila najina prijateljica? Ja, kaj pa ti, bi bil naš prijatelj? Ja, z veseljem. Gremo na Poleno. Tam bomo plezali in tekli kroge. Smo že tu. Kam gremo najprej? Potem je Piki imel tri prijatelje. Zelo je bil vesel.

Laura Švarc, 2. b

ZASPATI JE TEŽKO

Matjaž ni maral spati, ker ni vedel, kako zaspati. Spraševal se je, kako njegova sestra zaspiti. Nato se je spomnil, da spije njegova sestra vsak večer toplo mleko. Mami je rekel, naj mu segreje mleko. Mama mu je segrela toplo mleko, Matjaž ga je spil in takoj zaspal.

Iza Breznik, 2. b

MOJ PRIJATELJ

Nekega dne je Nina, ko je bila na igralih, spoznala novo prijateljico po imenu Lana. Igrali sta se in igrali. Ti loviš, je zaklicala Lana. Nato sta se igrali skrivalnice. Ko je bilo dneva konec, sta odšli domov.

Maksima Perko, 2. b

VESEL KUŽA

Kuža hodi po travi in sreča mačke tri ter se igrajo do večera. Potem so odšli domov. Doma so jedli. Drugi dan so spet odšli v park.

Vid Koprivnik, 2. b

UČITELJICA

Učiteljica me stisne. Učiteljica me uči. Učiteljice nam pomagajo. Vsak učenec ima svojo učiteljico, a moja učiteljica je Andreja. Je prijazna, zabavna in vse drugo.

Doroteja Lešnik, 2. b

OTROK BREZ STARŠEV

Bil je otrok, ki ni imel mame in atija. Vsak dan je bil lačen. Niti za košček kruha ni imel denarja. Nato je prišel nek moški in ga vprašal, zakaj je na ulici. Rekel je, da nima doma. Moški mu je rekel, da lahko živi pri njemu. Ko sta prišla domov, sta bila lačna. Spekla sta pico in amamam mmm. Odlična je bila! Šla sta spat. Počil je lonec in zgodbice je konec.

Žan Škrlec Demšar, 2. b

O LUNI IN MURIJU

Nekega dne je luna bila na travniku. Nato je ven prišel Muri. A Muri se ni hotel igrati z Luno. Luna pa se je hotela igrati z Murijem. Drugi dan sta Luna in Muri spoznala, da bosta prijatelja, in živela sta srečno do konca svojih dni.

Evelin Matko, 2. b

UČITELJICA

Nekega dne, ko sem prišla v šolo, me je učiteljica razveselila s testom. To je bil test matematike. V testu so bili računi, večje in manjše in ostale naloge. Ko nam je učiteljica prebrala navodilo, smo začeli pisati in reševati naloge v testu. Ko je bila že skoraj malica, je učiteljica pozvonila z zvončkom in rekla, da bo malica. Ko je bilo malice konec, je učiteljica prišla v razred in je rekla, naj pripravimo slovenščino. Med slovenščino so Alina, Klara in Matjaž klepetali. Učiteljica jih je skregala. Ko je bilo slovenščine konec, smo šli na kosilo. Poslovili smo se od učiteljice. Jedli smo juho, pire in pili sok. Ko smo prišli s kosila, me je pred vrati čakal ati in odpeljala sva se domov.

Zoja Aurora Černoša, 2. b

MOJ PRIJATELJ MAJ

Nekega dne je živel Maj, ki se je zelo rad igral s prijatelji Galom, Maticem in Žigom. Ko je prišel v šolo, se je takoj šel igrati s prijatelji. Ko so šli ven, so igrali nogomet. Rezultat je bil 1 proti 1. Ko je bilo konec, so šli vsi domov.

Gal Stermecki, 2. b

SUPER JUNAK

Nekega dne se je rodil prav poseben fant. Ime mu je bilo Rudar. Poseben je bil zato, ker ko so mu dali hrano, jo je razbil. 20 let kasneje je že reševal ljudi.

Matic Veronik, 2. b

MUCA MACA

Muca Maca je sama, nikogar nima. Sama je, zebe jo in lačna je ter žejna. Potem je dobila družino in skotila mlade mucke. Pile so mleko, zrasle so in dobile družino.

Eva Ristič, 2. b

TRAKTOR

Gal in Marsel sta šla s traktorjem na njivo kositi. Nato sta srečala Pepija. Gal je rekel, da gresta v traktor, da ju zunaj ne bo zeblo. Bova vklopila gretje in greva dalje kositi.

Marsel Špindler, 2. b

POLICIJA

Policija ima v zaporu roparja. Roparji so iz zapora odtrgali en del. Potem pa je šef vklopil alarm in so jih policisti šli loviti.

Gal Hager, 2. b

KOLINE

Odločili smo se, da bomo imeli koline. Jaz sem šel po pujsa in me je brcnil. Potem smo ga ubili in naredili klobase. Na koncu smo šli jest meso od pujsa.

Filip Sirk, 2. b

POVODNI MOŽ

Le lepe Ljubljanke, Urške ni bilo nobene. Nekega dne je bila nevihta. Začelo je grmeti. Naenkrat je prišel Povodni mož in vzel je Urško. Šla sta pod vodo in nihče ju ni videl in živela sta do konca dni.

Kaja Gorela, 2. b

MUCA

Muca se je izgubila na poti domov. Potem je hodila po cesti in ni našla doma. Potem se je stemnilo in je muco zeblo. Skrbniki so izvedeli, da muce ni. Muca je našla varen dom. Potem so ji dali hrano in pijačo. Končno je našla dom in skrbniki so bili veseli.

Neo Kocbek, 2. b

SUPER MOČI

Nekega dne se je rodil fant po imenu Pider Parker. Na žalost sta oba starša bila zaposlena, zato je moral ostati doma. Doma ga je pičil radioaktiven pajek. 11 let kasneje, ko mu je zazvonila budilka, je hitro vstal in si naredil sendvič in je šel pomagat ljudem.

Maj Divjak, 2. b

GREMO NA MORJE

Nekoč je živela deklica Lara. Njenim staršem je bila tako všeč, da so šli na morje. Tam so jahali konje in se igrali. Nato so šli plavat. Potem je bil potres in je prišla deklica Zara. Ko je bilo potresa konec, so bili vsi prestrašeni. Za vedno so ostali na morju.

Zala Mesarec, 2. b

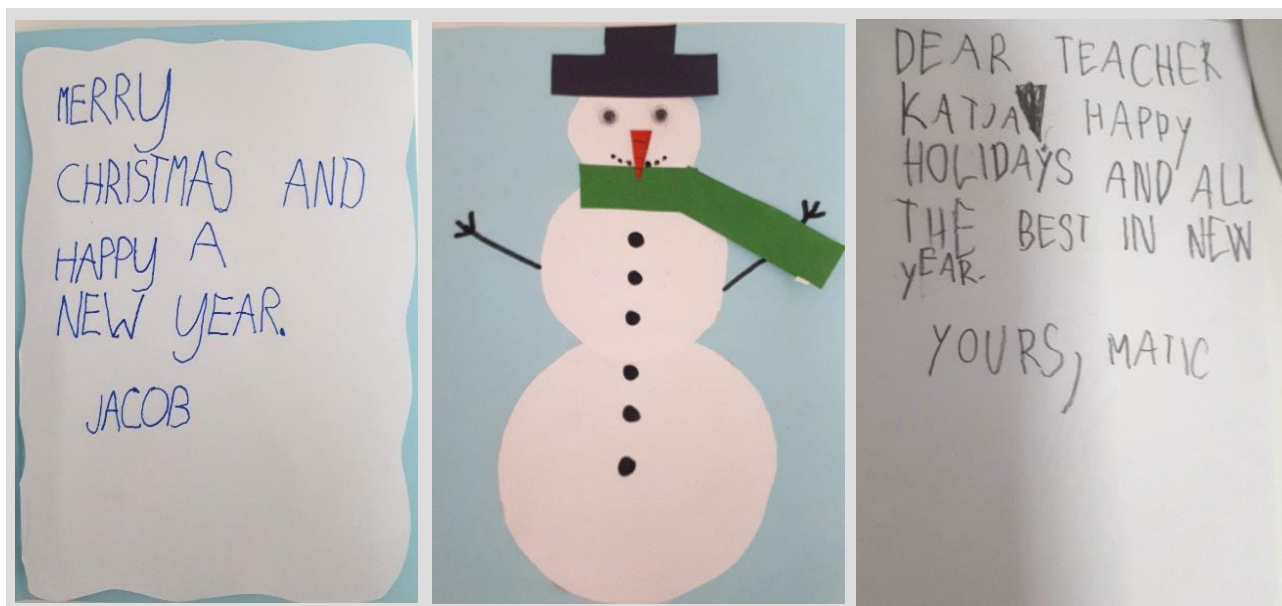
BASEN LISICA IN KOKOŠ

Ne zmaga vedno močnejši, ampak pametnejši. Tako se je zgodilo tudi tistega dne, ko je lisica postala lačna in se napotila v kokošnjak bližnje kmetije. Ko je prišla do kokošnjaka, je rekla: »Končno vas imam. Tokrat mi ne morete pobegniti.« Kokoši so se prestrašile, a nikamor niso mogle pobegniti. Nato se je lisica začela hvaliti, kokoši pa so medtem hitro naredile načrt. Vse so se stisnile na zadnjo stran kokošnjaka. Lisica jih ni dosegla in je morala iti v kokošnjak. Za kokošnjakom pa se je na skrivaj pasla kokoš in poslušala lisičino hvaljenje. Ko je lisica splezala v kokošnjak, je ta kokoš hitro zaprla vratca kokošnjaka. Začela je kričati na ves glas. Nazadnje se je le pojavil kmet, ki je odprl vrata kokošnjaka, zgrabil lisico in ji zavil vrat.

Marcel Čučko Grajner, 7. b

PRESENEČENJE ZA BOŽIČ

Tako so 2. razredi presenetili učiteljico angleščine pred božičem. Kljub temu da smo se šele v 2. razredu začeli srečevati s pisano angleščino, nekateri že pridno pišejo.



Katja Kolarič Širovnik

SREČA

Sreča je ob sebi imeti dobre ljudi,
ki pazijo nate, da se ti kaj ne pripeti.
Lepo jih je pred spanjem objeti
in jim lahko noč zaželeli.

Sreča je žival pocrklati
in se z njo poigrati.
Lepo je lačnim hrano dati
in jih v topel domek pripeljati.

Sreča je svetu potovati,
se neznano kam podati.
Srečati nove ljudi,
splesti prijateljske vezi.

Zoja Eder 3. a

Sreča je lepa,
če se te oklepa.
Če v šoli lepe ocene imaš,
doma pa z družino rad se igraš.

Sreča je tudi, da službo dobiš
in zdravja ne izgubiš.
Da z ljubeznijo živiš
in spomine deliš.

Mia Bračko 3. a

Oj, sreča, kam si se skrila,
da te moja roka ni dobila.
Oj, sreča, kam si odšla,
da moja noga ni za tabo prišla.

Sreča tja za goro se je skrila,
vendar mene ni pustila.
Sreča zraven me je vzela
in močno me je objela.

Lan Černič 3. a

Zdaj pokonci, hej, zaspanci!
Sonce že visoko je.
Če bi radi srečo poiskali,
si nabrusimo pete.

Kje je sreča, vas zanima?
Tudi mene,
zato bo treba hitro vstati
in jo poiskati.

Sara Grbić 3. a

Sreča je drobna snežinka,
ki pade z neba.
Srečen je tisti,
ki smejati se zna.
Sreča je pesem,
ki v srcu igra.
Srečen je tisti,
ki ob sebi prave prijatelje ima.
Sreča je trenutek,
ki ogreje srce.
Sreča je majhna vreča bonbonov
in srečen je tisti,
ki to majceno vrečo zna deliti.

Maj Kirsanov 3. c

Sreča je en velik zaklad,
ki ga lahko dobiš vsak dan,
le okrog sebe moraš videti lepe stvari.
Sreča je veselje in radost,
ob kateri smo srečni vsi.
Če bi rad bil srečen, bodi!

Živa Žižek 3. c

Sreča pride in odide.
Če si tečen, nisi srečen.
Srečno pot naokrog.
Sreča ni boleča.
Sreča je opoteča.
Sreča je goreča.
Sreča ni kot sveča,
saj nikoli ne izgori,
čeprav včasih tako se zdi.

Laura Čučko Kerman 3. c

Sreča je opoteča,
vedno je nimam,
a ko jo imam,
pa uživam.

Zame je sreča dobra knjiga in čaj,
sladke dobrote
in maline kdaj pa kdaj.

Srečna sem,
ko vidim svojo sestrico Zino
in ko jem čokolino.

A najbolj sem srečna,
ko sem s svojo družino.

Nur Jazbec Asal 3. c

Sreča je, ko se igram s prijatelji,
sreče mi nihče ne more vzeti.
Srečen sem tudi v šoli,
ko se kaj novega naučim.

Srečo je treba deliti.
Delim jo tako, da se vam nasmejim,
pomagam in objem podarim.

Maj Majer 3.a

MOJA DRUŽINA

Sestrica Ula rada lula,
včasih gleda, kakšna je luna.
Val rad po hiši raja,
včasih mi tudi nagaja.
Ati dosti dela,
ker mu v službi ne dajo mira.
Mami rada bere
in perilo pere.

Jaš Muraus, 3. b

NIKA

Nika rada aja.
To ji prav všeč postaja.
Mama se smeji,
ker dolgčas ji ni.
Nika se zbudi,
mame pa več ni.

Taja Ploj, 3. b

DRUŽINA

Družina je, ko smo vsi skupaj,
ko mami kosilo pripravi
in ati avto popravi.

Družina je, ko se igramo,
ko se na kavču žgečkamo
in ko se sestre rade imamo.

Družina je, ko rojstne dneve skupaj slavimo,
ko se z dedki in babicami lovimo
in ko od strica in tete darila dobimo.

Družina je, ko se vsi radi imamo,
ko si objeme damo
in se na sprehod podamo.

Zala Fekonja, 3. b

Sreča so prijatelji,
igra,
moja psička Gabi,
ki mi nikoli ne gnjavi,
sonce v naravi,
ati in mami ob jutranji kavi.
Če si srečen, ne bodi vsak dan tečen.

Urban Bračko 3. c

JAZ

Jaz sem jaz, odkar živim.
Čutim, mislim, jem in spim.
Jaz imam svoje srce, mamo, očka in ime.
Jaz ne bom nikoli ti,
vsak je to, kar se rodi.
Tudi kadar se igram, sem le to, kar hočem sama.

Aurora Lorber, 3. b

MAMA

Od kod nam oči?
Rodila jih je mama.
Od kod nam ušesa?
Rodila jih je mama.
Vse na svetu rodila je mama.

Pesem okrog sveta leti:
najlepša mama si ti.

V svojem življenju sem srečala veliko žena,
a samo ena si je želela,
da bi mene imela.

Mama je samo ena.
Naša mama.

Blagoslov vsem mamam!

Enna Jahić, 3. b

MOJ ATI

Ko zjutraj dan se prebudi,
ati moj v službo odhiti.

Da čas ne bi nagajal,
pri popravljanju ur bo vztrajal.

Ko pa zvečer delavnico zapre,
ob meni na kavču pridruži se.

Gašper Zernko, 3. b

SLAP MESEČINE

Nekoč, že dolgo nazaj, je v vasi Vrba živelo dekle. Ime ji je bilo Tinka. Živela je v hiši. Imela je revno družino. Nekega večera jo je mati prosila, naj gre po kruh in mleko. Tinka je ubogala in odšla. Mesto je bilo popolnoma temno in tiho. Tudi trgovina, v katero je bila namenjena, je bila temna in zaprta. Tinka je hotela iti domov, a ker ni nič videla, se je v mestu izgubila. Šla je v neznano. Takrat pa je nekaj zagledala. Nekaj se je lesketalo v mesečini med gorami. Šla je bližje. Takoj je vedela, kaj je to, saj je slišala govoriti vaščane o legendi, ki pripoveduje o slapu Mesečine. Takoj je stekla bližje. Rekla je: »Slap Mesečine, prosim te za izpolnitev ene želje.« »Kaj želiš?« vpraša slap Mesečine. »Želim najti pot domov,« reče Tinka. »Željo ti izpolnim, a le, če obljubiš, da me ne izdaš. Ker če me boš, se ti bo slabo pisalo!« »Obljubim, samo pokaži mi pot domov,« reče Tinka. »Glej, tam je zvezda Severnica. Ona ti bo pokazala pot domov, samo slediti ji moraš. Zjutraj boš že doma,« ji še reče in že izgine. Tinka, kakor prikovana obstane, potem pa le steče za zvezdo Severnico in se vrne domov. Kako je bila družina vesela, ko so jo videli živo, veselo in zdravo. Zvečer, ko so vsi v hiši zaspali, pa se je Tinka znova odpravila ven, k slapu Mesečine. Nikoli več ni pozabila iti k njemu, ker prijatelj nikoli ne zapusti prijatelja. To si zapomnite! Vedno sta se pogovarjala in se zabavala. Slap Mesečine pa je dobil še eno skrivnostno ime. Vam povem? A nikomur ne smete povedati! Slap Prijateljstva.

Tarja Dukarič, 3. b



Ela Lenart, 4. a



Zara Vezovnik, 4. a

KAIRINE MALE DOGODIVŠČINE

Prejšnji teden je Kaira pogledala na koledar in videla, da čez dva dni gre na počitnice k babici v Bohinj.

Kaira: »Mami, mami, spakirati moram, čez dva dni grem k babici v Bohinj!«

Mama: »Oprosti, Kaira, babica je zbolela, zato boš šla k njej naslednji teden.«

Kaira: »Ah, škoda! Res sem se veselila, da bom videla Mikija in Tačko. Najbolj pa pogrešam babico. Me res ne moreš peljati tja? Sploh ne bo vedela, da sem tam!«

Mama: »Rekla sem ne in pika!«

Kaira: »Ampak ma...«

Mama: »Nič ampak!«

Kaira: »Potem pa me pelji do prijateljev, tudi njih pogrešam.«

Mama: »Ja, to bi šlo. Ampak če od koga slišim, da ste kaj ušpičili, takoj pridem po tebe!«

Kaira: »Grem se obleč, komaj čakam!«

Po dveh dneh je mama slišala, da so nekaj ušpičili. Pobesnena je. Kairi je zazvonil telefon: drrrring, drrrring... Prvič se ni oglasila, a ko jo je mama drugič poklicala, se je javila.

Mama: »Kaira! Danes, jutri in še nekaj dni potem imaš pripor!«

Kaira: »Ampak mama, daj no! Saj smo se zabavali, pa kaj si drugega pričakovala od mene?«

Mama je prekinila, se spravila v avto in šla po njo.

Mama: »Kaj ste pa sploh naredili?«

Kaira: »V jezero smo skakali, lovili metulje, se vesili po drevesih ... «

Tako je Kaira mami naštel še kar nekaj stvari, a potem doma ...

Mama: »Kaira, nekaj ti morava z očijem povedati.«

Kaira: »Ja, mama?«

Mama: »Kaira, veš, vsega je enkrat konec, z očijem se ne razumeva več dobro, zato ga boš od zdaj manj videla.«

Kaira je v solzah objela očeta, a potem ji je mama razložila.

Mama: »Oči bo zdaj živel pri babi, zato boš lahko več pri njej.«

Kaira: »Komaj čakam, da jo vidim!«

Očka: »Nikoli ne obupaj, saj se bova še videla.«

Kaira: »Zdaj me pa dobro poslušaj, če boš odprl oči in zaživel življenje, se ti bo vse še izboljšalo.«

Kaira se je privadila na novo življenje. Zelo ji je bilo všeč, saj je lahko večkrat videla babico in prijatelje.

Zala Cigit, 5. a

ZIMSKE POČITNICE

Maja in Tina sta se šli smučat na Kanin. Ko sta se pripeljali do parkirnega mesta, sta se oblekli, obuli smučarske čevlje in šli kupit karte. Nato sta šli na gondolo. Bilo jima je dolgčas, ker vožnja gor traja pol ure. Komaj sta čakali, da bodo prispeli. Na postaji sta se jima pridružili še dve puncici, ki jima je bilo ime Gaja in Liza. Najbolj sta se veselili trenutka, ko bosta zagledali sneg, saj to pomeni, da bodo kmalu prispeli. Gaja in Liza sta že prej smučali, zato nista bili tako nestrpni. Skupaj so se pripeljali do vrha. Na vrhu sta Maja in Tina stopili na smučke in takoj šli smučat. Imeli sta karto za Kanin in italijansko smučišče, zato sta smučali na obeh. Najprej sta šli po rdeči progi. Hoteli sta iti še enkrat, saj je bila proga dobra. Na Kaninu sta šli še na druge proge. Ko sta končali, se nista veselili, da se smučanje končuje. Spet sta morali iti z gondolo za pol ure v dolino. Ko sta prispeli v dolino, sta se preobuli, šli k Soči in se tam naprej zabavali.

Rebeka Gonza, 5. a

FRANCETOVE DOGODIVŠČINE

Nekoč je živel France. Živel je v Ljubljani v ulici Jožeta Mačnika. Zelo rad je hodil v šolo. Po pouku je vedno šel v knjižnico. Tokrat si je izposodil knjigo Lov na pošasti. Nekega dne sta se oče in mati dogovorila, da bodo šli v Švico za dva dni. Ko je to izvedel, ni želel iti zraven, ker je bil tisti dan v šoli, ko bodo lahko počeli vse po svoje. Stekel je v sobo in šel brat knjigo. Naslednji dan v šoli ga je gospa Maček vprašala, če je naredil domačo nalogo izpred dveh tednov. Ni je imel. Zahtevala je, da naslednji dan po pouku pridejo njegovi starši. France je to doma povedal. Oče in mama sta bila jezna in sta mu rekla: »Če do jutri ne narediš naloge, ne boš šel zraven v Švico, doma boš ostal, zaklenjen v sobi!« Vso noč je delal domačo nalogo. Naslednji dan jo je pokazal gospe Maček, ki je rekla: »Aleluja, končno je naloga narejena!« Po pouku so prišli Francetovi starši. Pogovorili so se tudi o potovanju v Švico. Učiteljica je dovolila Francetu, da gre zraven za en teden. Doma je začel takoj pakirati, saj so se odpravili že tisto noč. Po poti je bil nestrpen in je spraševal, kako dolgo bo pot še trajala. S sabo je imel knjigo Primoža Suhodolčana in je začel brati, da bi mu čas hitreje minil. Po enajstih urah vožnje so prispeli v Švico. Odpravili so se v hotel in se razpakirali. Potem so šli k bazenu. France je bil v vodi tri ure. Po kopanju so odšli nazaj v hotel, kjer so se stuširali, oblekli in šli na večerjo. Tam je srečal svojega prijatelja. Po večerji sta s prijateljem Jožkom tri ure igrala igrice, potem sta oba morala iti spat. Pred spanjem sta se dogovorila, da bosta naslednji dan ves dan ob vodi. In res sta naslednji dan v bazenu igrala vaterpolo in si metala žogo. Njuni starši so na balkonu pili kavico in jedli kekse, obenem pa še pazili na Franceta in Jožka. Ko so starši zaspali kar na balkonu, sta fanta naredila mega potegavščino. V hlače sta jim nastavila vodne balone ...

Tai Muršec, 5. a

MOJ HIŠNI LJUBLJENČEK SKY

Ko sem bila majhna, sem si zelo želela imeti psa, in sicer že od četrtega leta - odkar smo se preselili v hišo. Ta želja se mi je uresničila. Za rojstni dan sem dobila psa. Preden smo šli po njega, še nismo vedeli, kako mu bo ime. Izbirali smo med imenoma Max in Sky. Ko sem ga zagledala, je bil to zelo lep trenutek mojega življenja. Tam je bilo sedem malih kužkov, dva sta med kotitvijo umrla. Ko sem vstopila v dnevno sobo in jih videla, so bili skoraj vsi enaki, nekaj je bilo samčkov in nekaj samičk. Ko sem sedla, je k meni prišel samo en kuža. Ves čas je bil pri meni. No, takrat je mama rekla, naj si enega izberem. Seveda nisem dolgo izbirala; izbrala sem tega, ki je prišel k meni. Mama je vprašala, če je samček, in so rekli, da je. Samca smo želeli zato, ker živimo z botro in botrom, ki imata velikega psa, ta pa ne mara samičk. Vzeli smo ga in plačali lastnikom. Ko smo se peljali domov, sem ga držala v naročju. Ustavili smo se v Europarku v Mariboru. Tam smo mu kupili hrano. V trgovini Kik v Lenartu smo mu kupili blazino, tam sta bila tudi babica in dedi. Končno smo prišli domov. Kuža je zaspal na sedežni zraven očima. Naslednji dan smo mu kupili še povodec. Od tega je minilo že eno leto, počutim pa se, kot da bi minilo že sto let. Zelo ga imam rada.

Sara Ignjatič, 5. a

LAMA LILI IN KRAVA MILKA

Enkrat sta na svetu živeli lama Lili in njena najboljša prijateljica krava Milka. Najboljši prijateljici sta bili že od otroštva. Obe sta pomagali pri kmečkih opravilih, v bistvu samo Milka, saj je bila Lili znana kot dirkalna lama. Milka je dajala mleko, da so lahko delali čokolado. Nekega dne je Lili slišala ljudi, kako govorijo, da bo na kmetijo prišla nova ali celo dve novi živali. Takoj je šla povedat Milki. Naslednji dan je res prišla žival, v bistvu dve! Bila sta pujsa. Ko sta šla s prikolice, je eden od njiju pozdravil: »Zdravo, ime mi je Pepa in to je George. Kako pa je vama ime?« Lili je rekla: »Zdravo, jaz sem Lili, to pa je Milka. Dobrodošla na kmetiji. Počutita se kot doma.« »Hvala!« je rekla pujsa Pepa. Nato sta se šla valjat po blatu in naenkrat sta poškopila paradižnik, papriko, krompir in celo kruh. Vse živali so rekle v en glas: »Fuj, gnusno!« »Oprosti!« je rekla Pepa. Krompir je rekel: »Odpuščeno!« In vsi so živeli srečno.

Nika Železnik, 5. a

VIDEOIGRE IN STRIPI

Živel je fant, ki je oboževal videoigre, poleg tega pa še stripe. A za to ni imel veliko časa, saj ga je mama vedno potrebovala. Delal je domačo nalogo. Sem že omenil, da je veliko pomagal mami? Pomival je posodo, kuhal, pomagal pri službenih stvareh ... Bil je talentiran fant, a je hotel tudi igrati igre in brati stripe. Ko je končal z opravili, ga je takoj premamila kakšna videoigra ali strip. Za videoigre ni imel dovolj časa, pa je zato bral stripe. V stripih je prebral, da se ni dobro dolgočasiti, ampak se je treba zabavati. Če to zapiše tvoj najljubši idol, ga pač moraš ubogati! In je razmišljal: Naredil bom bazo ... A ni ravno uspela. Potem je šel igrati videoigre in videl, kako se strelja zombije. Sestri je vzel lutko in iz nje naredil zombije in jih streljal, to je bilo odlično. Tedaj ga je mama spet poklicala in tako se je dan zaključil.

Alej Rola, 5. a

UKRADENA PSIČKA

Nekoč je živel fant po imenu Nik. Bil je vedno prisoten tako na športu kot pri pouku. Imel je veliko prijateljev in malo sovražnikov. Imel je tudi najboljšega prijatelja Maja, ki pa v šoli ni bil ravno pogosto prisoten. Rada sta se pogovarjala in vsakič brcala žogo. Ampak njegovi sovražniki so imeli načrt, kako mu bodo ukradli psičko po imenu Tara. Bala se je vsakogar, ki se je dotaknil, razen Nika. Celotek njegovih staršev se je bala. Neko soboto, ura je bila že čez polnoč, so se splazili čez ograjo in ukradli Taro. Ko se je Nik zbudil, je šel pogledat, če Tara še vedno spi. Ni je bilo. Pogledal je pod posteljo, za hišo, celo v kuhinjo, a nikjer je ni našel. Takoj je poklical prijatelje, če jo gredo iskat. Vsi so odgovorili z da, razen njegovega najboljšega prijatelja, ki je smrčal kot jezen pes. Iskali so jo,

a je niso našli, tudi naslednje dni ne ... Niku je padlo na pamet, da so jo mogoče ukradli njegovi sovražniki. Takoj je stekel tja, kjer so ga pred leti napadli in pretepli. Tam je bila škatla, v njej pa njegova psička. Poklical je policijo. Fantje, ki so ukradli psičko, so morali v zapor. Nik in Tara sta živela zadovoljno do konca svojih dni.

Enej Krček, 5. a

SOSEDI

Bil je lep sončen dan in gospa Marija je sadila cvetlice. Nekaj časa je živela v Ljubljani, a se je zaradi hrupa in nadležnih sosedov preselila v Haloze. Neko lepo mirno soboto je videla, da je dobila sosede. Ko je videla, da so prišli tudi otroci, je zavila z očmi in si rekla: »Joj, spet sem dobila nadležne sosede!« Gospa Marija je bila občutljiva in jo je hitro kaj zmotilo, še posebej hrup. Naslednji dan, ko je na ležalniku na svežem zraku lepo brala revijo Pil, je zaslišala glasno kričanje. Pogledala je čez ograjo in videla otroka, kako se igrata v bazenu. Marija ni mogla več tega poslušati, zato jima je rekla: »Vidva, otroka! Preglasna sta, motita me pri branju revije!« Otroka sta ji odgovorila: »Zdravo in se opravičujeva, ime mi je Lana in to je moj mlajši bratec Bine. Obljubim, da ne bova več kričala.« A saj veste, kakšni so majhni otroci - ves čas tekajo, kričijo in se igrajo, tako da se Lana in Bine nista držala te obljube o tišini. Ko je bil čas za kosilo, je bilo še kar mirno, če se ne bi obmetavala s hrano! Marija je želela imeti malo miru, zato se je spomnila, da bi jima lahko prebrala knjigo Pot okoli sveta. Poklicala ju je k sebi in jima začela brati imena celin, kot so Amerika, Evropa, Azija ... Bineta so bolj zanimala živali, zato se je Marija spomnila, da bi jima lahko prebrala tudi o živalih, ki na teh celinah živijo. Binetu je bil najbolj všeč beli morski pes. Ko so knjigo prebrali, so sklenili, da lahko vsak dan pri njej preživita kakšno uro. Tako je gospa Marija spoznala, da otroci sploh niso tako poredni in da ji je bilo lepo nekaj časa preživeti z Lano in Binetom.

Evelina Lavrenčič, 5. a

ŠOLA V NARAVI

Bil je september in šli smo s šolo na morje. Dan je bil lep in sončen. Zjutraj sem pojedel jogurt in šel na avtobusno postajo Lenart. Peljali smo se mimo Nanosa in se ustavili v Luki Koper. Potem smo se odpeljali v naše mini hotele. Imenovali so se San Simon. Ko smo dobili ključ od sobe, smo šli noter. V sobi smo bili Vasja, Oscar, Miha in jaz. Kasneje smo si oblekli kopalke in šli plavat. Zvečer smo utrujeni šli spat. S sošolci v sobi smo se še pogovarjali in se hecali. Naslednje jutro smo šli na zajtrk. Po zajtrku sem bral knjigo Zgodbe za fante, ki si drznejo biti drugačni. Te šole v naravi ne bom nikoli pozabil!

Gašper Ivec, 5. a



LEV, KRALJ ŽIVALI

Lev je velika mačka, ki lahko zraste v dolžino do dva in pol metra, rep pa ima dolg malo več kot meter. Težek je lahko do 250 kilogramov. Med vsemi mačkami se samec in samica najbolj razlikujeta zaradi goste samčeve grive. Levi se družijo v krdelih, ki obvladujejo področje do 30 kilometrov naokoli. V naravnem okolju živijo le še v prostranih savanah in stepah južno od Sahare v Afriki in na zelo majhnem teritoriju blizu Bombaja v Indiji. Leva pogosto imenujemo kralj živali predvsem zaradi njegove veličastne grive, ki jo imajo samo samci. So edine mačke, ki živijo v skupini. Krdelo šteje okrog 12 članov. Večinoma so to levinje, ki so v sorodu, in njihovi mladiči. Večinoma lovijo samice, ki pri pregonu medsebojno sodelujejo. Samčeva naloga je, da brani ozemlje svojega krdelja pred drugimi levi. Njegovo gromko rjojenje je slišati do osem kilometrov daleč.

Vasja Rajter, 5. a

ČUDNO BOGAT OČE

V mestu Jorgenborg na Norveškem je živel deklica Jana. Imela je očeta in brata Matica. Mama ji je umrla, ko je bila stara dve leti. Njen oče je bil slaven. Zaslovel je po knjigi Čudežni deček, ki jo je podedoval od dedka. Dedek, ki je bil pisatelj, je umrl, ko je bil star 103 leta. Očetu se knjiga ni zdela preveč zabavna. Dan po dedkovem pogrebu je knjigo odložil na grob. Čez nekaj dni jo je na grobu videl lastnik založbe Zabavna knjiga d.o.o., Italijan Angelo Dicaprio. Knjigo je izdal pri svoji založbi. Poklical je prijatelja detektiva. Rekel je, naj po celem svetu išče tistega, ki je napisal to knjigo. Oče mu je povedal, da je knjigo napisal njegov dedek, po katerem jo je podedoval. Avtorske pravice je dobil oče in tako je zaslovel in obogatel.

Saša Vukovič, 5. a

IZLET V PODZEMNE ROVE

Včasih si mora družina privoščiti izlet. V moji družini smo se odločili, da to storimo v soboto, 2. februarja. Ogledat smo si šli podzemne rove v Mariboru, natančneje v naselju Tezno. Veliko sem se naučil o drugi svetovni vojni. Ogled mi je bil zelo zanimiv. Pot nas je vodila dalje v Pokrajinski muzej Maribor. Tam smo si ogledali kratek film z naslovom Kako so živeli nekoč. Najbolj se mi je vtisnilo v spomin, kako so bili oblečeni. Pot smo nadaljevali po podravski avtocesti proti domu. Ustavili smo se v naselju Močna, kjer smo popili kavo in čaj. Domov v Lormanje smo prispeli v večernih urah. Izlet mi je bil zelo všeč, ker sem se naučil veliko zanimivega.

Nik Dajčman, 5. a



POČITNICE NA SMUČANJU

V četrtek smo se z družino odpravili v Kranjsko Goro. Po poti smo se ustavili na Krvavcu, kjer smo smučali štiri ure. Nato smo šli z gondolo v dolino. Ko smo prišli do avta, smo se odpeljali do Kranjske Gore. V petek smo spet smučali štiri ure, tokrat v Kranjski Gori. V soboto smo šli smučat na Kanin. Kanin je najvišje smučišče v Sloveniji. Z vrha se je videl Piranski zaliv. V nedeljo smo smučali spet v Kranjski Gori. Vsak večer smo šli na sprehod po mestu.

Miha Žnuderl, 5. a



NAJLEPŠI PRINC V MESTU

Bilo je pred davnimi časi, ko je v mesto prispel starejši gospod. Ime mu je bilo Franc, ampak vsi so ga klicali Franci. Ta Franci je bil uročen. Preden ga je čarovnica uročila, je bil najlepši princ v mestu. Iskal je ženo, a nobena pri njem ni pritegnila niti malo pozornosti, zato je priredil ples na dvoru. Ta princ je bil tako len, da je mislil, da bodo ženske njega prosile za ples. In res se ena opogumi in ga vpraša, če bi z njo plesal, a on ples zavrne. Takoj k njemu stopi druga, ga vpraša za ples in on privoli. A ta druga je bila čarovnica. Hotela se mu je maščevati, saj je zavrnil njeno sestro. Ko se je čez nekaj časa oženil z njo, mu je ob njej postalo dolgčas, zato je spet priredil ples. Pred tem ga je žena še uredila. Na lase mu je nanese enega od svojih zvarkov. Med plesom se je kralj spremenil v starčka. Tega prekletstva se lahko reši samo tako, da se poroči z revnim dekletom. Tako je ta princ odšel po svetu, a nikjer ni našel svoje rešenice. Po letih iskanja se je vrnil v svoj domači kraj. Tam je v najtemnejši ulici v mestu zaslišal ihtenje. Bilo je dekle, ki je jokalo, ker je princ izginil. Približal se ji je in jo poskušal potolažiti. Skušal ji je povedati, kdo je, a ko je želel spregovoriti, je izgubil glas. Dekletu je pomagal in začel se je spreminjati v princa. Čez leto sta se poročila in srečno živela do konca svojih dni.

Liza Fekonja, 5. a

MOJ KUŽA TIFI

Mojemu psu je ime Tifi. Ko je prišel k nam, je bil star štiri leta. Je pasme Shih-tzu in ima rad vrane, muce in ježe. Je belo-rjavo-sive barve. Ko je bil majhen, je imel na glavi čopek, ker je imel tam dolgo dlako. Imamo ga že šest let. Tifi ima enega velikega pliškota, ki je večji od njega. Ime mu je Račko, ker je raca. Tifi ga po hiši nosi sem in tja, včasih mu ga vzamem in ga skrijem in potem začne lajati. Ko ata sliši, da Tifi laja, se krega na mene, ker mu ni všeč, da je tako glasen. Ponoči se polula na nogo od mize in potem se mama in ata oba kregata na njega. Ata mu govori, da bo šel v garažo. Babica ga vsak večer pelje na sprehod okoli ulice.

Eva Črnčič, 5. a

EVA SE POTEPA

Nekega dne se je v Lenartu rodila Eva. Bila je srčkana kot najlepši zajček. Ko je Eva zrasla, se je odločila, da bo potovala po širnem svetu, a žal ni imela dovolj denarja za celoten izlet. Sklenila je, da si bo poiskala službo. Res je to storila. Odšla je do trgovine in kar tam vprašala za službo. Res je dobila službo in že naslednji dan bila za pultom. Prodala je celo več, kot je prodal lastnik trgovine, in dobila večjo plačo, kot je upala. Odpotovala je na Tenerife, kjer je videla najstarejše drevo po imenu Drago. Drago je bil star čez 400 let. Potem je poskusila plod kaktusa in se namrdnila, saj je bil zelo kisel. Naslednji dan je prišla v Dubaj, kjer je bilo okoli 43 stopinj in se je sprehajala v kratkih hlačah po vročem soncu. Poskusila je odlično domačo specialiteto in že odšla naprej na Švedsko. Tam je bila v najboljšem zabaviščnem parku, ki ga je kdaj videla. Spomnila se je, da bo njenega potovanja konec takoj, ko prispe zadnje letalo za Dunaj, ki je bil njeno zadnje turistično postajališče. Bilo ji je kar malo žal. Končno je prispela domov, se ulegla na svoj kavč in zaspala. Drugi dan je pripovedovala prijateljicam o svojem popotovanju, vendar ji niso verjele. Takrat je spoznala, da je vse to le sanjala.

Nika Prelog 5. b

RAZMIŠLJAMO O POKLICIH

Rada bi postala knjižničarka, saj je moja mama knjižničarka v Mariboru. Že večkrat me je vzela s sabo v svojo službo. Vedno, ko sem bila tam, sem res uživala. Zelo rada berem, tudi kriminalne ali detektivske knjige. Ta poklic mi je postal všeč zaradi knjig, ki jih obožujem.

Saraja Lorenc, 4. a

Poklic kuharica mi je zelo blizu, saj z njim odraščam v naši gostilni Šiker. Vsak dan opazujem mamo in babico, kako spretno kuhata. Tudi jaz sem zelo spretna in natančna s hrano. Rada si naredim svojo hrano brez pomoči drugih, naredim si npr. šarloto, solato, krompir, dunajski zrezek, domači puding, panakoto, testenine in žličnike. Delam tudi svoje napitke, kot so milkshake, domači sok, sirupi, in tudi marmelade. Večkrat z veseljem pomagam pri delu v kuhinji.

Kiara Fluher, 4. a

Pilot upravlja letalo na mednarodnih ali domačih poletih in je odgovoren za to, da pravočasno in varno prepelje potnike in blago z enega letališča na drugo. Pred letom preveri polnjenje goriva, natovarjanje in iztovarjanje tovora, vkrcavanje in izkrcavanje potnikov ter podpiše dokumente o letu. Med letom sodeluje s kontrolorji letenja, ki so v kontrolnih stolpih na letališčih. Piloti in kontrolorji se v vseh državah na svetu sporazumevajo v angleškem jeziku. Med letom tudi obnavlja svoje znanje ter skrbi za svoje zdravje. Svoje delo opravlja v letalu, na letališču in na simulatorjih. Pri svojem delu uporablja različne pripomočke. To so letalo z opremo, priročniki in tabele. Te pripomočke ima v letalu ali v pilotski torbi.

Nande Zemljič, 4. a



Poklic, ki ga bi opravljala, je umetnica. Umetnica bi bila zato, ker je moja teta umetnica in ker to želim biti! Umetnikovo delo je, da riše in slika. Pri delu mora biti zelo natančen. Ko prične z delom, si najprej s svinčnikom nariše skico. Pri umetnosti se uporabljajo navadni listi, blokov list, največkrat pa platno.

Ela Lenart, 4. a

V moji družini je veliko zdravnikov: mama, babica in bratranec. Ta poklic se mi zdi zelo zanimiv in pomemben. Medicina zahteva najmanj šest let šolanja. Če želiš biti zdravnik, moraš biti zelo vztrajen pri učenju in delu. Imeti moraš tudi mirne roke.

Ida Skok, 4. a



Po tabli piše s kredo,
pri čemer včasih škripa
in ob koncu pouka ti da delo,
pa tudi če te to prav nič ne mika.

V razredu ima veliko pridnih,
poslušnih in veselih otrok.
Z njimi se rada poheca,
da je v razredu manj stresa.

Prenaša tudi klepetanje in kričanje,
zato ni čudno,
da se ji lahko kdaj pa kdaj tudi zmeša.

V redovalnico ti ocene napiše,
ocene od ena do pet,
v beležko pa ne pozabi napisati, če se vedeš lepo ali za znoret.

KDO JE TO? _____



Zara Vezovnik, 4. a

KAJ JE RIMA

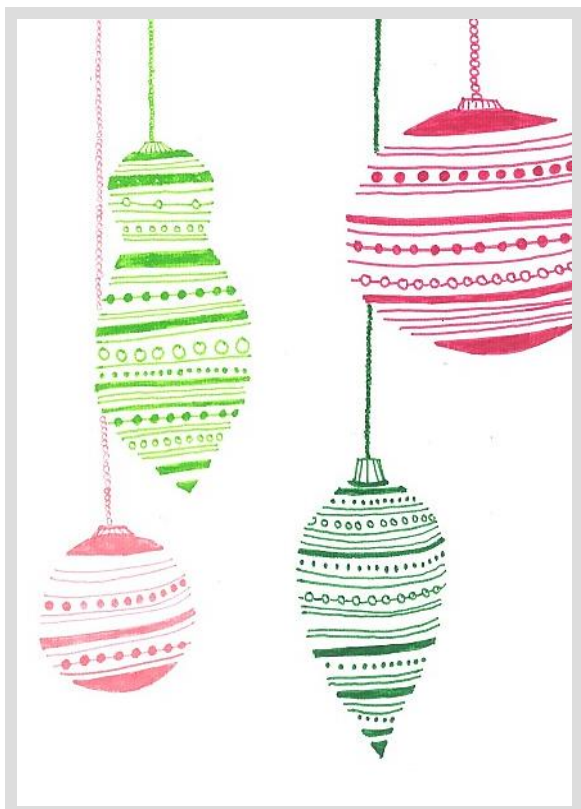
Rima je nekaj, kar je prima.
 Pogledaj: ura tik-taka.
 PAZI! Nič ne čaka.
 Napiši rimo zdaj,
 pri tem se nič ne vdaj.
 Ko čas bo, da končaš,
 le pogledaj, kaj imaš.
 In ja, rima je res prima,
 če poznaš kakšno noro,
 verjemi - vse bo še prav dobro.

Aneja Babič, 5. a

PESEM

Pesem ni plesen,
 ampak PESEM!
 Kadar pes zasliši: vaja,
 pogledaj, kako zalaja.
 Ko pesmi glasbo dodaš,
 ti lahko rečem: pogledaj, pesnik naš!
 In če dodaš še ritem,
 dober si v tem.
 Besede poskušaš čim bolj zložiti,
 da nisi »v riti«.
 In tako ... nastane pesem.

Nika Lukavečki, 5. a



Maruša Žibek, 9. a

UČITELJ SEBASTJAN

Učitelj Sebastjan se nikoli ne jezi.
 Učitelj Sebastjan zmeraj govori,
 »špila« kitaro in gleda v računalnik.
 Ko nam je mrzlo, nam pečko prižge.
 Sebastjan, Sebastjan, Sebastjan, Sebastjaaaan,
 Sebastjan, Sebastjan, Sebastjan, Sebastjaaaan.
 Učitelj Sebastjan rad pije kavo,
 učitelj Sebastjan iz vsake ure naredi zabavo.
 Sebastjan, Sebastjan, Sebastjan, Sebastjaaaan,
 Sebastjan, Sebastjan, Sebastjan, Sebastjaaaan.
 Pri učitelju Sebastjanu smo vedno resni,
 učitelj Sebastjan zmeraj govori.
 Sebastjan, Sebastjan, Sebastjan, Sebastjaaaan,
 Sebastjan, Sebastjan, Sebastjan, Sebastjaaaan.

Lučka Mlakar, 5. a

ŠOLA

Ko se šola začne, vse resno je.
 Zvečer več dolgo ne bedimo,
 ker lahko zjutraj v šolo zamudimo.

Na mizi ne ležimo in ne spimo,
 temveč na stolu pridno sedimo.

Ko zazvoni, smo mirni vsi,
 saj učiteljica Mia prihiti.

Zvezki so debeli in veseli,
 ker kmalu bomo v njih petke imeli.

Klara Karažinec, 5. b

TVOJE IN MOJE MISLI (BILO JE LEPO)

In ko je bilo lepo,
 ko sva še bila tu, ko sva bila skupaj ...
 In včasih samo razmišljam
 in vrtim film v glavi,
 in ugotavljam, kdo je bil kriv ...
 Na koncu sploh več ni važno,
 ker je vse že mimo.
 In daj si dopovedati,
 da radosti in veselja ne moreš kupiti,
 vendar lahko za to le garaš.
 Še zdaj razmišljam,
 kako ti je v bistvu bilo vseeno,
 in sploh ni več važno ...

Tia Hana Majcenovič, 5. a

KAKŠNI SMO UČENCI

Včasih učenci ne naredimo domače naloge. Kdaj pa kdaj smo učenci res zelo leni, ampak človek ne zmore čisto vsega. Da bi res naredili naloge, bi si to lahko kam zapisali ali označili. Kaj pa zamujanje? Budilko si lahko nastaviš pol ure pred začetkom pouka. Če si pa zjutraj bolj počasen, pa eno uro prej nastaviš zvonjenje. Priznam - tudi sam sem že kdaj zamudil ali pa nisem imel domače naloge.

Nik Dajčman, 5. a

ŠOLSKE POTREBŠČINE

Svinčnik, radirka in peresnica so potrebščine, ki jih potrebujemo, da v šoli sodelujemo. Nekateri šole ne jemljejo resno, a bodo videli, da s službo jim bo šlo na tesno. Zvečer torbo pripravimo in vse potrebščine, ki jih naslednji dan potrebujemo, v njo spravimo.

Gal Šuman Nikl, 5. b

VESELIM SE POČITNIC

Učenci 1., 2. in 3. č razreda so o načrtih za zimske počitnice povedali takole:

Med počitnicami bom doma. Zunaj se bom žogal, lolal in vozil z motorjem, televizijo bom gledal in na računalniku bom. (Mišel Kristl, 1. č)

Šla bom na sprehod, se vozila s kolesom, poslušala glasbo in dolgo spala. (Neža Hirtl, 2. č)

Veselim se počitnic, ker prideta moj prijatelj Anej in njegova sestra Lara. Pri nas bosta prespala. Skupaj se bomo igrali. Posodil jima bom kolo. (Niko Mevkić, 2. č)

Veselim se počitnic, ker bomo spravljali drva. Tudi pust bo. (Ana Lešnik, 3. č)

Jaz se bom zunaj vozila s kolesom. Pa z Anejem - mojim bratom - se bom igrala. Se bova lovila in igrala skrivalnice. Z mamo se bova igrali človek ne jezi se in UNO karte. Mogoče bom šla na obisk k prijateljicama Poloni in Darji. (Tia Špindler, 3. č)

Med počitnicami bom svojega kužka vodil na sprehode. Božal ga bom, dal mu bom hrano in vodo. S sestro in z bratcem se bomo vozili s kolesom. Igrali bomo UNO karte, malo pa bom gledal televizijo. (Amadej Šturm, 3. č)

Marija Kebrič, Karmen Zelenko



Zoja Eder, 3. a

ŠOLA NEKOČ IN DANES

»S težkim srcem sem se napotil proti šoli, s težkim srcem in plaho slutnjo, kakor se napoti grešnik do hudih sodnikov,« je zapisal Ivan Cankar svoje občutke na poti v šolo. S tem je izrazil, da mu v šoli ni bilo preveč prijetno in mu je bilo težko, kadar je moral v šolo. Tudi danes nekateri otroci ne hodijo radi v šolo. Se pa šola v današnjem času razlikuje od časov, ko je v šolo hodil Ivan Cankar. Včasih so učence pošiljali v kot že za majhen prekršek, danes so pa učenci veliko bolj predrzni, vendar jih učitelji redkokdaj kaznujejo. Učitelji so bili veliko bolj strogi, učence so kaznovali za vsako malenkost, jih topli, zaklepali v učilnice, včasih tudi takrat, ko si tega niso zaslužili. Tudi Ivan Cankar je v šolskih letih imel izkušnje s tem. Opisal je, da je s težkimi nogami stopal po stopnicah in trepetaje čakal, ko je moral k nadučitelju (ravnatelju). Ta ga je vprašal, zakaj je porezal drevesca, toda Ivan teh dreves ni porezal. Nadučitelj mu ni verjel, sploh se ni trudil, da bi preiskal zadevo, kar bi današnji učitelji zagotovo naredili, in ga zaklenil v šolo po pouku. Tudi tega danes učitelji ne delajo več. Tudi po težavnosti se šola včasih in danes razlikujeta. Včasih niso imeli toliko snovi, domačih nalog, testov, imeli so več prostega časa, kot ga imamo učenci danes. Seveda je bil tudi odnos med učitelji in učenci drugačen. Učenci so učitelje takrat bolj spoštovali kot danes. Bili so tudi mirnejši, niso upali klepetati ali motiti pouka. Učitelji pa so bili strogi in učenci so se jih bali. Danes takega odnosa med učitelji in učenci več ni. Meni se zdi, da je danes ta odnos veliko bolj sproščen, čeprav včasih tudi preveč. Šola se je skozi čas zelo spremenila, tako na boljše, kot tudi v nekaterih pogledih na slabše. Vseeno pa se mi zdi zelo kvalitetna in verjamem, da se bo še izboljšala.

Ela Košmerl, 8. a



ŠOLA SKOZI ČAS

Odnos med učitelji in učenci nekoč in danes ni enak, kot je bil včasih. Učitelji so imeli pravico kaznovati učence, kakor so sami želeli. Danes teh pravic nimajo več. Nekoč so se morali učenci lepše obnašati do učiteljev in nasploh do starejših. Če so klepetali med poukom ali ugovarjali učitelju, so bili kaznovani. Učitelji so jih navadno poslali v kot, kjer so klečali na koruzi, jih lasali, topli s palico po prstih ali pa so učence preprosto poslali k ravnatelju, ki je učence navadno po pouku zaprl in zaklenil v učilnice. Tako je ostal v učilnici zaklenjen čez poldne. Učitelji so bili v tistih časih veliko bolj strogi kot danes. Če so bili učenci poredni, so morali sedeti v zadnji klopi, ki so jo imenovali oslovski klop. Velikokrat se je zgodilo, da je učitelj ali ravnatelj koga po krivem obsodil in je bil zato kaznovan namesto tistega, ki je to naredil. Čeprav si povedal, da tega nisi storil, ti niso verjeli, saj so mislili, da lažeš. Snov v šoli je bila včasih lažja in tudi zahtevali so manj kot danes. Iz Cankarjeve knjige *Moje življenje* je jasno razvidno, da so otroci trpeli zaradi šole in da se jim je velikokrat zgodila krivica. V preteklosti so imeli nekateri otroci slabše razmere za nadaljevanje v ustrezno poklicno šolo, ki jih je

veselila, saj so morali velikokrat doma pomagati z opravili, da so se sploh lahko preživljali. Šola je danes povsem drugačna, kot je bila nekoč. V odnosu med učitelji in učenci, v vzgoji, ki je temeljila na temeljitem spoštovanju odraslih, in tudi v drugačni snovi. Lahko smo srečni, da se lahko šolamo in imamo z dobrim uspehom večje možnosti, da se vpišemo v ustrezno srednjo šolo, ki nas veseli. Čeprav se nam včasih zdi, da šola nima ključnega pomena v našem življenju, se lahko zavedamo, da nam koristi za našo nadaljnjo pot v življenju.

Lucija Rola, 8. b

ZGODILA SE MI JE KRIVICA ...

Že večkrat se mi je zgodila krivica, a ta mi je ostala najbolj v spominu. Bil je običajen šolski dan. Razumela sem se z vsemi sošolci. Vsi med seboj smo se dobro razumeli. Prišla je prva šolska ura in nič pametnega se ni zgodilo. Ko je prišla na vrsto druga šolska ura, sem sedela zraven svoje najboljšje prijateljice, ki je v torbi iskala peresnico. Ni je našla, zato me je vprašala, če sem jo kje videla. Seveda sem rekla, da je nisem videla, ampak to se mi je zdelo precej čudno, saj jo je imela še prvo šolsko uro na mizi. Vprašala sem jo, če ji za to uro posodim kakšen svinčnik. Tako sem ji posodila nekaj pisal. Do konca pouka ni našla svoje peresnice. Po pouku, pri šolskih omaricah, me je vprašala, če sem ji jaz vzela peresnico. Odgovorila sem ji, da je nisem, saj sva ves čas sedeli skupaj pri pouku. Naenkrat se je najin pogovor spremenil v hud prepir. Ni mi verjela, zato me je obtožila, da sem ji vzela in skrila peresnico. Tako sva v prepiru odšli vsaka svojo pot domov in nisva spregovorili do naslednjega dne. Ko je prišlo jutro, nisva šli skupaj v šolo, saj sva bili še vedno skregani. Ni mi bilo mar, da me je obtožila kraje peresnice, saj sem vedela, da je nisem vzela. Ko sva se videli pri prvi šolski uri, nisva spregovorili niti besedice. Gledali sva se zelo grdo. Po prvi šolski uri je stopila do naše razredničarke in ji povedala, da sem ji vzela peresnico. Razredničarka me je čudno pogledala in vprašala, če sem to res naredila. Zanimala sem, ampak mi tudi učiteljica ni verjela. Bila sem popolnoma razočarana in tudi žalostna, saj tega nisem naredila. Učiteljici sem dovolila, da mi pregleda šolsko torbo, da bo videla, če je peresnica res v moji torbi. Peresnice v moji torbi ni bilo. Obe sta se čudno pogledali, saj sta videli, da je nisem vzela. Nato je učiteljica pri naslednji šolski uri vse vprašala, kdo je vzel sošolki peresnico. Najprej je bila popolna tišina in učiteljica je vprašala še enkrat. Spet je bilo vse tiho in naenkrat se je iz zadnje vrste oglasil naš sošolec. Pojasnil je, da je on vzel peresnico, vendar ni imel razloga, zakaj je to naredil. Vrnil ji je peresnico in se ji lepo opravičil. Sošolka je bila zelo presenečena, da jo je vzel sošolec. Bila je tudi zelo žalostna, ker me je obtožila kraje. Na koncu se mi je opravičila. Sprejela sem njeno opravičilo in spet sva postali najboljši prijateljici.

Ana Kramberger, 9. b



KAKO ZMANJŠATI ONESNAŽEVANJE ZEMLJE?

Živimo v času, ko je vsaka najmanjša stvar zapakirana v plastično embalažo. Ker kupujemo te izdelke, se embalaža kopiči. Ljudje, ki imajo peči na trdo gorivo, kurijo neposušena drva ter tudi plastično embalažo in v ozračje spuščajo pline in delce, ki onesnažujejo ozračje, kar nato vdihavamo. Včasih prihaja tudi do samovžiga nakopičene zmlate plastične embalaže na mestih, kjer jo sortirajo in predelujejo. Veter raznaša te mikrodolce (pepel) tudi po naših vrtovih in to zelenjavo in sadje mi uživamo skupaj s temi delci. To pa je zelo škodljivo za naše zdravje.

Ljudje onesnažujemo tudi z izpusti plinov iz avtomobilov, letal oziroma onesnažujejo vsa prevozna sredstva, ki uporabljajo nafto, kerozin, bencin in plin. Onesnažuje tudi premog, ki ga uporabljajo termoelektrarne. Tudi tovarne onesnažujejo zrak, nekatere celo izpuščajo nevarne odplake v reke, ki zastrupljajo pitno vodo in vodne živali. Vedno bolj pa ljudje krčijo tudi gozdove, tako da je vedno manj svežega zraka, saj so gozdovi zelo pomembni, le-ti so naša pljuča. Prosim, mislimo na naše prihodnje rodove in zmanjšajmo uporabo plastike, goriv ter ustavimo krčenje gozdov. Tako bomo obvarovali naš planet Zemljo.

Mitja Dobaj, 4. b



ZEMLJA V SOLZAH

Zemlja v solzah se mirno vrti.
Jo sonce zagleda, takoj prihiti.
Nemirno sprašuje, le kaj se godi,
zakaj tečejo solze na te sončne dni.

Se Zemlja pritoži:
»Več upanja ni,
na Zemlji ostale bodo samo še smeti.«
Se sonce začudi: »Le kaj so smeti?«

Jo Zemlja pogleda in že govori:
»So pekel planetom. Bojimo se jih vsi.
Tako daleč so prišli,
da za živali več prostora ni.«

Se Sonce razjezi:
»Gorje jim, gorje!
Takšnega bitja ne premore
moje SRCE!«

Ga Zemlja ustavi:
«Mirno, le mirno,
počakajmo še,
morda spremenili bodo se le.»

Se Mars priključi:
»Slišal sem,
slišal sem vse.
Naj Sonce vse jih požge!«

»Trudijo, trudijo se.
A bogatašem še vedno vseeno je.
Uboge živali zastrupljene so,
smrt jih dočaka, pa naj bo, kar bo.

Daj jim priložnost
saj boleznijo so prišle,
sami sebi bodo smrt napravile
nemarne napakice.«

Zemlja zazeha,
se obrne
in severno poloblo
v spanec obrne.

Tija Lovše, 6. c

MISIJA: REŠEVANJE SVETA

Zelooooo vročega poletja leta 2564 na naši preljubi Zemlji so po poročilih poročali, kako je današnji svet uspešen pri rabi tehnologije in kako le-ta pomaga ljudem pri preživetju v teh vročih in suhih razmerah. O ohranjanju narave ni bilo slišati ničesar.

V neki vasi v Sloveniji je živelo samo pet otrok, ki so bili najboljši prijatelji. No, v resnici so bili samo štirje otroci in en hrček. Vsak dan so se obiskali in se skupaj igrali. Ta dan so skupaj poslušali nakladanje in hvaljenje vsemogočne tehnologije. Naenkrat se je pojavil film, ki je v ozadju imel zeleno pokrajino. Pokrajina je bila zelena in polna pisanega cvetja. Kaj takšnega otroci še niso videli. Nenadoma je Peter, ki je bil najmlajši, vzkliknil: »Kako lepa narava! Predstavljajte si, kako bi bilo super, če bi se lahko prosto gibali zunaj na svežem zraku!!!« Nekaj časa so bili vsi tiho in si predstavljali, kako lepo bi bilo živeti v čisti naravi. Nato je Maks, ki je bil najstarejši, predlagal zelo zanimivo idejo, ki bi lahko spremenila svet. Predstavil pa jo je tako: »Lahko bi izdelali časovni stroj, nato bi poleteli v preteklost in bi nekako preprečili onesnaževanje ter se vrnili nazaj sem, kjer bi bilo tako čisto in lepo, da bi bili vsi srečni.« Seveda je bila to odlična zamisel, ampak so imeli veliko težav. Najprej, kako bi lahko preprečili onesnaževanje? Saj niso predsedniki! Ali bi ljudje sploh upoštevali njihova navodila? In če bi jih, bi obdržali Zemljo čisto do leta 2564? Največji problem pa je bil časovni stroj. »Ne obupajte! Saj lahko naredimo časovni stroj, če smo tako napredni v tehnologiji! Samo pomoč rabimo,« jih je spodbujala Lucija. »Ampak koga bomo prosili za pomoč?« je bila radovedna Petra. Maks, Peter in Lucija so v en glas vzkliknili: »Strica Marka, seveda!« Stric Mark je delal v tovarni, kjer so izdelovali različne stroje, zato bi jim on lahko pomagal izdelati časovni stroj. Po kosilu so šli k njemu in ga prosili za pomoč. »Zakaj hočete izdelati časovni stroj in za pomoč sprašujete ravno mene?« jih je vprašal. Seveda na to, zakaj so izbrali ravno njega niso imeli odgovora, na to, zakaj hočejo izdelati časovni stroj, pa je imel vsak svoj odgovor. »Hočemo videti, kako je Zemlja izgledala prej,« je odgovoril Maks. »Hočemo tam živeti,« je rekel Peter. »Hočemo videti, kako so živeli nekoč,« je izjavila Petra. Lucija pa je rekla da hočejo videti, kaj so jedli. V resnici pa so hoteli rešiti naravo. Mark je privolil in skupaj so naredili časovni stroj, kar je trajalo pet dni in nekaj ur. Prišel je čas poleta. »In 3, 2, 1, zdaj!« je zakričal Mark, preden je stisnil gumb za polet. Otroci so ga odznotraj komaj slišali. Čeprav so vedeli, da bodo kmalu pristali leta 2020 in rešili svet, so se vseeno malo bali. Nenadoma je nekaj zaškripalo in potem še poknilo. Nato so se odprla vrata časovnega stroja in otroci so skočili ven na travo. Kako čudovit občutek! Trava! Mimo je prišel nek človek in jih vprašal, zakaj so sami tukaj. Odgovorili so mu, da bodo rešili Zemljo, in ga vprašali, katero leto je. »Pozdravljeni v letu 2020,« jih je pozdravil in se začel smejati. Otroci so bili začudeni: »Zakaj pa se smejite?« »Mislite, da lahko rešite Zemljo? Mislim, da bodo to ostale samo sanje,« je rekel in se odhital naprej. »Ti ljudje tukaj pa so zelo nesramni,« je rekla Lucija. Bili so utrujeni, zato so si vzeli malo počitka. Po dveh urah spanja so pojedli sendviče in se odpravili na pot. Njihov cilj je bil poiskati predsednika. Po treh urah iskanja pa Maks zakriči: »Poglejte! To je zagotovo mestna hiša!« In res, v daljavi so videli belo hišo, svetila se je kot kristal in je bila precej velika. Stekli so tja in pozvonili. Vrata jim je odprla čistilka: »Kaj pa delate tukaj vi, mali otroci?« »Ali lahko gremo k predsedniku?« so vprašali otroci. »Predsednika trenutno ni, lahko pa greste k županu, pa bo on povedal predsedniku. Kaj pa boste sploh vprašali?« je bila radovedna čistilka. »Nič ga ne bomo vprašali, samo nekaj bomo predlagali. Kje ga pa lahko najdemo?« so odgovorili. Nato jim je čistilka povedala, kje lahko najdejo župana. Šli so do njega in mu predstavili svoj izlet iz leta 2564 v leto 2020, svoj časovni stroj in svoj predlog: »Prihajamo iz leta 2564 in smo veseli, da vas bomo spoznali. Naredili smo časovni stroj in prišli v leto 2020. Imamo predlog, ki lahko reši svet. V letu 2564 smo zelo napredni in bi lahko naredili stroj, ki bi pogoltnil vse odpadke in vsa navodila za izdelavo odpadkov, tako da jih ne bi več mogli proizvajati. Tako bi lepo in zdravo živeli na zdravi, čisti in lepi Zemlji. In ko bi se vrnili v leto 2564, bi bila zemlja tako čista, da niti bolezní ne bi poznali.« Župan je bil navdušen nad predlogom in takoj povedal predsedniku. Predsednik, ki je bil pameten mož, je bil še bolj navdušen kot župan, zato je sklical sestanek. Povedal je, da Maks, Peter, Petra in Lucija prihajajo iz

leta 2564, in nato predstavil njihov predlog. Vsi so se strinjali, no večinoma. Nato so morali vsi štirje iti nazaj v leto 2564 in izumiti stroj, ki bi jedel odpadke. »3, 2, 1!« so vsi skupaj zakričali in stroj je že pristal v letu 2564. Mark je bil sprva vesel, da jih vidi, ko pa so mu povedali za stroj, ki je odpadke, pa je bil malo v skrbeh, a je vseeno privolil, da bo pomagal, ker je tudi sam hotel živeti v čisti naravi. Tako so porabili sedem dni, da so izdelali stroj. Bil je velik tako kot en otrok, zato se je lahko peljal z njimi v časovnem stroju. Ko so prispeli in prišli do mestne hiše, so si vsi oddahnili, saj je bil stroj za njegovo velikost zelo težek. Odprla jim je spet čistilka in jim pomagala s strojem. Ko so prišli do župana, se jih je razveselil: »Končno ste prišli! Zdaj bomo lahko naredili naravo lepšo!« Stroj so postavili na tla v Ameriki in je trajalo celo eno leto, da je počistil vse odpadke. Ko so se Maks, Peter, Petra in Lucija poslavljali, so se jim vsi zahvaljevali in z zlatimi črkami so bili zapisani v zgodovino. »3, 2, 1!« in že so bili v leto 2564, kjer jih je lepota narave tako zaslepila, da so komaj izstopili iz stroja. Skočili so mamam in očetom v objem in si dali petko. In od takrat je narava lepa, zdrava in čista, zato vsaka generacija lahko uživa zunaj na prostem tudi po tisočih letih.

Zara Vezovnik, 4. a



Ajda Perko, 4. b



Liana Knap Jauk, 4. b

KER NA MARSU ŽIVETI NE ZNAMO, NAŠE ZEMLJE NE DAMO

Karin Vogel je znana ekologinja in zoologinja iz Celja in podpredsednica društva Ljubimo in rešimo naravo, ki se je pred več kot tridesetimi leti povzpelo na visoko raven. Leta 2018 je društvo prejelo Goldmanovo nagrado, in sicer s sodelovanjem društva Eko moč, za ohranjanje našega planeta Zemlje.

Ali nam lahko poveste nekaj o onesnaženosti zraka ter kateri so glavni povzročitelji onesnaženega zraka v Sloveniji in po svetu?

Največ onesnaženega zraka vsekakor povzročajo tovarne, motorna vozila ter termoelektrarne. Ena zanimivost, ki bi jo dodala je, da motorna vozila letno povzročijo več kot 350 tisoč smrti. Zaradi segrevanja ozračja je veliko toplejših dni oziroma višjih temperatur, kar pa je zelo slabo.

Vsekakor ni dobro, ker višje temperature povzročajo taljenje ledenikov, kar pomeni, da se bo gladina vode zvišala. Če ne bomo ničesar storili glede tega, bo vso kopno v daljni prihodnosti pod vodo. Torej glavni povzročitelji onesnaženega zraka v Sloveniji ter po svetu so vsekakor motorna vozila.

Ko ste že omenili vodo, bi še nam lahko povedali kaj več o tem in o onesnaženosti vode?

Seveda. Kot sem rekla, gladina se zelo zvišuje. Če bodo izpusti toplogrednih plinov nižji in bodo države do popolnosti spoštovale Pariški podnebni sporazum, se bo gladina morja na globalni ravni do leta 2100 dvignila od 28 do 61 centimetrov. V primeru visokih izpustov pa od 52 do 98 centimetrov. Voda je zelo onesnažena s smetmi in celo pod mikroskopom se vidijo delci plastike, veliko morskih živali pa umira zaradi razlitja nafte.

Kaj menite o onesnaževanju z odpadki?

Hm, to je široka tema. Če se samo vprašamo, kako pogosto doma izpraznimo koš za smeti, potem je jasno, da ljudje ne razmišljamo, kaj je dobro za okolje in našo Zemljo. Človek proizvaja tudi snovi, ki se v naravi ne razgradijo oz. se razgrajujejo tako počasi, da se v okolju kopičijo, npr. plastična vrečka razpada 200 let.

Kako ste se počutili ob prejetju Goldmanove nagrade?

Sprva sem bila v šoku, nato sem se zavedala, da smo skupaj s sodelavci dosegli res čudovit dosežek, v katerega smo vložili veliko truda. Zelo sem ponosna na nas.

Postavila bi vam vprašanje, ki se ga sprašuje vsak zemljan. Ali je še upanje za naš planet?

Upam da, ker sem večni optimist. Vendar se sprašujem, na kaj še ljudje čakamo, da se bomo končno spravili v red.

Anuška Fluher, 6. c

Dragi predsedniki držav (Donald Trump, Borut Pahor, Vladimir Putin ...)! Prosimo oz. zahtevamo, da vsi vi, še posebej pa Kitajci, zmanjšate globalno segrevanje in izpušne pline ter nehajte rediti krave, saj njihovi iztrebki vsebujejo metan in ogljikov dioksid. Ali veste, da znanstveniki Nase pravijo, da če bi Zemlja propadla, bi lahko živeli na Marsu, ampak to se NE BO zgodilo! Donald Trump, ti pa še to posebej poslušaj. Nehaj ignorirati Greto Thunberg, KER ŽELI SAMO DOBRO NAŠEMU PREČUDOVITEMU PLANETU!!! Na Marsu so odkrili vodo, ampak niso odkrili zraka, ki ga tudi potrebujemo za preživetje. Na Zemlji imamo vse, kar potrebujemo, zato našega planeta ne damo!

Manca Lihtenvalner, 6. c

Kot veste, še na Marsu ne znamo živeti, morda pa nam to uspe čez nekaj stoletij - če bomo še obstajali. Zaradi onesnaževanja z izpušnimi plini, kjer se ogljikov dioksid nabira v atmosferi, prihaja do globalnega segrevanja in zaradi onesnaževanja s plastiko, kemikalijami ipd. je Zemlja v nevarnosti. Kako lahko pomagamo?

Tekom nekaj desetletij so nekateri ljudje že veliko razmišljali o tem. Npr. v naši državi odpadke ločujemo, prepovedali oziroma zmanjšali smo uporabo plastike (vrečke, sveče, slamice ...), želeli bi zmanjšati tudi uporabo avtomobilov. Še vedno iščejo nove in boljše rešitve. Mene pa najbolj skrbi onesnaženost zraka in vode v mojem kraju zaradi tovarn. Predvsem pozimi. Skoraj vsako jutro, ko izstopim iz bloka, v katerem živim, se nad Lenartom dviga raztegnjen, sivo-bel, neprivačen oblak z neprijetnimi vonjavami po strupenem dimu. Ko se sprehajam ob potoku blizu tovarn, opazim črne odpadne vode. Ne verjamem, da je v tej vodi še kakšno živo bitje. In te tovarne pri nas so majhne! Kako mora biti drugod, kjer so večje? Ali so čistilne naprave dovolj? In kaj se bo zgodilo z ljudmi, živalmi in rastlinami čez 100, 200, 300 ... let?

Zaradi takšnih skrbi nekateri razmišljajo o življenju na drugih planetih. Mars je po raziskavah najprimernejši planet, saj je po lastnostih najbolj podoben Zemlji. Na Mars so poslali že sonde in robote, ki so tam odkrili prve mikroorganizme - o tem pa še znanstveniki niso čisto prepričani. Tam so še vidne bivše struge rek, ima pa še ledene kape. Temperature so za nas zelo neugodne, zato ne vem, zakaj bi sploh hoteli živeti tam. Raje poskrbimo za čisto okolje na Zemlji. Pomislite, le kaj se dogaja s slamico, ki jo je nekdo odvrget v reko. Riba jo je pojedla. Ko je poginila, jo je tok reke odnašal do morja, kjer jo je požrl morski pes. Ta pa si je na slamici prepičil želodec. Videl sem že veliko videoposnetkov reševanja živali, ki so se zagozdile v odpadkih (plastičnih, kovinskih ...). Zaradi tega sem žalosten.

Zemljo moramo sproti čistiti in hkrati ščititi pred smetmi in drugimi slabimi stvarmi. Zaenkrat še nimamo drugega kraja, kjer bi lahko živeli. A si predstavljate množično preseljevanje Zemljanov na drug planet? Le koliko bi nas to stalo?

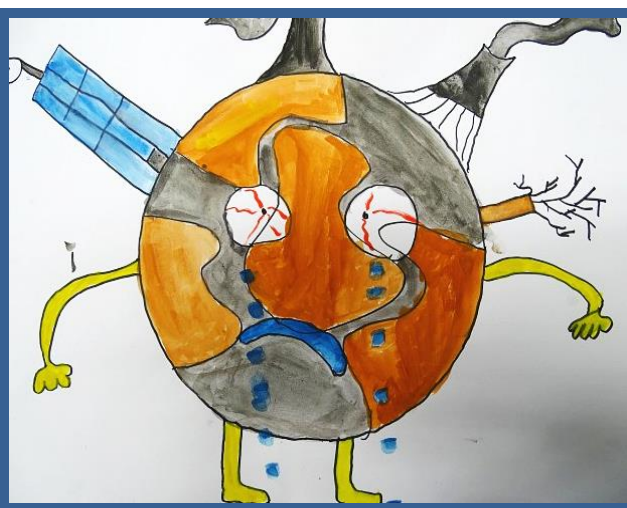
Andraž Petek, 6. c

Zemlja je planet, na katerem živimo. To bi naj bil planet, ki ga imamo radi, a ljudje se ne zavedamo, da je to naš edini dom. Zemlja je iz dneva v dan bolj onesnažena, vsak dan je v zraku več izpušnih plinov, več plastike na mestih, kjer ne bi smela biti in kjer imajo dom živali. Ljudje poskušamo odpraviti ekološke težave na primer s tem, da smo ukinili uporabo plastičnih vrečk, slamic in druge plastike. To idejo podpiram tudi sam, saj imam rad čisto okolje. Vsi se pa ne zavedamo posledic, ki se lahko zgodijo z našimi dejanji, in to je problem. Pomagamo lahko vsi, tudi mi, otroci. Lahko ločujemo odpadke, ne mečemo smeti kar na ulico, cesto ali v parku, varčujemo z vodo in elektriko. Ljudje smo trmasta bitja in se težko odpovemo določenim stvarem, kot so avtomobili, in drugim stvarem, ki jih ne potrebujemo. Ne razumemo pa, da je pomembno okolje. Zemlja je naš edini dom, voda je nujna za življenje. Zavedati bi se morali tudi tega, da bodo na istem planetu živeli tudi naši zanamci, otroci, vnuki. Tudi oni bodo potrebovali dom, Zemljo. Ko se sedaj ozremo v morje, skorajda ne gre, da ne bi opazili smeti v vodi. Ribe in ostale morske živali mislijo, da je to hrana, in pojejo strupe ali snovi, ki niso zdrave, in zbolijo ali celo poginejo. Ptice in druge živali in tudi ljudje, ki se prehranjujejo z ribami, pa lahko pojejo tako ribo in še oni zbolijo. Mi otroci moramo skrbeti za to, da bomo imeli Zemljo čisto in na njej dom. Opozarjati moramo odrasle, da pustijo naravo lepo ali pa še lepšo tudi nam in našim naslednikom.

Jurij Horvat, 6. c



Jakob Sirk, 3. b



Mai Cafnik, 4. b

POGOVOR MED PRIJATELJI

»Hej, Jure!« je na igrišču zakričal Marko. »Ojla, kako si kaj?« mu je odzdravil Jure. »Slabo. Zelo slabo!!!« je potarnal Marko. »Sploh veš, kaj se dogaja z Zemljo - našim planetom?!« »Ne, kaj?« ga je začudeno vprašal Jure. »Ogromno stvari. Ampak ne dobrih, SLABIH!!! Globalno segrevanje je vse večje in zaradi tega se topijo največji ledeniki! A veš, kaj to pomeni?« je zbegano hitel pripovedovati Marko. »Emm... ne,« mu odgovori Jure. »Oh, Jure! A ti sploh kaj poslušaš pri geografiji? Zaradi tega se lahko morje zviša in celo poplavi kakšno celino!« ga ošteje Marko. »Aaaaa! Zdaj pa vem, o čem ti blebetaš. Veš, jaz in moja družina se vsako leto udeležimo čistilne akcije in pridno ločujem odpadke,« se pohvali Jure. »Ja, a tega ne dela vsak. Pa tudi če bi, to še vedno ne bi bilo dovolj, da rešimo Zemljo. In tudi ogromno virusov razhaja. V našem razredu nas je bilo v petek samo osem. Osem od dvajsetih!« pripomni Marko. »Preveč izpušnih plinov, preveč ogljikovega dioksida, preveč vsega! Najbolj pa me od tega motijo izpušni plini. To takooo smrdi, da imam občutek, da se bom zadušil!!!« še jezno doda Marko. Prihitela je še Nina. »Hej, fanta!« ju je poklicala. »Nina!!!« sta oba v en glas zakričala. »A si bolje, ko si bila tako bolna?« jo zaskrbljeno vpraša Jure. »Ja, veliko bolje. Veš kakšen dolgčas mi je bil. Nikamor nisem smela iti. Pa še Lija zaradi tega ni mogla prespati pri meni,« je potožila. »Veš, Nina, ravno se pogovarjava o tem, kaj se dogaja z našo Zemljo,« ji razloži fanta. »Tudi jaz sem slišala veliko o tem. Kar groza me je, ko pomislim na to,« se zgrozi. »Tako lepo bi bilo, če bi glede tega lahko seznanili ves svet ali vsaj naše mesto,« zasanjano reče Jure. »Ti si genij!!!

genij!!! Lahko naredimo plakate z opozorili - ločuj odpadke – in podobno. Na njih bi lahko naslikali tudi motive. Na primer goreč gozd v Avstraliji, žalostne koale in polno drugih živali!!!» veselo vskoči Marko. »Nato jih obesimo po mestu, ljudje, ki bodo to videli, bodo sporočilo razširili po ostalih mestih in potem se bo razširilo po celem svetu!« njegove spodbudne besede dokonča Nina. Marko in Jure se spogledata in hkrati rečeta: »No, prijatelji, ker na Marsu živeti ne znamo, naredimo vse, da naše Zemlje katastrofi ne damo!«

Živa Strmčnik Muhič, 6. c

NAKUPOVALCI UNIČUJEMO SVET

Svet prelep je, kamorkoli greš, svet prelep je, s krili ali peš (Gašper Jereb).

Današnjega sveta sploh ne znamo spoštovati. Fantaziramo o drugih planetih in razmišljamo, kako bi ustvarili pogoje za življenje na Marsu. Morda pa bi bilo bolje, da ne bi razmišljali o tem, kako »pobegniti« s tega »umazanega planeta«, ampak iskati rešitve, kako popraviti svoje napake. Res je, da Zemlja ne bo nikoli več takšna, kot je bila. Ne rabimo pa Zemlje še dodatno onesnaževati. A kako bomo zavarovali naš planet, če se še vedno ne zamislimo, pa vidimo, da umira morje v odpadkih, da celotna celina gori, da se ledeniki topijo in morske živali umirajo v odpadkih, mi pa se dušimo v slabem zraku. Kaj lahko storim jaz, Nika? Hm... Zelo rada nakupujem. Ljudje smo redni nakupovalci in kupimo vse, kar nam potisnejo pod roke. Ko nekaj vidiš, se temu pač ne moreš več upreti. Kako pa lahko pomagamo našemu svetu? Preprosto! Ni nam treba kupiti vsega, kar vidimo. Tako se nekatere stvari ne bi več prodajale. Tisti, ki te stvari proizvajajo, pa z njimi ne bi imeli več zaslužka in bi nehali s proizvodnjo. Zakaj pa ne kupovati? Zato ker za proizvodnjo porabimo veliko energije in vsaka stvar enkrat postane odpad! Danes lahko veliko stvari naročiš tudi po spletu. Tudi sama sem si naročila že kar nekaj stvari, pa sem se odločila, da tega več ne bom delala. Ena od aplikacij za nakupovanje stvari po spletu je Wish. To je kitajska spletna stran, na kateri imaš izdelke znižane iz stotih eurov na deset eurov ali še manj. Nekatere stvari dobiš tudi brezplačno. Če dobro pomisliš, veš, da je to ena velika laž in da izdelki v resnici ne stanejo toliko. Ampak ko vidiš ceno, si rečeš: »To pa je zdaj poceni. To bo pa treba kupiti ...« Naročila sem si pulover, ki sem ga vrgla kar v smeti. Na sliki je izgledal čudovito, ko pa sem ga dobila, sem videla, da je zelo slabe kvalitete in popolnoma neprimeren za nošenje. Stvari od tam so torej nekvalitetne in zelo obremenjujejo naravo. Pojavi se še en problem. Ko dobiš izdelke, so ti zapakirani v kar nekaj plasti plastike. To tako ali tako takoj zavržemo, a tudi izdelek, ki smo ga kupili, hitro postane odpad. Od zdaj naprej grem raje v trgovino, dam nekaj denarja več in dobim stvar, ki je kvalitetnejša, jo imam dalj časa in tako manj obremenjujem okolje. Sedaj moramo nekaj ukreniti, da bo ta svet res prelep in bo služil še naslednjim generacijam. Da bo imel krila in bo pokazal svojo lepoto ...

Nika Vezovnik, 6. c



DRAGI MARS

Pišem ti, da ti povem, kako se je Zemlja v zadnjih letih spremenila. Ne vem, če to opaziš, ker si tako oddaljen od nas. Upam, da boš prebral to pismo do konca, saj bomo verjetno potrebovali tvojo pomoč. Predstavila ti bom, kaj se dogaja. Zemlja je iz leta v leto bolj onesnažena. Ne vemo, koliko časa bo zdržala ob vsem tem. Ljudje onesnažujemo zrak, vodo in tla. Zemlja se segreva! Ledeniki se talijo! In to vse zaradi nas. Mi si ne predstavljamo življenja na katerem drugem planetu, ampak če bomo še naprej tako ravnali z Zemljo, kdo ve, kje bomo živeli v prihodnosti. Voda je življenjsko pomembna dobrina. Mi pa jo onesnažujemo. Največji onesnaževalci vode so: intenzivno kmetijstvo (z uporabo umetnih gnojil in škropiv), promet (z izpušnimi plini, ki preko zraka onesnažujejo podtalnico), industrija (s strupenimi snovmi in težkimi kovinami). 1,1 milijarde ljudi pa sploh nima dostopa do varne pitne vode. Posledica pitja takšne vode so številne bolezni. Onesnažujemo pa tudi zrak. Poleg dušika, kisika, ogljikovega dioksida in vodne pare so v zraku tudi drugi plini in majhni delci, ki zrak onesnažujejo. Glavni viri onesnaževanja so: termoelektrarne z izpusti v ozračje, industrijski izpušni plini in promet z izpušnimi plini. Pojavlja pa se tudi pojav, ki mu pravimo kisli dež. Kisli dež so kisle padavine, ki jih povzročajo predvsem izpusti škodljivih plinov, ki nastajajo pri gorenju fosilnih goriv, v industriji in prometu. Ti plini se namreč raztapljajo v deževnici in jo naredijo kisló. Kot sem že prej omenila, se Zemlja segreva. Največ k segrevanju ozračja prispeva proizvodnja in poraba energije. Če je zrak zelo onesnažen, se v plasti zraka pri tleh poviša prisotnost ozona. Ozon je nevaren onesnaževalec. Nastane zaradi delovanja sončne svetlobe v zraku, polnem izpušnih plinov. Ozonska luknja pa je pojav, ki ga povzročajo plini, ki razdelijo ozon. Največja je nad Antarktiko in je velika približno 26,9 milijona kvadratnih kilometrov. Onesnažujemo tudi tla, a ta so vir hrane za vrsto živih bitij. Tla najbolj ogroža kmetijstvo, in sicer z uporabo umetnih gnojil in pesticidi. Tla onesnažujejo tudi ljudje z odlaganjem odpadkov na divjih odlagališčih. Vsak Slovenec na leto porabi med 130 in 150 plastičnih vrečk, ki jih običajno ne uporabljamo več kot pol ure, nato pa vse te vrečke odvržemo v smeti ali pa celo v naravo, kjer se razkrajajo tudi do tisoč let. Verjetno sploh ne moreš verjeti, kakšna je Zemlja zdaj. Že moja okolica je zelo onesnažena. Povsod zunaj ležijo plastenke od pijač in plastične vrečke. Kaj šele na Kitajskem. Si vedel, da je najbolj onesnaženo mesto na svetu Linfen na Kitajskem? To pa še ni vse. Si vedel, da lahko onesnažujemo tudi z umetno svetlobo in s hrupom? Glavni povzročitelji hrupa so motorna vozila (avtomobili, motorni vlaki, letala in delovni stroji) pa tudi glasna glasba. Med prevoznimi sredstvi najmočnejši hrup povzročajo letala, zato so letališča oddaljena od naselij. Dolgotrajna izpostavljenost hrupu škodljivo vpliva tudi na naše počutje. Kot sem že prej omenila, onesnažujemo tudi s svetlobo. To pomeni, da posredno ali neposredno vnašamo umetno svetlobo v okolje. To pa povzroči povečanje naravne osvetljenosti okolja. Povzroča pa tudi izumiranje nekaterih vrst živali, zdravstvene težave in negativno vpliva na rastline. Takšno onesnaževanje se mi zdi zelo grozno. Res ne skrbimo dobro za svoj planet. Zdi se mi pa prav, da ti povem nekaj načinov, kako bi lahko zmanjšali trpljenje Zemlje. Lahko bi zmanjšali uporabo plastike, uporabo kemikalij na vrtu in v gospodinjstvu, se večkrat pridružili kakšni čistilni akciji, ne bi trošili vode po nepotrebnem, ne bi puščali odpadkov v naravi in še veliko drugih stvari. Oprosti za nekoliko daljše pismo. A ljudje na Zemlji se sploh ne zavedamo, kako onesnažen je naš planet, in to me močno teži. Upam, da boš to sporočil tudi drugim planetom, saj je prav, da tudi oni vedo, kar počnemo ljudje z ubogo Zemljo. Prosim, napiši mi še več predlogov, kako bi lahko zmanjšali onesnaženost Zemlje. In prosim, če bomo kdaj uničili Zemljo in našli način, kako živeti pri tebi ali na katerem drugem planetu, ne dovoli, da te tako uničimo kot Zemljo. Upam, da bomo nekega dne počistili vse smeti in bo Zemlja spet takšna kot nekoč.

P.S.: Do tedaj, ko bo pismo prispelo do tebe, bo verjetno minilo zelo veliko časa in mogoče bomo do takrat Zemljo že uničili. V tem primeru je to pismo samo zato, da boš vedel, da je na Zemlji nekoč bilo lepo.

Barbara Zorko, 7. c

PISMO OKIJU

Hola! Sem Lucy Williams. Stara sem 12 let in z družino živim v Barceloni, v prelepem mestu v Južni Evropi ob Sredozemskem morju. Tam je veliko stavb in znamenitosti. Žal pa je tudi veliko smeti in odpadkov, kar me zelo skrbi. Ker je tukaj velikokrat vroče, se rada okopam v bližnjem morju. Ampak opažam, da je morje vsak dan bolj onesnaženo, voda ni več sinje modra, na gladini se pojavljajo grde zelene alge. Mislim, da je ozračje vedno bolj toplo zaradi globalnega segrevanja. Temperature na naši Zemlji so vedno višje, vedno več je poplav, potresov in bruhajočih vulkanov. Zato velikokrat razmišljam, kako bi pomagala Zemlji, da ne bi bila tako onesnažena, da se na Antarktiki ne bi talil led, da morje ne bi naraslo in zalilo otokov. Ko hodim iz šole ali grem na sprehod, vidim veliko avtomobilov, iz katerih se kadi smrdeč plin. Zgleda, kot da bi bila na cesti megla. Onesnažen zrak pa ni škodljiv samo za ljudi, tudi za rastline in živali to ni dobro. Če ni dovolj kisika, bomo vsi izumrli. In kaj še vidim? Povsod je veliko plastike in nevarnih kemičnih snovi. Po televiziji večkrat slišim, da se kakšna želva zaplete v plastično vrečko, da na drevesih visijo plastične vrečke, na grmičkah pa so ovite folije. Ljudje ne mečejo smeti v koše za smeti, ne znajo več čuvati narave. To me zelo skrbi. Me res zanima, če je tako onesnaženo tudi na drugih planetih. Najprej bom vprašala svojega prijatelja - robota Okija, ki živi na Marsu. Napisala bom mu pismo. »Dragi Oki! Že dolgo razmišljam, kako bi ohranila našo Zemljo bolj čisto. Ali je tudi Mars onesnažen? Imate tudi pri vas smeti, plastiko, škodljive pline? Ali imate tudi vi globalno segrevanje? Pri nas, v Barceloni, je tako vroče. Poleti si komaj upam stopiti na ulico, ponoči težko spim. Kako toplo je pri vas? Bi mi mogoče lahko ti pomagal? Kako naj pomagam ogroženim živalim, rastlinam, onesnaženim rekam, vasem? Ali naj zapremo vse tovarne in začnemo uporabljati okolju bolj prijazne materiale? Razmišljam o tem, da bi lahko vsak mesec organizirali čistilno akcijo, lahko bi izumili avtomobile na vodno energijo. V šoli bi prijatelje opozarjala na prijazen in skrben odnos do narave. Kaj predlagaš ti? Bi me lahko prišel obiskat, da sam vidiš, kako je pri nas, na Zemlji? Komaj čakam na tvoj odgovor. Tvoja prijateljica, Lucy.« Vsak dan sem z nestrpnostjo pričakovala Okijev odgovor. Bil je topel ponedeljkov dan, ko me je v poštnem nabiralniku pričakalo Okijevo pismo. Takoj sem ga prebrala. Vas zanima? »Draga Lucy! Tudi mene skrbi, da je na tvojem planetu tako onesnažen in vroč zrak. Tukaj, na Marsu, pa je mrzlo, niti rastlin in živali nimamo. Samo kamne in ledenike. Včasih se že sprašujem, kako je drugje, meni je že preveč hladno tukaj. Mi, robotki, se tukaj dolgočasimo. Saj nimamo nič za početi, ne hodimo v šole, samo raziskujemo naš planet. Mogoče pa bomo kdaj našli sledi živali in rastlin. Zato bi zelo rad prišel k tebi na obisk. Bom pripeljal svoje prijatelje, ki ti bodo pomagali pri varovanju tvojega okolja. Skupaj bomo pobirali smeti, vso plastiko bomo reciklirali, uporabljali bomo samo naravne izdelke. V šoli bom tvojim prijateljem pokazal, kako živimo na Marsu. Kako lepo je, če ni smeti, da je zrak čist. Vse bom peljal na Mars. Le tako bodo začeli ljudje spoštovati naravo. Se vidiva kmalu, Oki.«



Eva Senekovič, 1. c



Teo Bauman, 1. b

Okijevo pismo mi je dalo upanje. Mogoče nam s skupnimi močmi uspe rešiti naš planet. Če bomo spremenili svoj odnos do narave, bo naša Zemlja še dolgo živela. Tudi jaz bom čuvala naravo kot zakopan zaklad v globokem morju. Vsak nov dan bo boljši, lepši. Z majhnimi koraki in dejanji bomo rešili Zemljo. Nikoli je ne damo! Zemlja je moj planet, moj dom. Tukaj se imam lepo. Zvečer, ko bom legla v posteljo, pa bom vedno pogledala v nebo, poiskala bom Okijev dom Mars in se veselila obiska pri njem.

Zala Kolarič, 7. c

NA MARSU ŽIVETI NE ZNAMO, ZATO ZEMLJE NE DAMO

Na začetku je Zemlja bila čista in zelena,
a zdaj je onesnažena in zagrenjena.

Življenje včasih bilo je lepo,
sedaj ni prav nič več tako.
In zato smo krivi mi – ljudje,
ki vseeno nam je za naslednje generacije.

V naravi živali umirajo,
saj mi jim dom krademo.

Kjer bilo je vse zeleno,
sedaj je pusto in zažgano.

Namesto snega sredi zime sonce sije,
le vprašam se lahko: »Kaj narobe je?«

Narava nam daje hrano in zrak,
zato poskrbimo, da vedno bo tak'.

Zastrupili smo naravo vso,
sedaj pa rešitve iščemo.
Vse skupaj je že malo pozno,
a druge možnosti nimamo.
Treba se bo potruditi,
in čimprej ukrepati.

Od naše Zemlje odvisni smo,
saj drugega planeta nimamo.

Če ne bomo pazili na to,
življenja več ne bo.

Čuvajmo naš modro – zelen planet,
to je naša zibelka,
naš svet.

Aneja Družovec, 7. c



Eva Gungl, 7. c

NA MARSU ŽIVETI NE ZNAMO, ZATO ZEMLJE NE DAMO

Podnebne spremembe so največja grožnja, s katero se sooča človeštvo. Učinki, za katere so znanstveniki v preteklosti predvidevali, da bodo posledica podnebnih sprememb, se danes kažejo v zelo veliki in hitro naraščajoči meri: veliki predeli Arktike, ki so bili tisočletja zamrznjeni, se talijo. Severno ledeno morje, ki je bilo nekoč tudi poleti skoraj v celoti zamrznjeno, je danes plovno. Talijo se tudi razni ledeniki in tla prepredajo otočki staljenega ledu, ki prst spreminjajo v blato. Morska gladina se pospešeno dviguje in prisotnost intenzivnih vročinskih valov je vse večja. Zgodba iz preteklosti se sedaj dotika praktično vseh področij družbe. Posledic podnebnih sprememb tako ne občutimo samo mi, ljudje, ampak tudi rastline in živali, ki pa k takšnim drastičnim spremembam niso same prispevale prav nič. Seveda pa do takšnega stanja ni prišlo v trenutku, na primer v preteklem letu, ampak smo ljudje s svojo potrošnjo in z razvojem moderne tehnologije našo prihodnost zaznamovali že pred veliko leti. Ampak te krivde absolutno ne smemo prevaliti na naše prednike in njihov način življenja v preteklosti, saj je bil veliko boljši in okolju prijaznejši. Dejstvo je, da smo ljudje v sedanjem času bistveno več pripomogli k onesnaževanju Zemlje. Največja napaka, ki jo ljudje počnemo in vpliva na celotno stanje, je raba fosilnih goriv in posledično nastajanje toplogrednih plinov iz tovarn, prometa in drugih področij, s katerimi smo si ljudje želeli izboljšati udobje naših življenj. V resnici pa s takšnimi vsakodnevnimi izpusti in drugimi podobnimi dejavniki nismo prav nič izboljšali udobja in predvsem kvalitete naših življenj, ampak smo jih samo še poslabšali. In kar je največji problem – osiromašili smo našo Zemljo. Zaradi segrevanja planeta temperature naraščajo dvakrat hitreje od globalnega povprečja. Na Arktiki je v trajno zamrznjenih tleh ujetih do 1600 milijard ton ogljikovega dioksida, kar je približno dvakrat več, kot je trenutno samega plina v ozračju. Če se zgodi, da se tla stalijo, se bo pričelo razkrajanje in posledično uhajanje toplogrednih plinov. Čeprav je zmerna količina toplogrednih plinov v ozračju dobrodejna, saj bi bila brez njih temperatura na površju le okoli -18°C , pa vendar njihov prekomeren nastanek povzroča postopno zviševanje temperatur na Zemlji in pojav raznovrstnih podnebnih sprememb. Tako se, kot še ena izmed mnogih negativnih sprememb Zemljinega površja, pojavljajo vse bolj grozovite suše po svetu in posledično požari gozdov in površij, na katere suša vse bolj pritiska. Tako so rekordne temperature in meseci hude suše spodbudili tudi vrsto množičnih požarov po Avstraliji. Do zdaj je umrlo 30 ljudi - vključno s štirimi gasilci - in zgorelo več kot 10 milijonov hektarjev grmov, gozdov in parkov po Avstraliji. Žrtve tamkajšnjih požarov so tudi živalske vrste, kot so na primer koale in kenguruji. Tudi krčenje amazonskega pragozda je katastrofa. Kar osemdeset odstotkov krčenja deževnega gozda je posledica širitve kmetijske proizvodnje za proizvodnjo soje in govedine. Po podatkih Kmetijskega inštituta v Sloveniji živinoreja prispeva 7, 6 odstotka izpustov toplogrednih plinov. To je predvsem metan, ki se sprošča iz prebavil rejenih živali (goveda), pa tudi dušikov oksid, ki nastaja med skladiščenjem živinskih gnojil. Del krivde pa seveda nosijo tudi mediji zaradi počasnega odzivanja javnosti in politike, je prepričan profesor novinarstva na univerzi v Cardiffu, dr. Justin Lewis. Meni tudi, da se je zadržan znanstveni pristop izkazal za popolno polomijo, saj je v kontekstu podnebnih sprememb zelo pomembno uporabljanje izrazov, ki natančno ponazarjajo resnost problema. Seveda se kljub številnim znakom propadanja našega planeta še vedno pojavljajo svojeglavi dvomljivci oziroma zanikovalci podnebnih sprememb, za katere Lewis meni, da ne sme več biti prostora. Dejal je še: »Znanstveni dokazi nikakor ne potrjujejo njihovih stališč. Trenutno so na ravni tistih, ki trdijo, da je Zemlja ravna.« Res pa je, da imajo ljudje pravico do svojega mnenja in razmišljanja, vendar ko gre za naš planet, Zemljo, in konec koncev za naša življenja ter življenja naših naslednikov, pa je vredno popustiti in se zamisliti, če so naša prepričanja prava. Eno izmed mnogih dejstev je tudi, da največ izpustov toplogrednih plinov ustvarjajo tisti z največ premoženja. Britanska nevladna organizacija Oxfam navaja, da je revnejši del prebivalstva odgovoren le za 10 odstotkov izpustov. Zaradi potrošniškega načina življenja (večje stanovanje, več avtomobilov, več tehnologije in več potovanj v oddaljene kraje) so prav premožni še eni izmed povzročiteljev podnebnih sprememb in tudi odgovorni za širjenje govoric na to temo, saj si lahko premožnejši ljudje kupujejo medije in

preko njih vplivajo na javno mnenje. Ob tem pa moramo pomisliti tudi na to, da so mnogi izmed teh »bogatih« ljudi prispevali veliko k izboljšanju vladajočih razmer, na primer s svojimi denarnimi prispevki, razmišljanjem ipd. ter morda navdihnili še druge ljudi, da bi stopili skupaj in pomagali rešiti svet. Po vseh omenjenih naravnih katastrofah pa se zagotovo vsi vprašamo, kako podnebne spremembe pravzaprav vplivajo na naše zdravje. No, s povišanjem temperature postajajo rekordni vročinski valovi pogostejši in lahko vodijo do vročinskih bolezni in nevarnih srčno-žilnih težav. Rast morske gladine in nepredvidljivo vreme pomenita več močnih neviht in poplav, požarov in suš, posledica teh pa so poškodbe, premoženjska škoda - tudi brezdomstvo in izguba bližnjih. Močne nevihte povzročajo tudi širjenje habitatov, kjer se razmnožujejo žuželke. Komarji in druge žuželke lahko širijo bolezni, kot sta malarija in virus Zahodnega Nila. Ko se zemeljske ravni ogljikovega dioksida povečujejo, kakovost zraka upada, kar povzroča težave z dihalni, kot sta astma in pljučni rak. Tveganja salmonele narastejo. Bakterije v vodi onesnažujejo morske sadeže in ribe. Opazimo lahko porast bolezni prebavil in okužbe krvnega obtoka. Ob vsem tem pa lahko pričakujemo še resno žalost in čustvene travme. Toda ... upanje še obstaja! Dobra novica je, da lahko spremenimo naše okolju škodljive navade, vendar moramo ukrepati zdaj. Kaj lahko narediš? Ukrepaj! Kadar ne uporabljate naprav in polnilnikov, jih izklopite, da zmanjšate porabo energije. Hodite, kolesarite ali uporabljajte druga sredstva aktivnega prevoza. Kupujte lokalno pridelano hrano ali jo pridelajte sami. Kupujte samo tisto hrano, ki jo potrebujete in dajte užitne ostanke tistim, ki jih potrebujejo. Bodite obveščeni na mestni in državni ravni. Dajte svojim izvoljenim predstavnikom vedeti, kaj mislite in kaj želite spremeniti. Ker ko gre za podnebne spremembe, gre za naše zdravje.

Narava nas opozarja, a nihče ne posluša. Rast temperatur, taljenje ledenih polov, spremembe morskih tokov. Temu ljudje, znanstveniki, pravijo ekstremno vreme. Še sanja se nam ne, kaj pomeni ekstremno in kaj vse nepredvidljivega, nehumanega, pa vendar povzročenega od nas - ljudi, nas še čaka. Hurikani, tornadi, poplave in suše uničujejo naš planet. Ne samo obalnih krajev in plaž, izgubljam celotna mesta. Skrajni čas je, da se začnemo zavedati, da noben narod ne more sam rešiti tega problema. Svet se mora združiti, udariti moramo nazaj, ne samo zase in za svoj narod, ampak za celotno človeštvo. Preteklosti ne moremo spremeniti, lahko pa se soočimo s prihodnostjo, saj lahko skupaj naredimo Zemljo močnejšo in varnejšo za življenje. Pripada vsem nam. In dokler se bomo zavedali, da si delimo skupno prihodnost, bomo preživeli!

Nina Čeh, 8. b



Arjona Shala, 7. a

Povišane temperature, podivjani oceani, morja in taljenje ledenikov. Spremembe, ki smo jih poimenovali ekstremne razmere. Šele leto 2019 je postalo prelomnica človeškega zavedanja o podnebnih spremembah. Vendar kakor ni mogoča strela z jasnega, tako tudi podnebne spremembe niso prišle čez noč. Človek jih je z novimi odkritji, razvojem tehnologije in družbe podkrepil in privedel do tega, da je podnebje postalo grožnja, njegove posledice, nevihte, hurikani, poplave in suše pa povzročitelji uničenja človeških dosežkov. V prihodnosti se bo moč podnebnih sprememb samo še stopnjevala, uničena pa ne bodo samo mesta ali plaže, celotna človeška civilizacija bo ogrožena. Kako pa vemo, ali gre za resne podnebne spremembe ali zgolj za naključje. Zadnja leta se ekstremne spremembe kopičijo, zato kljub številnim dvomljivcem lahko hipotezo o podnebnih spremembah potrdimo s prepričljivimi dokazi; globalni dvigi temperature, dvig morske gladine (v zadnjem stol. kar za 8 centimetrov), orkani ... Podnebne spremembe imajo prav tako vpliv na človeško zdravje. Črni ogljik, metan, dušikovi oksidi in drugi toplogredni plini so močni dejavniki globalnega segrevanja. Zraven teh pa onesnaževalci zraka, kot sta ogljikov monoksid in ozon, povzročijo več kot sedem milijonov smrtnih žrtev. Po napovedih svetovne zdravstvene organizaciji (WHO) se bi naj kot posledica podnebnih sprememb razširili tudi razni virusi, med njimi tudi virus denga, ki trenutno okuži 96 milijonov ljudi vsako leto. Že podnebni pionirji iz 18. stol. so proučevali toplogredne pline, ki nastanejo kot posledica porabljanja fosilnih goriv. Učinek tople grede je danes eden izmed razlogov ekstremnega vremena, vendar v preteklosti temu ni bilo tako, navaja slovenska klimatologinja, dr. Lučka Kajfež Bogataj: »Študenti, ki mi hočejo ugajati, začnejo govoriti, da je učinek tople grede nekaj res groznega. Potem jim moram seveda pojasniti, da je ta učinek nekaj najboljšega, kar se je lahko zgodilo temu planetu. Problem je zgolj prekomerno povečevanje tega učinka.«

Podnebne nevarnosti so naravni dogodki v vremenskih ciklih. Vedno smo imeli suše, poplave in nevihte, vendar te so bile sprejemljive in nekoliko milejše. Trenutno smo pa priča številnih drastičnih opustošenj in uničenj, ki so vedno bolj periodična in grozljiva. Samo v zadnjem letu smo videli vrsto uničujočih podnebnih katastrof, kot so smrtonosni vročinski valovi v Indiji, Pakistanu, Evropi, ciklon Idai in poplave v jugovzhodni Aziji. Od Mozambika do Bangladeša je na milijone ljudi zaradi vedno nevarnejših in pogostejših ekstremnih vremenskih dogodkov izgubilo svoje domove, sredstva za preživetje in svoje ljubljene. Eden izmed ekstremnih vremenskih pojavov - ciklon Idai je marca 2019 močno prizadel jugovzhodni del Afrike. Prav tako bi naj šlo za najhujšo vremensko katastrofo na južni polobli. Ciklon je odvil življenje več kot 1000 ljudem po Zimbabveju, Malaviju in Mozambiku. Smrtonosni plazovi so podrli domove in uničili zemljišča, pridelke ter infrastrukturo. Z onesnaževanjem narave in zraka ne trpimo samo ljudje ampak tudi živali in rastline. Človek se bo z razvojem moderne tehnologije le še oddaljeval od narave, vedno več bo robotov brez empatije do planeta. Mogoče živite v Ohio, daleč stran od naraščajočih morij, ali pa v Kanadi, nikjer blizu zastrašujočih suš. Morda mislite, da podnebne spremembe niso vaš problem. Ampak če ne bomo česa storili sedaj ali vsaj poskusili Zemljo narediti varnejšo, vzbuditi empatijo do nje in se začeli zavedati, da planet B ne obstaja, bomo mogoče že jutri brez doma in svojih ljubljenih.

Verjamem, da bomo v prihodnosti pametnejši, da se bomo borili za svoj planet, saj je Zemlja tista, ki nam je dala življenje, naravo in ljubezen. Preteklosti ne moremo spremeniti, lahko pa s skupnimi močmi Zemljo naredimo varnejšo in močnejšo. Naša prihodnost je skupna. Smo en planet, eno ljudstvo.

Eva Čeh, 8. b

Taljenje ledu, rekordno visoke temperature, obsežni gozdni požari, izgubljanje velikih zalog pitne vode, izumiranje živali, suše, vse pogostejši orkani in poplave ... Vse to so novice, ki jih slišimo vedno pogosteje. Ljudje se ne želimo spopasti z vedno večjim problemom: podnebne spremembe. Odgovorimo si na nekaj vprašanj: Želimo, da naši otroci, vnuki in pravnuki nosijo plinske maske? Želimo, da nikoli ne spoznajo raznolikosti rastlinskega in živalskega sveta, pestrosti narave? Želimo takšno prihodnost zanamcem na Zemlji? Se res mora zgoditi nekaj zelo hudega, da bomo ukrepali? Ukrepajmo zdaj, da nam ne bo žal!

Ljudje postajamo vedno bolj sebični in razmišljamo samo o svojem dobrem. Izčrpavamo našo Zemljo, ne da bi pomislili nanjo. Zemlja nam daje vodo, hrano, zrak, rude in mnoge ostale surovine. In kaj ji mi vračamo v zahvalo? Smeti in izpušne pline. Hudo je slišati o tonah plastike v morjih in oceanih. Nastajajo veliki otoki odpadne plastike. A ljudje si zatiskamo oči in mislimo, da je to tako in tako daleč od našega doma. Morske živali pa umirajo, ker se davijo v plastiki. Morali bi pomisliti na to, kako bi bilo nam, če bi nam nekdo metal plastične vrečke in ostale smeti na dvorišče. Ob tej misli se mi poraja vprašanje, ali res potrebujemo toliko plastike. Odgovor je ne. Za embalažo bi na primer lahko uporabili papir. Če ne obstaja druga možnost, pa bi morali vsaj vso plastiko reciklirati, da je nič ne bi pristalo v morjih in oceanih. Seveda plastika ni edini problem. Tukaj so tudi fosilna goriva in s tem povezani toplogredni plini. Ljudje smo postali leni in se zapeljemo tudi v le nekaj minut hoje oddaljen kraj. Tudi zato so izpusti toplogrednih plinov v naše ozračje večji. Tega bi se morali zavedati vsi in več hoditi ali kolesariti, če je to le mogoče. S tem bi koristili sebi, saj bi skrbeli za svoje zdravje, in okolju, saj bi ga manj onesnaževali. Vozila na fosilna goriva bi morala zamenjati električna vozila. Prav tako bi bilo potrebno fosilna goriva kot vir ogrevanja zamenjati z obnovljivimi viri energije. Električno bi morali pridobivati samo s pomočjo obnovljivih virov energije. Tako bi zmanjšali emisije toplogrednih plinov, ki drastično ogrevajo ozračje in emisije trdnih delcev, ki so zdravju zelo škodljivi. Kljub temu da je že bilo sprejetih nekaj ukrepov za ohranjanje ozonske plasti, pa bi bilo potrebno narediti še več, saj je na določenih predelih ozonska plast zelo tanka ali pa je v njej luknja. Še premalo se zavedamo dejstva, da nas in ostala živa bitja ozonski plašč ščiti pred nevarnimi sevanji. V potrošniški zaslepljenosti kupujemo izdelke, ki so modni in jih »moramo« imeti za vsako ceno, čeprav so izdelani iz okolju škodljivih snovi in bodo prav kmalu postali odpadki. Praviloma tak modni izdelek uporabljamo kratek čas, predvsem pa bistveno krajši čas od njegove življenjske dobe, saj se pojavijo novi trendi in mi jim slepo sledimo z novimi nakupi. Razmišljajmo o tem, da ni potrebno imeti vse po zadnjih trendih, saj nam nekoliko starejši izdelki, ki so še uporabni, praviloma služijo prav tako dobro kot novi. Z vsakim nepotrebnim nakupom vzpodbudimo proizvodnjo novih izdelkov, s tem pa potrošnjo surovin in energije, ki bi jih lahko prihranili in uporabili za kaj potrebnejšega, koristnejšega. Na drugi strani pa bi prihranili tudi energijo, ki jo porabimo za razgradnjo takšnega modnega izdelka, okolje pa bi obvarovali pred odpadki, ki kljub razgradnji nastanejo. Ljudje razmišljamo preozko. Za naš dom jemljemo našo hišo ali stanovanje in ga negujemo ter čistimo. Razne smeti pa odvržemo v keson ali še huje - v naravo. Ljudje moramo razširiti svoje mišljenje in vzeti Zemljo za naš dom ter skrbeti zanjo, kot skrbimo za svojo hišo. V tej naši ozkosti ne vidimo, za kaj vse bodo prikrajšani naši potomci, če bomo z okoljem še naprej slabo ravnali. Ne zavedamo se, v koliko lepšem in čistejšem okolju smo odraščali. Igrali smo se na igriščih neokrnjene narave; se podili po cvetočih travnikih, občudovali pisane metulje, čebele, ki so neumorno nabirale med, opazovali ptice na sinje modrem nebu. Energijo in notranji mir smo iskali v zavetju gozdov ter uživali na svežem zraku. V vročih poletnih dneh smo ohladičev iskali ob žuborečih potokih in jezerih, na počitnice smo se odpravili na morsko obalo. Že na tako majhnem delčku sveta je bilo toliko lepote narave, koliko jih je šele bilo po širnem svetu. Spomnimo se na tropski deževni pragozd, ki je bil dom najrazličnejšim vrstam živali in rastlin. Ob pogledu na te lepote ti je zastal dih. A danes se te lepote nepovratno izgubljajo pod sekirami pohlepnežev, ki jih zanima samo zaslužek. S tem pa krčimo pljuča našega planeta in dom mnogim rastlinskim in živalskim vrstam. Nezadržno propada na primer tudi Veliki koralni greben, ki je fenomen s svojo edinstveno biotsko raznovrstnostjo in barvitostjo. Nič bolje ni z drugimi koralnimi grebeni, ki jim prav tako grozi propad. Topijo se ledeniki Arktike in Antarktike, izginjajo ledeniki v Himalaji in Alpah, izginja tudi naš edini ledenik na Triglavu. S tem izgubljam ogromne zaloge pitne vode. Samoumevno se nam zdi, da ko odpremo pipo, priteče pitna voda. Vendar, če z njo ne bomo ravnali previdno in pravilno, bomo hitro spoznali dragocenost pitne vode. Dandanes potrošimo veliko vode v industriji in intenzivnem kmetovanju, kjer za pridelavo vedno večjih količin hrane namakamo polja ter napajamo večje in večje število živine. To enormno proizvodnjo hrane bi bilo potrebno uskladiti s potrebami po njej, saj prihaja do velikih proizvodnih viškov ter posledično do

nepotrebnega trošenja vodnih in drugih virov, saj odvečno hrano zavržemo. Nekoliko bi te negativne vplive omilili, če bi viške hrane dostavili v območja, kjer tudi zaradi klimatskih sprememb, ki so posledica slabega ravnanja z okoljem, vlada pomanjkanje hrane in posledično lakota. Z intenziviranjem kmetovanja se je povečala tudi uporaba gnojil in škropiv. Za zagotavljanje večjih hektarskih donosov se polja gnojijo in s škropivi uničujejo vse rastlinske vrste, ki so se na poljih zasejale same. Zaradi tega so polja izgubila barvitost raznolikih rastlinskih ter nekaterih živalskih vrst, ki jih lahko občudujemo upodobljene le še na slikarskih platnih umetnikov iz prejšnjih stoletij. Današnja polja so dolgočasna in pusta. Vse več težav nam v okolju povzročajo tudi tuje invazivne vrste tako rastlin kot živali, ki smo jih vede ali nevede prinesli v naše okolje, ali pa smo ga z uničevanjem spremenili do te mere, da so se tujerodne vrste lahko naselile na območja, kjer jih nikoli ni bilo. Tako izpodrivajo naše avtohtone vrste, ki se težje prilagajajo na novonastale razmere povzročene s klimatskimi spremembami. Mnoge živalske vrste so že izumrle, dnevno izumirajo nove in nove vrste, ker se ne uspejo tako hitro prilagoditi na spremembe v njihovih ekosistemih, ki so posledica spremenjenih klimatskih razmer in s tem sprememb v dosegljivosti vodnih in prehranskih virov. Nekateri živalske vrste so rešili tako, da so nekaj živali ulovili in jih nastanili v živalskih vrtovih, kjer jim zagotavljajo ugodne življenjske razmere. Kljub temu pa se te živali praviloma ne počutijo dobro v ujetništvu, zato je preživetje njihovih vrst vprašljivo. Ob tem se vprašajmo, ali res želimo živali občudovati le še v živalskih vrtovih? Ponovno bi bilo potrebno vzpostaviti vez z naravo. Ljudje so od nekdaj živeli z naravo in se zavedali njenega pomena za svoj obstoj. Iz narave so jemali toliko, kolikor so potrebovali. Danes naravo izkoriščamo predvsem za zaslužek in nam je velikokrat vseeno, kakšno škodo smo ji zadali. Ali si lahko predstavljamo življenje v prihodnosti, če nič ne ukrenemo? Barva našega planeta ne bi bila več zeleno modra, temveč siva. Zaradi klimatskih sprememb bi se morali zadrževati v zaprtih, klimatiziranih prostorih, saj bi bila zunanja temperatura previsoka, prav tako bi bila kakovost zraka neprimerna za zdravo življenje. Polja, travniki in gozdovi bi se spremenili v puščave, saj padavin ne bi več poznali, led bi popolnoma izginil. Žuboreči potočki, reke, jezera in širni oceani bi presahnili. Večina rastlinskih in živalskih vrst bi izumrla, preživele bi le redke vrste, ki so že sedaj prilagojene na težke klimatske razmere v puščavah. Zemlja bi se spremenila v pust kamnit planet ... Toda – ali niso planeti, za katere nekateri mislijo, da bi bili primerni za življenje, prav takšni? Znanstveniki proučujejo, kako bi na teh pustih planetih ustvarili primerne pogoje za življenje. Potrebno bi bilo na nek način na njih ustvariti atmosfero, da bi lahko dihali brez pomoči kisikovih jeklenk in skafandrov ter da bi nas ščitila pred uničujočimi sevanji. Ustvariti bi bilo potrebno še vse ostale osnovne pogoje za življenje in bivanje na planetu, zagotoviti pogoje za gradnjo bivališč, pridelavo hrane, zagotoviti vodne vire ... In tukaj se vprašam: Zakaj? Saj vse to že imamo na Zemlji, le očuvati jo je treba. Zatorej ne sanjajmo o drugih planetih, temveč se končno zavejmo teh dragocenosti, ki so nam dane tukaj in zdaj, na naši Zemlji. Ohranimo naravo v vsej svoji lepoti, da jo bodo lahko občudovale in užile tudi naslednje generacije Zemljanov. Čuvajmo svoj edini dom – Zemljo, kajti če jo uničimo, ostanemo brez doma. Zato Zemlje ne damo!

David Gergič Štravs, 9. b

Poplave, suše, požari. To so le nekatere izmed posledic globalnega segrevanja. Led na Arktiki se tali, Avstralija gori, vodna gladina se dviga, živalske in rastlinske vrste izumirajo, celotni ekosistemi se rušijo. To je globalna katastrofa, ki jo sicer vidimo, ukrepamo pa ne. Ne razumite me narobe. Ne pišem tega, da bi trdila, da nihče ne dela ničesar, da bi globalno segrevanje preprečili. Ravno nasprotno. To pišem, da povem, da kljub trudu nekaterih posameznikov ter manjših ali večjih skupin in organizacij, da bi zaustavili ali vsaj upočasnili to svetovno katastrofo, ukrepov še vedno ni dovolj. Kljub vsem znanstvenim dokazom oblasti vestno zanikajo dobro opazne spremembe v vsakdanjem življenju. Le kako lahko tako brezbržno ignorirajo to, da se je Zemlja v zadnjih nekaj desetletjih segrela za kar 1,1 stopinje Celzija in da je bil letošnji julij najtoplejši mesec od začetka merjenja vremenskih razmer? No, to je bilo nekoliko nepošteno od mene. Seveda politiki in ostale osebe na

visokih položajih niso edini, ki spretno ignorirajo ta problem. Ignoranca in brezbrižnost se namreč začneta pri vseh in vsakem od nas. Zato se mi zdi pomembno, da najprej sploh razložimo bistvo globalnega segrevanja. Pojem globalno segrevanje označuje višanje temperature Zemljinega ozračja in oceanov povzročeno s strani ljudi, ki se kaže v vseh delih našega sveta. Največji vpliv ima globalno segrevanje na Arktiki, kjer se je v zadnjem stoletju povprečna temperatura zvišala za 4 stopinje Celzija. Podnebne spremembe na Arktiki so pomembne tudi zaradi velikih količin metana, ki je eden izmed glavnih toplogrednih plinov, in živega srebra, zamrznjenega v globinah večnega ledu. No, glede na to kako hitro se tali, morda tudi ne tako zelo večnega. Torej, ozračje se segreva zaradi toplogrednih plinov, kot so ogljikov dioksid, metan in dušikov oksid. Ti plini, kot že ime pove, tvorijo toplo gredo, ki toploti, ki se odbije z Zemlje, preprečuje odhod iz naše atmosfere in posledično se ozračje segreje. Ker se ozračje segreva, se tali led in če se bo ta še naprej talil s takšno hitrostjo, bomo kmalu dosegli varovane zaloge metana in živega srebra. Zaradi metana se bo ozračje še hitreje segrevalo in dosegli bomo tako imenovano prelomno točko - točko, kjer vrnitve nazaj več ne bo. Začel se bo začaran krog, ki ga za zdaj še lahko prekinemo. Kar se pa tiče živega srebra, pa je že dolgo znano, da je visoko strupen ter lahko povzroči akutne in kronične zastrupitve. Čeprav v svetu za največji vir izpustov toplogrednih plinov velja energijska proizvodnja, sama mislim, da veliko vlogo igra tudi agrikultura. Če pogledamo številke, živinoreja predstavlja približno četrtno izpustov, če pa se osredotočimo še na posredne vplive, ki jih ima na segrevanje ozračja, pa je zgodba čisto drugačna. Amazonski pragozd zadržuje približno 120 milijard ton ogljika, letos pa ga je bilo v živinorejske in poljedelske namene posekanega in požganega toliko, da se je v ozračje spustilo približno 0,5 milijarde ton. Zaradi neprevidnega požiganja in vedno višjih temperatur je Amazonski pragozd začel goreti in če bo še naprej gorel s takšno hitrostjo, bodo pljuča našega planeta, ki proizvedejo 20 odstotkov vsega kisika na Zemlji, kmalu pogorela in v zrak spustila vseh 120 milijard ton ogljika. Mislim, da mi ni treba poudarjati, da bi bile posledice uničujoče za vse človeštvo. Podnebne spremembe pa so v zadnjih letih tako ali tako terjale že dovolj življenj. Vročina ne povzroča samo rasti umrljivosti, temveč tudi cel kup drugih naravnih katastrof. V spominu mi je ostal primer snežnega plaz v naselju Longyearbyen na otočju Svalbard. Ker lahko toplejši zrak sprejme več vlage, je posledično tudi več padavin, ki močijo tla. Ko je leta 2015 snežna nevihta prinesla veliko snega, se ta ni mogel oprijeti spolzkih tal in utrgal se je plaz. Uničenih je bilo enajst hiš, osem ljudi je bilo poškodovanih, dva človeka, moški in dveletna deklica, pa sta umrla. Leto pozneje se je v naselju zgodil še en plaz. Najbolj so se mi v spomin vtisnile besede nekega moškega, ki mu je plaz uničil hišo. Rekel je: »Želel sem pisati novice za ta kraj. Zdaj sem jaz ena od novic.« In res je tako. Ta plaz mu je vzel vse. Ostal je brez hiše, denarja, začel je popivati in krasti. Sam pa je preživel kot opomin na možne posledice podnebnih sprememb. Iskreno povedano me je strah, da bi se kaj takšnega zgodilo tudi meni in mojim bližnjim. Morda ne ravno v takšnih okoliščinah, saj tukaj ni več veliko snega, ampak morda pa nekaj podobnega. Ni tako zelo neverjetno pomisliti, da bi našo hišo poplaval, mi pa bi ostali brez vsega. Tako bi tudi mi postali ena izmed zgodb, ki svariijo pred podnebnimi spremembami. Veliko pogosteje se pojavljajo tudi suše in poplave, ki uničujejo kmetijske pridelke in proizvodnjo hrane. Če se bodo vremenski ekstremi nadaljevali, bomo kmalu prišli tako daleč, da hrane več ne bo, mi pa se bomo izstradali do smrti. Če nas ne bo prej zasul plaz, seveda. Vendar ljudje nismo edini, ki so jih prizadele podnebne spremembe. V bistvu se mi zdi, da smo jo mi, v primerjavi z nekaterimi živalskimi in rastlinskimi vrstami, prav super odnesli. Morda pa je ravno to problem. Ali bi ljudje ukrepali, če bi bili najbolj ogroženi mi? Ali je res potrebno to, da je tudi človeška vrsta uvrščena na seznam ogroženih vrst? Dlje kot razmišljam o tem, bolj se zavedam, da tudi to verjetno ne bi pomagalo. Ljudje zaradi globalnega segrevanja namreč umirajo prav zdaj, v tem trenutku, ukrepov pa še vedno ni. Malo sem zašla s teme. Kje sem že ostala? Aja, seveda ... Ali ni ironično, da globalno segrevanje, ki se deloma dogaja tudi zaradi živinoreje in poljedelstva, najbolj vpliva na živali in rastline? V letu 2015 je bilo zabeleženih 861 izumrlih živalskih in rastlinskih vrst, 78 v naravi izumrlih vrst, 11627 ranljivih vrst, 7673 ogroženih vrst in 5128 skrajno ogroženih vrst, od

takrat pa številke le še naraščajo. Na udaru pa niso le kopenske živalske in rastlinske vrste. Ker oceani vpijejo približno 30 odstotkov izpustov, se počasi zakisajo, zaradi česar je ogroženih čedalje več morskih vrst. V nevarnosti so tudi živali, ki živijo na območjih morskega ledenega pokrova, saj se njihov življenjski prostor zaradi taljenja ledu iz minute v minuto manjša. Pretiravam. Morda ne ravno iz minute v minuto, zagotovo pa iz leta v leto. Da me ne bo kdo obtožil, da sem črnogleda in da se samo pritožujem, naj izpostavim še nekaj pozitivnih sprememb, ki so jih podnebne spremembe vzpodbudile. V New Yorku so namenili 20 milijard dolarjev za ozelenitve streh, sajenje dreves in okolju prijaznejši javni prevoz, v Veliki Britaniji pa so se zavezali, da bodo do leta 2050 za 80 odstotkov zmanjšali izpuste v primerjavi z letom 1990. Prav tako so v juniju za 18 dni in 6 ur zaustavili delovanje vseh termoelektrarn, zmanjšali uporabo premoga, ki je včasih predstavljal največji vir energije, danes pa le 5 odstotkov ter povečali uporabo obnovljivih virov, tako da ti zdaj prispevajo kar 30 odstotkov energije. Mnogim se zdi zabavno, da je Velika Britanija tista, ki uvaja tako drastične spremembe, saj prav ta velja za domovino industrializacije. Sama pa mislim, da ni situacija nič kaj komična. V bistvu se mi zdi dokaj žalostno, da že tako majhen napredek vzbuja veselje in upanje, saj vem, da smo sposobni narediti veliko več. Eno vprašanje pa še vedno ostaja. Zakaj se več ljudi ne zavzema za takšne pozitivne spremembe? Mislim, da je na to vprašanje najbolje odgovoril znanstvenik Mike Hulme z besedami: »Ljudje, ki jih danes pozivamo, naj prevzamejo breme ukrepanja proti podnebnim spremembam, ne bodo izkusili nikakršnih osebnih koristi, denimo v obliki prijaznejših vremenskih vzorcev.« Ampak ali smo ljudje res tako sebični, da ne bomo ukrepali v skupno dobro, če od tega sami nimamo nobene koristi? Ali ni dovolj že upanje, da bodo prihodnje generacije imele zagotovljeno boljše življenje kot odraščanje v peklu na Zemlji? Pred nekaj tedni sem se pogovarjala s svojim prijateljem iz Paname. Govorila sva o tem, kje bi rada živela, ko bova starejša. Sam je rekel, da bi rad živel v Kanadi, saj so temperature v njegovem domačem kraju iz leta v leto višje. Rekel je, da je njegova največja želja, da bi enkrat v svojem življenju videl sneg, in takrat sem pomislila, da se njegova želja morda ne bo nikoli uresničila, saj bo do Kanade prišel prepozno. Se opravičujem za črnogledost, ampak tudi najbolj pozitivni ljudje bi ob trenutnih razmerah izgubili večni optimizem. Nekateri so prišli že tako daleč, da se jim bolj kot ukrepi zdi smiselna priprava na nove razmere. Morda ne vedo, da so že majhne spremembe dovolj, da upočasnimo to krizo. Veliko leži tudi na naših ramenih. Tako se pojavi vprašanje: Kaj lahko jaz, kot posameznik, naredim za boljši svet? Načinov je neskončno mnogo. Začnemo lahko s čisto preprostimi stvarmi, npr. z zmanjšanjem porabe energije v gospodinjstvu, uporabo okolju prijaznih prevoznih sredstev in uživanjem čim manj hrane živalskega izvora, nadaljujemo pa tako, da svoje mišljenje uveljavljamo v javnosti. Več ljudi kot je poučenih o podnebnih spremembah, več jih lahko ukrepa in več ljudi kot ukrepa, močnejši je boj proti globalnemu segrevanju. Zelo pomembno je tudi, da ukrepamo kot skupnost. Kot skupnost naj bi se namreč začeli več opirati na obnovljive vire ter se usmerili v spremenjeno kmetovanje, gradnjo vodnih zbiralnikov in podobno. Torej. Podnebne spremembe se dogajajo tukaj in zdaj. Zato moramo tudi ukrepati tukaj in zdaj. Vsak od nas lahko prispeva k zmanjšanju porabe energije in posledično k upočasnitvi globalnega segrevanja. Skupaj lahko spremenimo svet v boljši kraj za prihodnje generacije ter za vse živalske in rastlinske vrste, ki že obstajajo ali še bodo. Združimo se in poskrbimo za planet, ki je dolga leta skrbel za nas, saj navsezadnje na Marsu živeti ne znamo.

Hana Šalamun, 9. a

ZGANIMO SE, DA NE BO PREPOZNO

Avstralija gori! Amazonski pragozd izginja, pljuča Zemlje se krčijo! Severni medved izgublja življenjski prostor! V deželi na jugu Alp zime brez snega! Vsak dan nas zgoraj navedeni naslovi v časopisih opozarjajo, kako zelo se podnebje spreminja in kako te spremembe vplivajo na ves svet in na našo deželo, na naše življenje. Prav vse so pretresli veliki požari v Avstraliji, taljenje ledu na Arktiki in Antarktiki ter še druge, manj znane spremembe. Seveda so za te spremembe krivi ljudje in nekateri se tega tudi zavedajo. A na žalost ni prav veliko takšnih. Zavedajoči se ljudje se bojimo, da

bodo to spoznali, ko bo že prepozno. Podnebne spremembe so se začele že v preteklosti, stanje pa se iz dneva v dan slabša. Težava je, da ne gre več le za malomarno odvržen odpadki, ki onesnažuje naše dvorišče, cesto, mesto, ampak da je škoda storjena celotni Zemlji, vsem ljudem, živalim in rastlinam, torej vsem živim bitjem. Na te negativne spremembe je še kako vplivalo odkritje novih izumov, ki naj bi pospešili razvoj, npr. avto. Razvoja novih stvari in tehnologij ni mogoče preprečiti, a stranski produkt teh izumov in napredka je nastanek snovi, ki so za Zemljo lahko tudi usodne. Te snovi so podnebje spremenile tako, da se je Zemlja segrela, večni led na severnem in južnem polu se zato topi, gladina oceanov se je dvignila, rastlinski pasovi in živalske vrste se spreminjajo. Pa pričnimo s toplo gredo. Vsi se je zavedamo in dobro vemo, kaj je. Nastaja seveda zaradi nabiranja toplogrednih plinov v ozračju in posledično njegovega segrevanja. Nenehna opozarjanja v časopisih in na televiziji, kako lahko vsak posameznik pripomore k zmanjšanju nastajanja teh plinov tako, da naj uporabljamo avtobus namesto avtomobila, kolesa ali pa hodimo peš namesto avtobusov, niso dovolj. Veliko ljudi moti, med njimi tudi mene, da drugi ljudje, ki so ozaveščeni o vseh podnebnih spremembah, še vedno nadaljujejo s svojimi dejanji, čeprav vedo, da je to usodno za Zemljo. V zadnjih nekaj letih se je tudi nadmorska gladina oceanov dvignila kot posledica taljenja ledenikov in ledu na obeh polih. Seveda ljudje mislijo, da to nikakor ne vpliva na živa bitja, ki živijo v vodi, a se motijo. Zaradi zvišane nadmorske gladine in količine vode se spremenijo tudi toki oceanov, zaradi česar potem veliko morskih živali izumre. Izumrejo lahko že zaradi zelo majhnih sprememb, kot so spremembe temperature vode ali pa drugačne smeri vodnih tokov. Za vse to pa je krivo segrevanje ozračja, posledično pa topla greda in plini, ki se v njej zadržujejo in jo ustvarjajo. Zaradi višjih temperatur se širi tudi pas ob ekvatorju, imenovan vroči pas. Veliko živalskih vrst, ki so nekoč živele na ozemlju zmerno toplega pasu, danes več ni, saj so se temperature dvignile in je vedno manj padavin. Spreminja se življenjski prostor. Spet je za to podnebno spremembo kriva topla greda oziroma segrevanje ozračja. Sama sem kot otrok oziroma najstnica opazila podnebne spremembe na začetku predvsem v tem, da pozimi več ne sneži oziroma sploh več ni zim, kot sem jih imela priložnost doživeti denimo v zgodnjem predšolskem obdobju. Tudi padavinske spremembe se dogajajo. Velika območja Zemlje pestijo suše, spet drugje »udarijo« poplave. Nič več ni prav. Zemlje pa ne onesnažujemo samo s toplogrednimi plini, temveč tudi z odpadki. Vsak dan posebej smo opozorjeni na ogromne količine plastičnih odpadkov, ko jih sami doma ločeno zbiramo kot odpadki in vidimo, kakšne velike količine mesečno zberemo že posamezna gospodinjstva. Pa da bi vsaj tako bilo povsod – ločeno zbiranje mislim. A ni. Nepredstavljive količine ležijo povsod po površini Zemlje, plavajo v oceanih. Ljudje se trudijo, da bi količino teh odpadkov zmanjšali; prepovedana je uporaba plastičnih vrečk; trgovine brez plastike ... In ta trud lahko dejansko vpliva na zmanjšanje uporabe plastike, saj lahko tako prispevamo k manjšemu onesnaževanju veliko bolj, kot pa lahko sami vplivamo na količino toplogrednih plinov in spremembo temperature. Prepričana sem, da so že vsi slišali za Greto Thunberg, mlado okoljsko aktivistko, ki po vsem svetu širi svoje mišljenje in s tem ozavešča ves svet o globalnih spremembah. Širi tudi rešitve, kako bi lahko svetu pomagali, in s tem pridobili veliko ljudi na svojo stran oziroma na stran Zemlje. Potem je tukaj še svetovna organizacija Greenpeace, ki s svojimi aktivnostmi nenehno opozarja na spremembe na Zemlji. Pred enim letom smo se v šoli pri fiziki pogovarjali prav o Zemlji in njenih spremembah. Učitelj nam je rekel, da Zemljo spreminjamo v Venero in da ko jo bomo dokončno spremenili, ne bo poti nazaj. Venera je zelo vroč planet, ki ima prav tako »toplo gredo«, zaradi katere ne morejo uiti nobeni plini in ti njeno ozračje še dodatno segrevajo. To me je zelo presenetilo, saj se do takrat še nisem zavedala, da je stanje tako hudo in resno.

Če sklenemo, ugotovimo, da smo za vse krivi mi, ljudje. Narava pa nam daje vedno pogostejša in zelo drastična sporočila – kdo ve, morda nas bo uspela sama prisiliti, da jo rešimo. Na Marsu ne znamo živeti, zato je čas, da prenehamo ubijati Zemljo.

Petra Zdravec, 9. a

EVROPSKI DAN JEZIKOV (ЕВРОПСКИ ДАН ЈЕЗИКОВ, 26. СЕПТЕМБЕР)

Evropski dan jezikov, ki ga praznujemo 26. septembra, je dan, ko praznujemo jezikovno raznolikost v Evropi in spodbujamo učenje jezikov. Letošnje šolsko leto smo na ta dan učencem predstavili pisavi, ki ju uporabljamo v evropskem prostoru, to sta latinica in cirilica. Cirilica je nastala v 9. stoletju in jo danes uporabljajo v Rusiji, Belorusiji, Makedoniji, Bolgariji, Srbiji, Ukrajini in Črni gori. Sestavljena je iz grških črk in nekaterih črk glagolice. Latinica je bila pisava starih Rimljanov in je vsaka pisava, ki se je razvila iz nje. Je osnova za večino evropskih jezikov, pa tudi pisava za mnoge neevropske države. Učenci so se s cirilico ta dan srečevali na hodnikih in v večnamenskem prostoru, kjer so viseli različni napisi, zapisani v cirilici.

Simona Peserl Vezovnik

ASTRONOMSKI VEČER

Torka, 1. 10. 2019, smo se vsi devetošolci zelo veselili, saj nam ni bilo treba iti k pouku. Imeli smo namreč astronomski večer. Na ta dan smo se dobili popoldan, da smo si potem zvečer lahko ogledali zvezde. Pred šolo smo si najprej pogledali Sonce. Videli smo tudi razgledni stolp na Zavrhu. Vse skupaj smo si pogledali z velikima teleskopoma. Sledila je izdelava rakete. Naredili smo jo tako, da smo plastenki zlepili skupaj in naredili krila. V prvo plastenko smo nalili vodo. Odšli smo za šolo, kjer smo plastenko postavili na postajo za vzlet. Z zračno tlačilko smo napolnili plastenko, v kateri je bila voda. Ko je bil tlak dovolj velik, je plastenko »odneslo« v zrak. Po tem je sledila malica. Po malici smo se razdelili v dve skupini. Ena je šla v planetarij, druga pa na predavanje o vesolju. Nato smo se menjali. Ko smo končali, smo si še zunaj pogledali zvezde in planete. Ta dan si bomo zapolnili, saj je bil zelo zanimiv.

Ana Jelen, 9.a



BRALNA NOČ NA OŠ LENART

Na OŠ Lenart dajemo velik poudarek tudi branju, saj se nam zdi branje dobra popotnica za življenje. Učence tako spodbujamo, da vsako šolsko leto opravijo bralno značko, kar pomeni, da v šolski knjižnici pripovedujejo vsebino petih prebranih knjig. Na razredni stopnji so učenci še prizadevni pri branju, medtem ko na predmetni stopnji želja po branju pri večini precej upade. Zato smo ponosni in veseli, da na naši šoli še zmeraj kar nekaj otrok opravi bralno značko.

Po številu prebranih knjig sta na predmetni stopnji v lanskem šolskem letu izstopala dva razreda, in sicer letošnji 7. c (razredničarka Tadeja Kurnik Hadžiselimović) in 9. a (razredničarka Simona Peserl Vezovnik). V ponedeljek, 7. 10. 2019, sva tako obe razredničarki ob pomoči šolske knjižničarke, gospe Karoline Divjak, organizirali bralno noč kot nagrado za opravljeno bralno značko za učence od 7. do 9. razreda. Med nas pa smo povabili tudi goste. Najprej nam je gospod Igor Plohl predstavil svoje

potovanje po Tanzaniji. To je bilo za nas še posebej zanimivo, saj nam je s svojo pozitivno naravnostjo in pogumom, da kot paraplegik zmore tudi tako dolgo pot, posredno podal pomembne vrednote za življenje, vztrajnost in neomajnost pred zadanimi cilji. Sicer pa je gospod Plohl pisatelj, ki živi v Lenartu in je izdal že kar nekaj slikanic in knjig za otroke (Lev Rogi, Lev Rogi najde srečo ...), pripravlja pa tudi nove zgodbe, nekatere med njimi bodo tudi prevedene in bodo romale celo na ameriško tržišče.

Naslednja gostja bralne noči je bila Breda Slavinec, nekoč tudi učenka OŠ Lenart. Gospa Slavinec je po izobrazbi profesorica sociologije in pedagogike, vendar je svoje življenje posvetila kulturi. Zaposlena je na Javnem skladu RS za kulturne dejavnosti, znana pa je tudi kot pesnica (pesniška zbirka Pajčevine, zvočna kaseta Simeon, pesniška zbirka v hrvaščini Paučine). Z nami je delila svoje spomine na osnovno šolo, predstavila svoje delo in skupaj z učenci spesnila pesem. Po srečanjih je sledila večerja – palačinke, ki so jih učenci sami pripravili v gospodinjski učilnici. Verjemite, da ni bilo preprosto speči dovolj palačink za 60 otrok. (Hvala učencu Vidu, da je bil tako vztrajen pri peki!) Po večerji pa smo na šolskem igrišču zakurili ogenj. Ob prijetni toploti in svetlobi ognja smo prepevali (Žiga in Anže pa igrala na kitaro) in se družili. Sledilo je spanje v učilnicah in drugo jutro skupen zajtrk. Učencem je bil dogodek zelo zanimiv in upamo, da bo v naslednjem letu še koga pritegnil k branju.

Simona Peserl V., Tadeja Kurnik H.

V ponedeljek, 7. 10. 2019, smo se učenci, ki smo naredili bralno značko (od 7. do 9. razreda), zbrali na naši šoli. Učitelji so organizirali bralno noč kot nagrado za opravljeno bralno značko. Ko smo prišli, smo pripravili stvari za spanje, nato pa smo se odpravili v matematično učilnico ter sprejeli prvega gosta. Naš prvi gost je bil Igor Plohl, ki nam je predstavil svoje potovanje po Afriki, ki ga je prejel preko oddaje Dan najlepših sanj. Naslednja gostja je bila Breda Slavinec, ki je z nami delila nekaj svojih spominov na OŠ Lenart. Sestavila je tudi pesem iz naših idej ter nam povedala nekaj svojih najljubših glasbenih skupin. Ko sta gosta odšla, smo se odpravili v jedilnico kjer smo jedli pice. Ko smo se najedli, smo odšli ven in zakurili ogenj ter peli ob prijetni spremljavi kitare, na katero sta igrala Anže ter Žiga. Spekli smo tudi palačinke ter jih z veseljem pojedli. Nato smo se počasi odpravili spat, čeprav so nas morale učiteljice opozarjati, da smo preglasni. Bila je krasna noč, ki bi jo z veseljem ponovili. Zjutraj smo se zbudili okoli pol sedme ure ter se odšli uredit, nato pa nas je čakal okusen zajtrk. Bila je zanimiva noč.

Kaja Vogrinčič, 9. a



POTOVANJE V SREDNJI VEK

V ponedeljek, 7. 10. 2019, smo se 7. in 9. razredi z avtobusom odpravili v Muretince. Tam smo obiskali njihov grad, kjer so nam pripravili prav posebne delavnice. Delavnice so bile pranje perila, lokostrelstvo, plesi, srednjeveška pisava, izdelovanje papirja, izdelovanje iz kovine, izdelovanje glinenih posod in tiskanje.

Pranje perila - v srednjem veku so perilo prali ročno. Ženske so odšle do jezera ter si tam natočile vodo, v kateri so namakala umazana oblačila. Nato so z ribežem odstranile madeže in jih nato posušile. Oblačila so se pri tem zelo raztegnila.

Lokostrelstvo - v srednjem veku so se vitezi z lokom dokazovali princesi, da si zaslužijo njeno roko. Mi smo streljali z lokom, a nismo tekmovali.

Plesi - srednjeveške plese delimo na plemiške in kmečke. Kmečke plešemo v skupini in v krogu, plemiške pa v parih. Tam smo zaplesali plemiške, a koreografija ni bila tako zapletena.

Srednjeveška pisava - črke so zelo podobne današnjim slovenskim, samo da so te zelo okrašene. Vsak si je lahko zapisal svoje ime in si to odnesel domov.

Izdelovanje papirja - papir so izdelovali iz celuloze. Tudi sami smo lahko to preizkusili.

Izdelovanje iz kovine - v srednjem veku so predmete iz kovine večinoma izdelovali kovači. Imeli so nakovalo, kladivo ter peč. Prijeli smo lahko za kladivo in kovali.

Izdelovanje glinenih posod - pri tej delavnici smo si lahko sami naredili svojo glineno posodo.

Tiskanje – Mojster Janez nam je razložil o prvem tiskanju, o tiskalnem stroju in o tiskarjih in pisarjih. Tudi sami smo se preizkusili v tiskanju na tiskalni stroj.

Če sem mogoče koga z opisom navdušila, priporočam obisk, saj je zelo zabavno.

Klara Sedonja, 7. a



TEDEN OTROKA IN PROJEKTI TEDI

V ponedeljek smo imeli pouk po urniku. V torek smo prvo uro brskali po zborniku Žive sledi, nato pa smo se odpravili v računalniško učilnico. Tam smo na računalniku iskali podatke o Primožu Trubarju in o Mariji Tereziji. Zadnje tri ure smo izdelovali glasbila iz materialov, ki jih najdemo doma. V sredo smo prvo uro imeli predavanje z naslovom Kako zdravo živeti. Predavanje je vodila pedagoginja Nina. Po malici smo se odpravili v knjižnico v Lenartu. Knjižničarka Nina nam je predstavila knjižnico, čitalnico in domoznansko sobo. Zadnjo uro smo imeli preizkus glasbil in nastop v 5. a in 5. b razredu. Ko smo nastopali, nas je učiteljica Rebeka posnela. V četrtek smo do malice izdelovali skulpturo šole iz das mase. Po malici smo izbirali izdelke za razstavo. Odnegli smo jih v likovno učilnico. Peto uro pa smo pisali zgodbo za šolski časopis.

Zara Vezovnik, 4. a

Projektni teden se je začel v ponedeljek, 7. 10. 2019. Ta dan smo nastopali na prireditvi za sprejem prvošolcev v Skupnost učencev šole Lenart. Deklamirali smo Veronika gre na ples. V torek smo zjutraj brskali po zborniku Žive sledi. Potem smo šli v računalniško učilnico, kjer smo iskali podatke o Mariji Tereziji In Primožu Trubarju. Ko smo prišli v razred, smo imeli delavnico o glasbilih. Izdelovali smo trstenke, brenkala in ropotuljice. V sredo smo najprej poslušali predavanje Kako zdravo živeti, za tem pa smo šli v knjižnico. Šli smo v čitalnico in domoznansko sobo. Tam smo se pogovarjali o šolstvu. Potem smo šli nazaj v šolo. Tam smo si izbrali eno glasbilo in vadili pesem Fse, kaj lazi po tem sveti. Predstavili smo jo v petih razredih. V četrtek smo izdelovali skulpturo šole iz das mase. Izbrali smo glasbila za razstavo in jih odnesli v likovno učilnico. Na koncu smo opisovali ta teden za šolski časopis.

Ida Skok, 4. a

V torek smo brskali po zborniku Žive sledi, kjer piše veliko o šoli Lenart. Drugo uro smo šli v računalniško učilnico, tam smo pobrskali po googlu o Primožu Trubarju in o Mariji Tereziji. Potem smo se lotili delavnic – izdelave glasbil. Za trstenke smo potrebovali škarje, lepilni trak in plastične slamice. Všeč mi je bilo, ker smo izdelovali glasbila.

Jaka Firbas, 4. a

V sredo, 9. 10., je prišla pedagoginja Nina in nam predstavila, kako zdravo živeti. Po malici smo odšli v knjižnico, kjer nam je knjižničarka Nina razkazala in povedala vse o knjižnici in knjigah. Ko smo prišli iz knjižnice, smo preizkusili glasbila in povadili pesem Fse, kaj lazi po ten sveti z glasbili. Nato smo nastopili petima razredoma. Učencem se je zdelo zelo dobro. Zelo so ploskali. Učiteljica Rebeka nas je snemala, da si bomo to tudi zapomnili. Ta dan mi je bil najbolj všeč, ker smo šli v knjižnico, ker je tam lepa tišina.

Saraja Lorenc, 4. a

TRADICIONALNA TEKMA V ODBOJKI MED UČITELJI IN DEVETOŠOLCI

Že nekaj let se v tednu otroka ekipa učiteljev pomeri z ekipo devetošolcev v odbojki. Tudi letos je zmagala ekipa učiteljev.



VOJAŠKA ESKURZIJA V PEKRE IN MARIBOR

V petek, 11. 10. 2019, je 6 učencev 8. in 9. razreda naše šole (Matija, Vid, Hana, Petra, Jurij in Aljaž) skupaj z vrstniki iz sosednjih občin odšlo na vojaško ekskurzijo v Pekre in Maribor. Naša prva postojanka je bil učni center Teritorialne obrambe v Pekrah, kjer smo si ogledali kratek film o dogajanjih med vojno za osamosvojitve Slovenije 1991. Po kratkem filmu in malici smo se odpravili proti vojašnici generala Maistra v Mariboru, kjer smo si ogledali vojaško kapelo v notranjosti vojašnice in orožje pripadnikov slovenske vojske. Nato so nas vojaki odpeljali na dvorišče, kjer so nam prikazali tudi dinamično predstavitev opreme in oborožitve. Če smo želeli, smo lahko orožje vojakov tudi preizkusili (seveda orožje ni bilo nabito).

Petra Zadavec, 9. a



ČEBELAR NA OBISKU

V petek, 15. 11. 2019, smo imeli poseben dan. Najprej smo zjutraj poslušali radijsko uro, ki so nam jo pripravili učenke in učenci 8. razreda. Potem je sledil slovenski tradicionalni zajtrk. Za zajtrk smo imeli: domači kruh, domači med in maslo, spili smo domače mleko in za konec smo si privoščili še jabolko. Po zajtrku smo vse pospravili in na obisk je prišel čebelar. S sabo je prinesel nekaj čebelarskih stvari. Najprej nam je pokazal čebelarsko uniformo, v katero je bil oblečen. Potem nam je pokazal plakat o čebelah. Kar veliko nam je povedal o čebelah. Potem smo našega sošolca Nandeta oblekli v čebelarsko uniformo. Pokazal nam je tudi satovje, vosek. Mi smo imeli v razredu sršenji panj, ki smo ga pokazali čebelarju. Na koncu nam je ponudil svoj cvetlični med, ki nam ga je stisnil na žličko. Bil je zelo dober. Ko je čebelar odšel, smo imeli malico. Po malici smo izdelovali čebelice iz kolaž papirja in trdega belega papirja. Izdelali smo še rožice, ob katere smo postavili čebelice. Ta dan je bil zelo zanimiv. Imeli smo se lepo.

Zala Verbošt, 4. a



V petek, 15. 11. 2019, smo imeli slovenski tradicionalni zajtrk. Ko smo prišli v učilnico, smo najprej poslušali radijsko uro, nato pa smo imeli zajtrk. Jedli smo kruh, maslo, med in še jabolko. Pili smo mleko. Vse, kar sem vam naštel, je bilo domače. Te izdelke so pridelali kmetje iz okolice. Takšna hrana je tudi najbolj zdrava. Po zajtrku nam je učiteljica pripravila presenečenje, ki smo ga že nestrpno čakali. Mize smo umaknili k stenam. Usedli smo se v obliki črke U, da smo imeli več prostora. Presenečenje smo pričakali s harmoniko. To presenečenje je bil čebelar. Ko je vstopil, mu je Tim zaigral dobrodošlico. Naš sošolec Nande je bil še posebej vesel, saj je bil ta čebelar njegov dedek. Povedal nam je veliko novih zanimivih stvari. S seboj je imel satovje, vosek, velik plakat ... Na koncu nam je na žličke stisnil cvetlični med, mi pa smo mu pripravili majhen koncert. Nastopili smo Ela z violino, Rok s kitaro in jaz s flavto. Sošolci in čebelar so nam zelo ploskali. Nato smo se morali posloviti. Ko je čebelar odšel, smo imeli šolsko malico. Po malici smo se posvetili izdelovanju čebel iz kolaž papirja. Ko smo končali, smo čebele dali na razstavo pred našim razredom. Nato smo naredili še rože in jih dali zraven čebel. Ko smo vsi končali, smo pospravili učilnico in se nato poslovili. Ta dan mi je bil zelo všeč, saj smo delali drugače kot ostale šolske dni. Tudi ta dan smo se veliko naučili.

Saraja Lorenc, 4. a



AKCIJA ZBIRANJA ODPADNEGA PAPIRJA

V oktobru je potekala akcija zbiranja odpadnega papirja. Zbrali smo 19 ton odpadnega papirja. Zahvaljujemo se vsem, ki so pripomogli k uspešnosti akcije. Cena za kilogram je bila tokrat 0,06 EUR. Trenutno je cena odpadnega papirja zelo nizka (0,04 EUR na kg). Skrbno bomo spremljali dogajanje in vas obvestili glede spomladanske zbiralne akcije.

Zbrani kilogrami po razredih:

RAZRED	KG	RAZRED	KG
1.a	413	5.b	638
1.b	70	6.a	482
1.c	218	6.b	1204
2.a	758	6.c	862
2.b	766	7.a	1046
2.c	908	7.b	972
3.a	817	7.c	971
3.b	597	8.a	631
3.c	1104	8.b	507
4.a	1260	9.a	1703
4.b	695	9.b	1140
5.a	1090	ONIS	423



EKO tim OŠ Lenart



Nika Lebreht, 7. b

PROSLAVA OB 260-LETNICI ŠOLSTVA V LENARTU, 30-LETNICI MESTA LENART IN OBČINSKEM PRAZNIKU

V petek, 8. 11. 2019, smo še posebej na široko odprli vrata na stežaj naše šole, saj smo ta dan s svečano prireditvijo obeležili 260-letnico šolstva v Lenartu, 30 let razglasitve mesta Lenart in občinski praznik. S to prireditvijo smo na OŠ Lenart zaokrožili vse dejavnosti, ki smo jih skozi leto izvajali ob tej pomembni obletnici. Na slavnostni prireditvi sta zbrane občane pozdravila ravnatelj OŠ Lenart, Marjan Zdravec, in župan občine Lenart, mag. Janez Kramberger. Zbrane je nagovorila tudi državna sekretarka na Ministrstvu za izobraževanje, znanost in šport Republike Slovenije, Martina Vuk, slavnostna govornica pa je bila takratna podpredsednica vlade in ministrica za infrastrukturo, mag. Alenka Bratušek.

Prireditev se je pričela z Zdravljico, ki jo je zapel mladinski zbor OŠ Lenart ob spremljavi Slovenskogoriškega pihalnega orkestra MOL Lenart. V nadaljevanju kulturnega programa pa je s svojo ubranostjo in zanimivim izborom pesmi poleg mladinskega navdušil tudi otroški pevski zbor šole (mentorica obeh zborov Marina Zimič). S folklorno točko so učenci predstavili zelo lepo in šaljivo odrsko postavitev Sveti Peter žakle šivle, v kateri so uporabili vrečo kot rekvizit in zaplesali ljudske plesne vzroke Štajerske (mentorica Emica Jelatancev, velika zahvala pa gre tudi gospe Cilki Neuvirt, ki si je vzela čas in del svojega bogatega znanje predala našim učencem). Zanimiva je bila točka, s katero so mlajši učenci prikazali, kako so se otroci igrali nekoč in kako so danes velikokrat ujeti v osamljenost internetnega sveta, a obenem predložili tudi spoznanje, da se tudi v današnjem času otroci radi igrajo v skupini, če le imajo možnost (mentorici Vesna Rošker in Simona Peserl Vezovnik). Vrhunsko odigrana dramatizacija zapisa iz šolske kronike je prikazala stanje v OŠ Lenart leta 1955, ob skrbnem poslušanju pa smo ugotovili, da nekatere stvari veljajo tudi danes (mentorici Andreja Kramberger in Tadeja Kurnik Hadžiselimovič). Na kavo so nas povabile učenke plesnega krožka z energičnim plesom (Emica Jelatancev), naša srca pa so učenci osvojili tudi z deklamacijo pesmi Vsi naši otroci (Tadeja Kurnik Hadžiselimovič). V celoto pa je prireditev s svojim čudovitim glasom povezala Tadeja Kurnik Hadžiselimovič. Obiskovalci so s čestitkami in aplavzi izrazili svoje navdušenje nad videnim. Povabljenim gostom smo se ob koncu prireditve zahvalili za obisk s slikami, ki so jih ustvarile naše učenke (Tamara Babič, Karin Rojko, Tjaša Smonkar in Saša Gjura Meke).

Po prireditvi pa smo obiskovalce povabili v večnamenski prostor šole, kjer so si v velikem številu ogledali priložnostno razstavo v avli šole in se družili ob pogostitvi, ki je sledila tematiki same proslave. Tako so obiskovalci lahko poleg sodobnih poskusili tudi tradicionalne jedi z lenarškega območja (kislo zelje, kašnate klobase, repne cime). Šolske kuharice so se zelo izkazale in pripravile zares okusno pogostitev. Ob tej priložnosti je bilo izdano tudi šolsko glasilo, v katerem so predstavljeni vsi dogodki, ki so se odvijali na šoli v času praznovanja 260-letnice šolstva v Lenartu.

Simona Peserl Vezovnik



RAZSTAVA OB 260-LETNICI ŠOLSTVA

V tednu otroka so na šoli potekali projektni dnevi na temo raziskovanja preteklosti. Učenci so raziskovali preteklost in ob tem ustvarjali na različnih področjih. Literarni prispevki in drugi prispevki so bili objavljeni v slavnostni izdaji šolskega časopisa, materialni izdelki pa so bili predstavljeni na priložnostni razstavi v večnamenskem prostoru šole. Skupina učiteljev, ki je bila zadolžena za pripravo razstave, je pripravila zares zanimivo in lepo razstavo.



JESEN IN ZIMA V PODALJŠANEM BIVANJU

Učenci, ki obiskujejo podaljšano bivanje, so letošnjo jesen preživel v znamenju gibanja, druženja in obujanja starih iger. V lepem jesenskem vremenu smo lahko veliko časa preživel na šolskem dvorišču, kjer otroci najbolj uživajo ob igri v peskovniku, nogometu in vožnji po toboganu. Učenci 3. in 4. razredov pa imajo podaljšano bivanje na tako imenovali zgornji šoli, zato so se lahko igrali na novo pridobljenih igralih (za telovadnico), na velikem šolskem igrišču pa so se najraje igrali nogomet, luknje in med dvema ognjema ter se skrivali in lovili na zelenici. V tednu otroka (od 8. do 11. 10.) je bilo še posebej zanimivo. V tem tednu so učenci 1. in 2. razreda ustvarjali jesensko dekoracijo (jesenske liste, mušnice in jurčke ter sovce), še posebej pa so uživali, ko so nas obiskali učenci 6. razreda, ki so s prvo in drugošolci igrali stare igre, kot so ristanc, slepa miš, gumitvist in druge. Učenci 3. in 4. razredov pa so za jesensko dekoracijo ustvarili ježke in gobice z različnimi vzorci.





Božično-novoletni čas smo, tako kot vsako leto, preživeli pestro in ustvarjalno. December je bil prav čaroben. Polepšali smo si ga namreč s čajanko, na kateri so učenci izdelali dišavnico iz pomaranč in klinčkov ter se ob skodelici najljubšega čaja posladkali s piškoti. Učenci 3. in 4. razredov so si piškote spekli kar sami. Obiskali so tudi šolski praznični kino. Seveda so si za vstop v kino morali izdelati vstopnice in škrniclje, da so si lahko med ogledom risanege filma privoščili tudi pokovko. Decembra pa smo ustvarjali tudi dekoracijo, ki je v šolske hodnike pričarala pravo praznično vzdušje. Učenci 2. razreda so izdelali zimsko mesto, prvošolci pa božične kroglice – praskanke. Tretje in četrtošolci pa so na temo prebrane ljudske pravljice Rokavička ustvarili rokavičke iz barvnega papirja in na njih odtisnili svoje roke. Zraven so dodali še 3D hiške iz pravljичnega mesta. Ustvarili so tudi okraske s ptičkom pozimi in z voščilom. Prav tako pa so iz das mase z različnimi modelčki izrezovali okraske, ki smo jih posušili in jih nato uporabili na božično-novoletnih delavnicah. Seveda pa ob vseh aktivnostih in dogajanju nismo pozabili na opravljanje domačih nalog ter utrjevanje šolske snovi.

Karmen Zelenko, Adrijana Jazbinšek



PROJEKT NAŠA MALA KNJIŽNICA

V podaljšanem bivanju smo se tudi v letošnjem šolskem letu odločili sodelovati v projektu Naša mala knjižnica. V sklopu tega projekta učencem v času podaljšanega bivanja beremo pravljice, katerih naslovi so znani pred samim vstopom v projekt. Vsak učenec je prejel Ustvarjalnik, delovni zvezek, kjer je vsaki pravljici namenjenih nekaj strani. To je odličen pripomoček za motivacijo pri branju, podoživljanje in poustvarjanje. V prvi polovici šolskega leta smo nekaj knjig že prebrali. V oktobru smo začeli s knjigo Se v gozdu bojiš, Veliki volk. To je šaljiva slikanica z izjemnimi ilustracijami in namigom na znano pravljico Rdeča kapica. Učencem je bila knjiga zelo všeč, sploh povezava med volkom in Rdečo kapico. Pred dnevom spomina na mrtve smo z zgodbo Kam gremo, ko odidemo iz

knjige Kaj zraste iz Zobka učence spomnili, da ljudje lahko zbolimo in tudi umremo. Kot nalašč za december se nam je zdela pravljica Spoznal sem te po rdečih nogavicah. V tej zgodbi je Timej taval po mestu in sledil rdečim nogavicam ter doživel ogromno stvari. V januarju smo spoznali slikanico Ujemi mi sinjega medvedka. Gre za nežno in hkrati čustveno močno zgodbo o tem, kako nas nekatere odločitve, ki jih za nas sprejemajo starši, zaznamujejo še dolgo v odraslo dobo. Mirko namreč medvedka, ki ga je dobil v dar, nikoli ni smel odpreti in vzeti iz celofana. Prav zato sem tudi jaz učencem pripravila medvedka v celofanu. Globoko razočarani ga 2 tedna niso smeli odpreti. Po 2 tednih težkega pričakovanja so medvedka vzeli iz celofana in ga presrečni pocrkli. Po vnaprej izdelanem seznamu smejo učenci medvedka odnesti domov za nekaj dni. Zraven dobijo zvezek. Vanj zapisujejo, kaj vse s sinjim medvedkom doživijo. Še najmanj 2 meseca bomo vsak teden v času podaljšanega bivanja prisluhnili velikim in drobnim pripetljajem, ki jih bodo pripovedovali učenci. Po vsakem branju in po ustni analizi pravljice odpremo Ustvarjalnik in rešimo naloge, ki so dane za prebrano pravljico. Učencem so naloge in dejavnosti v zvezi s pravljičami zelo všeč. Radovedno prisluhnejo, sledijo in rešujejo, kar smo si zadali.

Andreja Nudi

ŠOLA V NARAVI – 8. RAZRED

Osmošolci smo se 18. novembra 2019 odpravili v šolo v naravi v Planico. Pot do tja je trajala približno tri ure in že ob prihodu so nas učitelji ČŠOD prijazno sprejeli ter nam razkazali dom, v katerem smo bivali naslednje štiri dni. Še isti dan smo začeli s popoldanskim programom in se po stopnicah povzpeli na vrh letalnice bratov Gorišek. Dan smo zaključili z večerjo in s krajšim nočnim pohodom. Torek se je začel z jutranjo telovadbo in zajtrkom ob 8. uri. Dnevi so bili razdeljeni na dopoldanski, popoldanski in večerni program, pri čemer smo bili učenci razdeljeni v tri skupine. Dve skupini sta obiskali nordijski center, kjer sta se učili teka na smučeh, medtem ko se je tretja skupina odpravila v naravni rezervat Zelence. V popoldanskem programu smo spoznali veliko novega o orientaciji, kar smo lahko praktično uporabili za orientacijski tek v četrtek. Tretji dan so se nekateri učenci odpravili v dolino Tamar, skupini, ki pa še nista izkusili teka na smučeh in lepot naravnega rezervata, pa sta se odpravili tja. Popoldanski čas smo preživeli v družbi učiteljice Mateje, ki nas je učila plezanja, in učitelja Mihe, ki nas je dodobra seznanil s praktično orientacijo. Naslednji dan je bil zelo zabaven, saj smo se učenci preizkusili v orientacijskem teku. Zvečer nam je učitelj Matija pokazal spretnosti žongliranja, katerega smo se imeli priložnost naučiti tudi sami. Učenci pa smo se seveda najbolj veselili plesa, s katerim smo zaključili ta dan. Vrhunec šole v naravi pa je bil petkov pohod do stičišča treh kultur (Italije, Slovenije, Avstrije) na vrhu Peča. Te dogodivščine se bomo zagotovo vsi spominjali še mnogo let, saj je čas, ki smo ga preživeli v naravni lepoti Planice in z učitelji ČŠOD, v naših srcih pustil pomemben pečat.

Nina in Eva Čeh, 8. b



Letos smo se osmi razredi v šolo v naravi odpravili v Planico. V ponedeljek, 18. 11. 2019, smo se ob 6.30 z avtobusom odpravili z avtobusne postaje. Po približno treh urah in pol vožnje smo prispeli do doma ČŠOD Planica. Najprej nas je učitelj peljal na ogled prostorov, nato pa smo odšli v svoje sobe in razpakirali prtljago. Sledilo je kosilo in hitro za tem prosti čas. Popoldne so nas razdelili v skupine, v katerih smo potem spoznavali zgodovino smučarskih skokov in se peš odpravili na vrh najvišje skakalnice. Na vrhu letalnice bratov Gorišek smo lahko občutili strah in adrenalin, ki ga skakalci občutijo pred skokom. Po večernem prostem času je sledila večerja. Nato pa smo se ob osmih vsi skupaj s svetilkami odpravili na nočni pohod in tam prisluhnili zvokom narave. Ob desetih zvečer so se po domu morale ugasniti vse luči, saj je napočil čas za spanje. Naslednji dan smo se zbudili ob sedmih zjutraj in se ob pol osmih udeležili jutranje telovadbe. Sledil je zajtrk, nato pa dopoldanske aktivnosti v skupinah. V torek, sredo in četrtek smo se v skupinah izmenično udeleževali različnih dejavnosti. Prva dejavnost je bila pohod v ledeniško dolino Tamar v Triglavskem narodnem parku. Po uri hoje smo prispeli do doma v Tamarju, kjer smo pojedli malico in si iz doline pogledali slap Nadiža, poznan tudi kot prvi izvir Save Dolinke. Druga dejavnost je bila pohod do jezera, ki je zaradi svoje zelene barve dobilo ime Zelenci. Zaradi neprestanega pritoka vodnih izvirov iz podtalnice jezero pozimi ne zamrzne in ima stalno temperaturo. Jezero skupaj z močvirjem predstavlja naravni rezervat Zelenci, ki je danes dom mnogih ogroženih živalskih in rastlinskih vrst. Tretjo dejavnost pa je predstavljal tek na smučeh v Nordijskem centru Planica. V domu smo dobili vso opremo in se odpravili do nordijskega centra. Tam do začetka zimske sezone hranijo sneg, ki ga potem porabijo za skakalnice. Preizkusili smo se v klasičnem teku na smučeh in se naučili dveh tehnik teka. Ko smo se vrnili z dopoldanskih aktivnosti, je sledilo kosilo. Potem pa je napočil težko pričakovani počitek. Popoldne so potekale popoldanske dejavnosti. Učili smo se o naravnem rezervatu Zelenci, plezali na umetni steni v telovadnici, podrobno spoznali kompas in orientacijo z njim. V četrtek popoldne pa smo morale vse skupine to znanje tudi pokazati na orientacijskem teku. Razdelili smo se v devet skupin in se z zemljevidom, kompasom in nalogami odpravili v gozd. Ob pol sedmih je bil čas za večerjo, potem pa smo učenci za pol ure dobili telefone. Po večernem prostem času smo imeli tudi večerne dejavnosti - nočni pohod, igranje družabnih iger, učenje žongliranja in zadnji večer disko. V petek smo se zbudili bolj zgodaj in namesto jutranje telovadbe do konca spakirali prtljago. Po zajtrku smo se odpravili na pohod do tromeje. Po uri in pol hoje smo se razdelili v dve skupini. Tisti, ki so še zmogli, so lahko odšli do vrha, drugi pa so med tem odšli po krajši in lažji poti. Prva skupina, ki se je povzpela do vrha, si je lahko ogledala čudovit razgled s tromeje in stala na točki, kjer se stikajo Slovenija, Avstrija in Italija. Kasneje smo se počasi spustili v dolino. Ko smo prispeli v dom, je bil že čas za kosilo. Nato pa smo vzeli še zadnje stvari in naložili prtljago na avtobus.

Lara Kaučič, 8. a



ŠOLA V NARAVI – 6. RAZRED

V ponedeljek, 6. 1. 2020, smo se učenci šestega razreda odpravili v šolo v naravi na Pohorje. Prvi dan smo smučarji najprej imeli testno vožnjo, učenci, ki še nikoli niso stali na smučeh, pa so se najprej pogovorili o smučanju z enim od učiteljev smučanja. Kasneje so že poskušali smučati, smučarji pa smo se razdelili v dve skupini. Zvečer smo najprej odšli na sprehod, nato pa smo se pogovorili o pravilih FIS. Naslednji dan smo se smučarji odpravili smučat na progo Pisker, in sicer na del imenovan Žigart, začetniki pa so smučali na šolski progi in zelo hitro osvojili osnove smučanja. Zvečer nas je obiskal lovec in nato še pohodnik, ki nam je predstavil svoje fotografije Pohorja in okolice. Tretji dan so tudi že začetniki smučali na strmejši progi, smučarji pa smo popoldan spoznali Cojzarico. Zvečer smo se pomerili v malih sivih celicah (s šolo, ki je tudi bila v šoli v naravi), po večerji pa nam je splavar predstavil splavarstvo. V četrtek smo na polno izkoristili možnost smučanja, nato pa utrujeni prišli v sobe. Zvečer smo najprej imeli »zabavo«. Vsaka soba je pripravila predstavitev. Po večerji pa je prišla astronomka in nam povedala veliko zanimivih stvari o astronomiji. V petek smo zjutraj malo živčni odšli na zajtrk, saj nas je čakala tekma. Progo je vsak prevozil po svojih najboljših močeh. Veseli smo se odpravili domov, čeprav bi mi še mogoče malo ostali. Ta šola v naravi se nam je vtisnila v spomin za vedno, saj smo se imeli noro dobro in smo od takrat še bolj povezani, kot smo bili. V šoli v naravi smo imeli tudi nekaj ljubezenskih razodetij, ampak o tem kdaj drugič.

Nika Vezovnik, 6. c



POGOVORNA SREČANJA

V letošnjem šolskem letu smo pričeli z organizacijo pogovornih srečanj, ki so jih predlagali predstavniki na lanskoletnem otroškem parlamentu z željo, da bi se v popoldanskem času družili učenci različnih starostnih skupin in se pogovarjali o različnih življenjskih temah ter delili svoja mnenja. Odločili smo se, da bodo letos organizirana tri srečanja, ki jih bova vodili učiteljici Leonida Rokavec in Tadeja Volavšek.

Prvo srečanje se je odvijalo v decembru in temu primerna je bila tudi tema srečanja **Čarobnost praznikov**. Predstavniki oddelkov od 4. do 9. razreda so bili na uvodnem sestanku obveščeni o organizaciji in vsebini srečanja, ki so jih predstavili sošolcem v oddelkih. Prijavili so se učenci, ki jih je tema zanimala in so 12. decembra v popoldanskem času od 16.00 do 17.30 imeli čas. V učilnici sva glede na temo učiteljici pripravili praznično vzdušje. Po uvodnem spoznavanju in praznični skladbi je pogovor med štiriindvajsetimi udeleženci stekel o različnih tematikah: o blišču praznikov, o pomenu praznikov in praznovanju le-teh v preteklosti, o vrednosti prazničnih daril in pomembnosti novoletnih želja, o stiskah ljudi, ki praznikov zaradi različnih razlogov ne bodo praznovali tako veselo. Učenci so prijetno presenetili z živahnim dialogom, s kulturnim izražanjem in z dobrim poslušanjem mnenj udeležencev, razvila se je dobra razprava, ki bi lahko še trajala. Kot se za praznični čas spodobi, smo si na srečanju postregli s toplim čajem in z domačimi piškoti. Ob zaključku je vsak učenec iz košarice izvil dobro misel, le-te so pred odhodom drug drugemu prebrali.



Drugo pogovorno srečanje sva učiteljici organizirali v januarju. Odločili sva se, da pripravimo **predstavitveno-pogovorno srečanje z družino Johnston iz Nove Zelandije**, katere otroci Luka, Oskar in Una so bili eno leto učenci naše šole. Sredi januarja se je zanje bivanje v Sloveniji iztekalo, zato smo izkoristili možnost, da so se nam predstavili, predvsem pa smo z zanimanjem čakali na njihovo predstavitev Nove Zelandije, in sicer od geografskih značilnosti, kulture, rastlinstva in živalstva, šolskega sistema in življenja v oddaljeni državi. Srečanje smo izpeljali 14. januarja, prisotni so bili učenci od 3. do 9. razreda, učiteljice in učitelji ter ravnatelj. Na zelo zanimiv in sproščen način so predstavili drug drugega in svojo deželo. Ga. Katrin je Slovenka, ki je g. Johna spoznala prav v Novi Zelandiji. Nekaj časa sta živela v Sloveniji, kjer se je g. John naučil slovenščine, nato pa sta se preselila v Novo Zelandijo, ki je postala dom njune družine. Predstavili so, kako in zakaj so se odločili za enoletno selitev v Slovenijo, kako so načrtovali in organizirali selitev. Ob pripravljenih slikah, posnetkih in zemljevidih ter z mnogimi vprašanji v obliki kviza so za udeležence srečanja predstavili svojo državo: Severni in Južni otok, glavno mesto Wellington in druga večja mesta, uradne jezike, prebivalce in domorodno ljudstvo Nove Zelandije Maore s posebnim plesom »haka«, podnebje, značilnosti narave, od vulkanov do toplih gejzirov, športa, izletov, šolskega sistema ... Učenci, ki so se srečanja udeležili, so bili zelo radovedni, z zanimanjem so poslušali predstavitev, sodelovali v pogovoru in zastavljali številna vprašanja. Otroci Luka, Oskar in Una so predstavili svoje vtise o



šolanju v Sloveniji, starša pa sta strnila spoznanja in uresničena pričakovanja enoletnega bivanja pri nas. Ob zaključku srečanja so opisali, kako bo potekalo potovanje nazaj v Novo Zelandijo. Zaželeli smo jim srečno pot in se jim zahvalili za predstavitev s spominskim darilom šole.

Tretje pogovorno srečanje bo potekalo v aprilu. Tema še ni znana, saj je načrtovano, da bova učiteljici ponudili nekaj tem, učenci pa bodo izbrali zanje najbolj aktualno.

Tadeja Volavšek, Leonida Rokavec

DEJAVNOSTI SKUPNOSTI UČENCEV ŠOLE

Predstavniki učencev skupnosti učencev šole od 1. do 5. razreda so v jesenskem in zimskem času opravili veliko dejavnosti. Konec septembra in v začetku oktobra so učenci sodelovali pri pripravi dejavnosti Tedna otroka. Za sprejem prvošolcev v Skupnost učencev šole Lenart so predstavniki 3. in 4. razreda oblikovali darilca za prvošolce – hišice iz DAS mase. Učenci 5. razreda so pomagali pri pripravi razstavnega panoja in povezovali program na prireditvi. Tako kot vsako leto so učenci od 2. do 5. razreda skupaj z razredniki pripravili kulturni program s petjem, plesom in z recitacijami.



V Tednu otroka smo medgeneracijsko povezali učence osmih razredov s prvo- in drugošolci. Osmošolci so na srečanje prinesli izbrane slikanice, ki so jih prebrali najmlajšim. V dvournem srečanju je nekaj časa še ostalo za poustvarjanje, pogovore, igro in crkljanje.



Učencem v podaljšanem bivanju so se v tem tednu pridružili peto- in šestošolci ter pomagali pri ustvarjanju jesenske dekoracije. V času veselega decembra so predstavniki 4. in 5. razreda pomagali pri pripravi športnih pripomočkov za Božičkove športne igre, ki jih na šoli organiziramo za učence I. triade in mlajše učence z nižjim izobrazbenim standardom. Letos je tekmovalo kar 190 učencev, ki so bili razdeljeni v 10 skupin. Za izvedbo take dejavnosti je potrebno veliko rekvizitov in lepo je, če so ti praznično opremljeni, zato so se zgoraj omenjeni učenci res potrudili pri pripravi in zavijanju. Božičkove športne igre so potekale v športnem in navijaškem vzdušju, vsaka skupina se je trudila za uspeh, pa čeprav je moto iger sodelovanje, športno udejstvovanje in zabava. Na koncu iger so učenci priklicali še Božička, ki je prav vse tekmovalce in učiteljice, ne glede na rezultate, nagradil z bonbonom. Zahvala za dobro izpeljane igre gre prav vsem sodelujočim, učencem, učiteljicam, obema hišnikoma in kuharicam.



V zadnjem tednu decembra smo izvedli medgeneracijsko druženje petošolcev z razredničarkama s prvo-in drugošolci na spodnji šoli. Petošolci so mlajšim učencem prebrali zgodbi, kasneje pa so se še malo družili. Tudi tretje- in četrtošolci so se povezali, se bolje spoznali in igrali različne družabne igre ob izteku prazničnega decembra.

Predstavniki skupnosti učencev od 3. do 5. razreda so na decembrskih in januarskih srečanjih izdelovali drobna darilca za upokojene delavce naše šole. Iz DAS mase so z gnetenjem in modeliranjem oblikovali svečnike. Darilca so opremili s čajno svečko in izrezano lepo mislijo ter vse skupaj dekorirali. Upokojenim delavcem so z drobnimi darilci polepšali srečanje.



Tadeja Volavšek

TEKMOVANJE V ODBOJKI

Letos so starejše deklice tekmoval v skupini obmariborskih šol in zasedle v tej skupini tretje mesto. Čestitke!

Emica Jelatancev



NAMIZNI TENIS

V mesecu decembru smo se udeležili medobčinskega prvenstva v namiznem tenisu, ki je bilo na Sv. Ani. V moški konkurenci je postal absolutni prvak v konkurenci posameznikov Gal Zavasnik iz 6. b. Dosegel je devet zmag in brez poraza »pometel« s starejšimi vrstniki. Čestitamo!

Gregor Zorko

DECEMBRSKO SREČANJE S STARŠI

Praznični december smo si v 1. c pričarali z okrasitvijo razreda, s prepevanjem božičnih pesmi, z adventnimi nalogami in peko piškotov. Da bi naše praznično vzdušje začutili tudi starši, smo jih povabili v goste. Prav za njih so učenci pripravili praznično obarvan program, kjer so dramatizirali zgodbo Božič tečnega medveda. Zgodba pa je bila prepletena z veliko plesa in petja. Prvošolci so se odlično odrezali, saj so poželi bučen aplavz in pohvalo.

Maja Tuš



SREČANJE Z BABICAMI IN DEDKI

Učenci in učiteljice 1. razredov smo se odločili, da v šolo povabimo babice in dedke. Veselih obrazov in v velikem številu so se odzvali našemu povabilu. Povedali so nam, kako je bilo nekoč, ko so oni hodili v šolo. Učence je zanimalo vse: kaj so jedli, kako so bili oblečeni, kako so prišli do šole, šolske potrebščine, vzgoja in red v šoli, kurjava, znanje, biti brez televizije in telefona ... V zameno za zanimivo pripovedovanje smo jim zapeli in deklamirali pesmi. Ponudili smo jim čaj in piškote. Obljubili smo jim, da jih bomo povabili tudi naslednje leto - v drugem razredu, kjer nam bodo predstavili stare predmete, ki jih še imajo doma. Zaželeli smo si še vse dobro v tem letu ter se poslovili. Ob slovesu smo bili deležni iskrenih stiskov rok in solz sreče. Babice in dedki! Hvala vam, da ste nam popestrili petkov dan in nas spomnili, kako malo je treba, da smo srečni.

Darinka Kolarič

OBISK GALERIJE KRAJNC V LENARTU

9. 1. 2020 smo učenci, ki obiskujemo izbirni predmet Likovno snovanje, skupaj z učiteljico Andrejo Štancer, obiskali Galerijo Krajnc v Lenartu. Galerijo vodi gospod Konrad Krajnc, ki se je rodil 26. 5. 1944 v Selcih v Slovenskih goricah. Nižjo gimnazijo je obiskoval v Lenartu, šolanje pa je nadaljeval v Mariboru. Gospod Krajnc nas je prijazno sprejel in nam pripravil majhno pogostitev. Predstavil nam je slike, ki so na razstavi v galeriji. Zelo so se mi zdele lepe in zanimive, saj so bile nekatere tudi od učenek naše šole. Po predstavitvi slik smo mu tudi mi lahko postavili nekaj vprašanj. Povabil nas je k vpisu v likovno šolo, ki je vsako soboto v galeriji. Bilo mi je zelo všeč, saj nam je gospod Konrad veliko povedal o slikah, o sebi in o učencih iz drugih šol, ki obiskujejo likovno šolo v galeriji.

Arjona Shala, 7. a



Galerija je bila vsem všeč, saj smo občudovali umetnine drugih in se naučili nekaj novega.

Ivana Šavli, 7. c

Ko smo obiskali Galerijo Krajnc, nas je v galeriji pričakal prijazen umetnik Konrad. Postregel nam je s piškoti in nam razkazal svojo zbirko ter nas povabil, da se mu pridružimo ob sobotah. Zakaj? Ob sobotah namreč potekajo ure ustvarjanja, poleti pa gredo člani galerije na morje. Ogledali smo si risbe in slike, na njih so prikazani razni predmeti, narava, ljudje, a najbolj so nam bile všeč slike z morja, plaže, vzhodi in zahodi, ladje, naselja. Gospodu Konradu smo podarili Mašino sliko, ki jo je izdelala pri pouku likovne umetnosti. Gospod je bil vesel. Lepo smo se mu zahvalili za prijaznost in da smo ga lahko obiskali.

Nika Lebreht, 7. b

SKRBIMO ZA ZDRAVJE DIHAL - ODNOS DO KAJENJA NA OŠ LENART

Pri urah, namenjenih nadarjenim naravoslovcem v 7. razredu, smo se odločili, da bomo sodelovali v projektu Društva pljučnih in alergijskih bolnikov Slovenije Zdrav dih za navdih, ki je letos posvečen skrbi za zdravje naših dihal. Tako smo se veliko pogovarjali o pomenu zdravja dihal in kaj lahko ljudje sami storimo, da smo in ostanemo čim dlje zdravi. Eden izmed pomembnih korakov je tudi, da se ozavestimo o vplivu kajenja na naše zdravje. Preučili smo, katere snovi so v cigaretah. Pri tem nam je pomagala mama Aneje Druževac, ki je zaposlena na Inštitutu za varovanje zdravja in nam je posredovala veliko različnih brošur, ki govorijo o nevarnostih kajenja, težavah, ki jih odvisnost od cigaret povzroča, in kako opustiti kajenje. Spoznali smo, da se v cigaretnem dimu nahaja kar 4000 različnih nevarnih substanc: npr. nikotin (strupen alkaloid in droga, ki povzroča odvisnost, večjo od kokaina), ogljikov monoksid (strupen plin), amonijak (snov v WC čistilih), arzen (strup za podgane), insekticid DDT, svinec (težka kovina), naftalin (sredstvo proti moljem), metan (nevaren plin) in še številne druge. Spoznali smo tudi »novi« način kajenja z elektronsko cigareto, ki je postala »moderno zlo«. Imenujejo ga »vajpanje«. Presenetilo pa nas je tudi, da je pasivno kajenje prav tako zelo škodljivo in po daljšem času povzroča resne in nevarne posledice za naše zdravje. Zanimalo nas je, kakšen odnos do kajenja in kaj o snoveh v cigaretah vedo učenci in zaposleni na naši šoli. Zato smo mednje razdelili anketne vprašalnike, ki smo jih nato pregledali in odgovore analizirali. Predstavljamo le ugotovitve glede števila kadilcev med učenci, njihovimi domačimi in učitelji.

Anketa učencev od 6. do 9. razreda:

Število anketiranih glede na spol in razred

Razred	Št. fantov	Št. deklet	Skupaj
6.	27	32	59
7.	22	30	52
8.	20	25	45
9.	19	24	43
Skupaj	88	111	199

Vprašanje: »Ali si že kdaj kadil cigarete?«

Razred	Fantje		Dekleta	
	»Da«	»Ne«	»Da«	»Ne«
6.	2	25	1	31
7.	1	21	1	29
8.	1	19	1	24
9.	5	14	5	19

Ugotovili smo, da je kajenje najbolj »popularno« med devetošolci, saj je poskusilo kaditi 35,7% fantov in 26,3% deklet.

Vprašanje za tiste učence, ki so že kdaj kadili: »Kje si dobil cigarete in kolikokrat si že kadil?«

Odgovore smo strnili v naslednje ugotovitve:

6. razred:

- Enemu fantu in enemu dekletu sta cigarete ponudila dedka, kadila sta 1-krat.
- En fant je kadil pobran, prižgan in odvržen cigaret, kadil je 1-krat.

7. razred:

- En fant in eno dekle sta cigarete izmaknila in poskušala kaditi, oba sta to storila 1-krat.

8. razred:

- Enemu fantu in enemu dekletu sta cigarete ponudila prijatelja, oba sta kadila do sedaj 1-krat.

9.razred:

- Pet fantov je že kadilo cigarete. Dvema so ponudili cigarete prijatelji, eden jih je kupil sam, enemu je nekdo v družini »dal za poskusiti«, enemu pa je ponudil cigarete oče. Štirje so kadili do sedaj samo enkrat, eden pa je od prijateljev večkrat dobil cigarete in je obkrožil možnost 2 do 3-krat.
- Med dekleti so štiri že enkrat kadile, ena pa 2 do 3-krat. Ena od teh je kadila elektronsko cigareto in je prepričana, da ni tako škodljiva kot klasična. Cigarete so punce dobile od prijateljev, ena si jih je kupila sama.

Vprašanje: »Kdo v družini kadi?« je pokazalo naslednje stanje:

Razred	Mama	Oče
6.	17	17
7.	13	16
8.	17	16
9.	16	13

Zraven tega so učenci, ki živijo v razširjenih družinah, zapisali še, da pri nekaterih kadijo tudi ostali sorodniki, npr. dedki, babice, strici, tete, brati in sestre. Torej je število kadičev v družinah še večje in so zato izpostavljeni še večjemu vplivu pasivnega kajenja.

Anketa med učitelji je pokazala, da od 31-ih anketiranih učiteljev kadi le eden. Nekateri pa so včasih kadili in so do sedaj že prenehali.

V anketi smo povprašali učitelje, kaj menijo o količini denarja, ki ga mora odšteti slovenski kadilec, ki pokadi nekaj manj kakor en zavojček cigaret na dan.

Večina jih je menila, da je to 550 €. Povprečen izračun pa kaže, da je to v resnici 750€.

Zanimiva podrobnejša analiza in še veliko ugotovitev pa je na voljo pri učiteljici Janji Kojc.

Pri sestavi in analizi vprašalnikov so sodelovali: Aneja Družovec, 7. c; Eva Grajfoner, 7. b; Maša Žibek, 7. b; Urh Strmčnik Muhič, 7. b; Ela Sirk, 7. c; Maj Tušek, 7.c , Živa Jemenšek, 7. a.; Marcel Čučko Grajner, 7. b; Izak Lorenc, 7. c.

Janja Kojc

TEKMOVANJE IZ RAZVEDRILNE MATEMATIKE

V soboto, 1. 2. 2020, je na OŠ Križevci, Križevci pri Ljutomeru, potekalo državno tekmovanje iz razvedrilne matematike. Po šolskem tekmovanju, ki je potekalo po vseh slovenskih šolah se je na državno tekmovanje uvrstil tudi naš učenec, **David Gergič Štravs**, iz 9. b razreda. Na državnem tekmovanju je prejel **srebrno priznanje**.

Čestitamo!

Srečko Kebrič



NAŠI PRVOŠOLCI



1. a razred



1. b razred



1. c razred

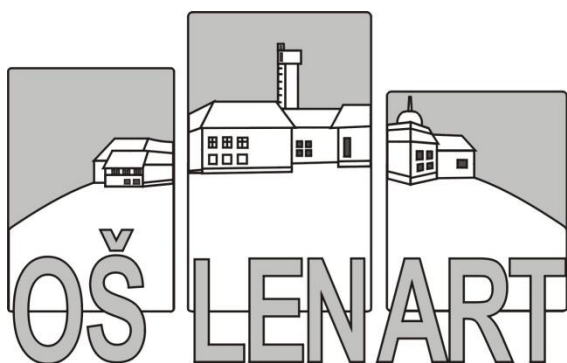


1. č razred









Blazno razno

Glasilo OŠ Lenart

1. številka

Šolsko leto 2019/2020

Računalniško oblikovanje:
Srečko Kebrič

Slika na naslovnici:
Foto: Pustna povorka 2020

Mentorica:
Simona Peserl Vezovnik

Naklada: 600 izvodov

Lenart v Slovenskih goricah

